

ВАЛЕНТИН ПОПОВ -
ВОТАН

БРОД ПРЕЗ
СВЕТОВЕТЕ

НЯКОЛКО ТЪМНИ И НЕ ТОЛКОВА ТЪМНИ ИСТОРИИ

**ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН
БРОД ПРЕЗ СВЕТОВЕТЕ
НЯКОЛКО ТЪМНИ И НЕ
ТОЛКОВА ТЪМНИ ИСТОРИИ**

chitanka.info

Приятно разножанрови, но отчетливо стилни, разказите на Валентин Попов се редят като модерни приказки, които не унасят, а изкушават да отгърнеш още една и още една страница. Независимо дали ситуира героите си във фентъзи вселена, или ги подлага на неочакван — а ла Роалд Дал — край в истории на ужаса, Вотан, с характерен психологизъм, вдъхва живот на своите приключенци, страдалци, меланхолици, белязвайки всеки от тях с най-съкровено човешко качество — да бъде радетел за Доброто.

И така, пристъпвайки от свят в свят, с лекота, достижима само за истински увличащите разкази, читателят ще се види изкушен сам да избира не задължително най-плиткия брод към жадуваната развръзка, защото в сънопреживяната вселена на Валентин Попов майката природа, космическата статичност, хумор, носталгия и родни реалии преливат едни в други, за да дадат начало на нетърпящата компромиси река на читателското удовлетворение.

Симеон Трифонов

Валентин Попов — Вотан е автор на сборниците „Нощта срещу ноември“ (2014) и „Пепел от мрак“ (2015). Има публикации в редица печатни и онлайн издания за хорър и фантастика. Участва в сборниците „Вдъхновени от краля“, „451 по Бредбъри“, „Детство“, както и в други проекти.

Член на Клуба на авторите на хорър „Lazarus“.

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

Скъпи читателю,

Обръщам се към теб лично, защото ти си този, който държи книгата ми в ръце и очаква да бъде поведен по фантастични пътища и полети на съзнанието и мечтите, да бъде разтърсен и малко или много обогатен. Известно е, че писателят пише само половината книга, другата половина пишеш ти! Надявам се, че книгата ще ти хареса, затова искам да спомена някои от хората, които помогнаха това да се случи.

На първо място благодаря на баща ми, майка ми, дядовците и бабите ми, сестра ми, защото те първи ми подадоха книга, насочваха ме, събираха библиотеки, което на онова време на строй и диктатура, никак не е било лесно. После искам да благодаря на жена ми, на дъщеря ми, че от малка започна да гледа книжки и да се интересува от тях. Разбира се първо ги ядеше, но и това е начало. На трето място искам да спомена подкрепата от страна на Явор Цанев от издателство „Gaiana Book & Art“, както и писател, който повярва в мен и думите ми и издаде първия ми сборник „Нощта срещу ноември“, както и втория „Пепел от мрак“ под номер 8 от колекция „Дракус“; на Диди — върнатата ми редакторка и извор на постоянни иновативни идеи и решения. Специални благодарности на един голям човек, приятел и писател — Георги Връбчев, чиито предговор ще прочетеш скоро! Nails bro!

Не на последно място искам да спомена една интернет форумна банда „Литературни предизвикателства“, където са събрани много и таланти хора, където писането е наистина предизвикателство!

Разбира се, има огромно съзвездие от други лица, които допринасят, за да стигна до вас. Например бойната даскалка дружина — Гери, Евето, Любо; колегите по перо и мрачност — Сибин и Бранко, които в началото на 2016 г. сформираха клуб на авторите, творещи в остросюжетната литература „Lazarus“. Този клуб, чиито член съм, е

кръстен в чест на трагично загиналия в катастрофа преводач, рок журналист и писател Адриан Лазаровски.

Благодаря и на всички тези, които с дума или жест са ми подхвърлили идея. Огромна благодарност и на екипа на издателство „МОНТ“, които в тези наистина трудни времена за българската литература и изобщо изкуство, подават ръка на авторите и спомагат за тяхното популяризиране.

Искам да спомена и Кристина Митева, която публикува интервю с мен на сайта си (идеята ѝ е страхотна, така че посетете oneofusshares.com), както Антоний Димов от БНР Шумен, чието интервю с мен за „Нощта срещу ноември“, можете да чуете на [YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=...).

Най-вече искам да благодаря на теб — читателя, който даваш трудно изкараните си пари, за да се запознаеш с един нов, български автор. Отгърни страниците и намери удовлетворение от четенето. Но все пак не забравяй, че думите са всичко и нищо!

Приятно четене!

София, 23.03.2016 г.

Валентин Попов Вотан

ГЕОРГИ ВРЪБЧЕВ

ПРЕДГОВОР

„Брод през световете“ е третата книга на Валентин Попов и с нея в творчеството му се появяват нови елементи, бележещи развитието му като автор. Прекрачил напред по пътя на страстта си към писането, той предлага нова композиция от повествование, мисли и чувства. Поема вниманието на читателя и го повежда със себе си в това свое ново литературно приключение в селенията на болката и радостта, където мистиката дава среща на бруталната реалност.

Задъханите, енергични истории в „Брод през световете“ протягат ръка откъм сенчестите дълбини на човешкото съзнание, страсти, мотиви и изкушения, сграбчват неумолимо и стискат с всички сили. Попов рисува реалността, за да ни даде възможност да надникнем от другата ѝ страна, да видим нейните безброй лица от другата страна на житейското огледало, където, както се оказва, отражението може да носи в себе си изненада, загадка или страх.

С „Брод през световете“ читателят ту се рее на разперените криле на фантазията, ту се оказва в тайнствените дебри на философските размисли и въпроси, чиито отговори би могла да даде само съдбата, в случай че някой успее да я попита. На пръв поглед въпроси за пътя нататък или пътя отвъд, се оказват въпроси към днешния ден, които могат да бъдат поставени и през утрешния, и всеки следващ след него. Дотам, докогато, докъдето и докато съществува човешкия род и съобразно посоката, в която е възможно да поеме на всеки следващ кръстопът из вечния кръговрат на живота.

Разказите в сборника балансират на тънката граница между фикция и действителност, в цялата ѝ злободневна прелест. Следват малкия човек в гъстата джунгла на изпитанията, които тя му поднася. Авторът борави с реализъм на ръба на болката, „въоръжен“ със стегнат изказ и динамика на повествованието. Природата започва да се промъква в рисуваните от него картини, където класически елементи допълват личния му почерк в тези истории за човешките съдби и

участъците, където пътищата им се докосват, понякога озарени от светлина, понякога под зоркия поглед на Дявола.

Историята в „Брод през световите“ дебнат, изненадват, повалят и хапят от самото начало до неочаквания си край.

Георги Връбчев

УТРО

*И бавно, бавно се развиделява,
звездите чезнат в крехка бледнота.
Сивеят небесата в опит
да сграбчат с нокти плаща на нощта.
Но утрото настъпва смело,
събрало дързост, там, кураж, копнеж
и с чаши черно, ласкаво еспресо
градът се буди, обновен и свеж!*

Диана Петрова

TERRAE FILIUS^[1]

Пътят е прав. Простира се в равнината и не кривва дори с градус наляво или надясно. Пътят е изпънат като натегнатата струна на китарата. Аха-аха и да зазвъни. По него се ваят боклуци, хартии, смачкана пластмаса, изкорубени мебели, скъсани дрехи, тук-там валма бурени, а понякога и хора. Паднали или загубени. Хора без път, нищо че са на него. Хора, които се лутат. Луди хора, които скубят коси и крещят към небето. Други хора, които човъркат с пръст кожата си, правят рани, в които бъркат и после облизват кръвта. Правят крачки, а после пак сядат, за да повторят процедурата. Най-хубава е нощта, когато става хладно, звездите обсипват небето с тлеещи светлинки, а в далечината се чува лаят на хиените, воят на койотите и от време на време рев на лъв или друг едър хищник. Помня деня, когато тръгнах. Беше есенен ден в началото на ноември. Времето бе тихо, спокойно и мирно. Листата се отрупваха с разноцветна премяна. Като при последно причастие. Край пътя вирееха хризантеми, божури и „семеино щастие“. Знаете ли го това цвете — розови цветчета с форма на сърчица. Чувах се ангелогласни трели. Небето бе синьо. Толкова синьо, че ако застанеш на ръце, все едно се къпеш в морето. В такъв ден тръгнах. Поех по пътя. След време се появиха първите хора, които се движеха срещу мен. Те ме обградиха и започнаха да ме поучават. Това какво е, онова какво е, това какво значи, онова какво значи, къде е пътят, завива ли или не, има ли шосета до него и как се стига до края му. Изслушвах ги, някои даже разбирах, но продължавах все напред. Не бързах. Знаех, че пътят е тук, че е за мен и че един ден все ще стигна до края му. Интересно ми е какво има там. Дали има огромна светлина, нещо като слънце, но земно такова. Дали има мистичен град с високи стени, кули с бойници на тях, къщи с бели варосани стени и островърхи покриви. Дали пък няма огромна бездна, от която надничат всякакви гнусни твари, всички страхове и болести, а полуразложени ръце се протягат към мен и ме дърпат надолу, за да ме завлекат и нахранят. Може да има и безбрежен океан, на чийто бряг ме очаква лодка, която да ме понесе по гладката водна повърхност към непознати

светове. Надявам се да е град — светец и топъл. С калдъръмени улици, малки бели къщи с дворове и много цветя — хризантеми, рози, невени, божури, „семеино щастие“, кокичета, теменужки, нарциси... И до всяка входна врата да водят четири-пет дървени стъпала. Дядовци и баби да седят на пейките и да си говорят спокойно, усмихнати и щастливи. Надявам се, че няма да има деца. Не може да няма, но се надявам да са съвсем малко. Ще ми се целият град да е населен само с възрастни хора.

Но да се върна на пътя. Вървах бавно и що-годе спокойно. Имаше изненади, но не и сътресения. Знаех, че няма всичко да е гладко и по вода, но вярвах, че ще се справя. Човек не трябва да се отказва, когато знае, че е стъпил на верния път. Трябва да върви стъпка след стъпка, ляв крак след десен, да не брой крачките, да се оглежда и попива света, защото е шарен. И защото не знае какво го очаква в края на пътя. Там, където има всичко и няма нищо. Не трябва да очаква нищо, защото почти никога не се получава. Даденост и бреме вървят ръка за ръка като две близначета. Точно както са Съдбата и Смъртта. Едната в червена рокля, а другата в черна роба.

Видях ги неведнъж да минават покрай мен. Видях ги как прегърнаха един мъж с трескав поглед и нервни тикове.

Доста хора се движеха по-бързо от мен и ме подминаваха. Един от тях изглеждаше така, сякаш е много болен. Слаб, изтощен, потен и с нездрав жълтеникав тен. Но бързаше, подмина ме. Привикнах се след него:

— Човече, накъде бързаш? Не знаеш ли, че краят на пътя е винаги там. Всички ще стигнем.

— Глупак. Първите са първи винаги — изсумтя той и пестеше глътките въздух.

После го видях. Бе паднал по очи. Прах бе залепнала по потния му врат. Едната ръка бе протегната и изпъната напред, а пръстите бяха свити като нокти на орлова птица. „Ето, виждаш ли, че няма смисъл да се бърза“, казах му аз. Наведох се, хванах го за краката и го издърпах встрани от пътя. Натрупах камъни върху болното му и вече ненужно тяло. А хората вървяха, гледаха ме и се чудеха защо си губя времето.

По-нататък видях две жени, които се дърпаха и скубеха. Отидох и им казах:

— Какво делите сред тази пустош?

— Махай се! — отвърна ми едната, — изгубихме се. Тая ме поведе по този път, а аз не искам!

Тя беше с дълги червени нокти, ярко червило и тежък грим, който се бе разтекъл от жегата. Вече приличаше на клоун след представление. Другото момиче носеше зелена тениска, камуфлажни панталони и маратонки. То се усмихна и каза:

— Пътища много, но този е най-пряк.

Маникюрът изсъска:

— Не искам най-пряк, искам най-лесен. Защо изоставихме магистралата? Там беше лесно. Взимаха ни, носеха ни на ръце, а тук. Пфу!

— Няма лесен път. Лишаваш се от себе си, оставяйки се лесното да те подведе.

Тръгнах. Знаех, че няма да се разберат. Или щяха да се избият, или да продължат разделени. Но никога нямаше да продължат заедно и ръка за ръка. Затова целунах и двете по страните и им обърнах гръб. Раницата ми бе лека, не носех излишен багаж. За какво ми е.

Слънцето залязваше. Някои от пътуващите вече се отбиваха встрани от пътя, разпъваха палатки, палеха огньовете. Реших да походя още малко. Тъкмо времето се разхлаждаше и ставаше по-приятно. Видях как един се отдалечава и тръгва през пустошта. Може би се надява да хване някакъв дивеч за храна. Други просто седяха на земята, или само лежаха впили поглед в космоса. Дали се питаха оттам ли сме дошли? Дали искаха да полетят отново и да намерят нов дом, нов рай? Или просто оставяха телата си да почиват, за да могат да бързат на следващия ден към това, което е неизбежно.

Спрях край един висок бурен и се заслушах. Чувах тих плач. Разтворих листата му и видях малко бяло вързопче. Взех го и развих плата. Отвътре ме гледаха изцъклените очи на малко пеленаче, отдавна мъртво. Извиках към небето. Дойдоха още хора. Някои цъкаха с възмущение, други си тръгнаха явно незаинтересувани. А аз държах това малко дете, което си бе отишло скоростижно. А как го чух да плаче, след като бе мъртво от доста време, не знаех. Прегърнах го и със сълзи на очи го целунах по челото. Затворих очичките и го положих на раницата си. Изкопах дупка и го погребях. До мен през цялото време остана една луда жена, чиито брътвежи не спираха. Болката ми бе толкова голяма, че ми искаше да бръкна с ръка през кожата си, да

извадя сърцето си, да го ударя в земята и после да го стъпча и изгоря. Няма такава болка уверявам ви.

Първите слънчеви лъчи ме погалиха седнал пред купчинката камъни, обронил глава със сухи зачервени очи. Знаех, че в града накрая ще има и деца. Знаех си!

Срещах и големци, които се движеха със свитата си. Най-често ги носеха на носилки едри мъжаги или пък им теглеха каляските. Защо тези хора се оставяха да бъдат роби, да служат за целите на други, като всички вървахме по пътя? Защо не захвърлят носилките и не тръгнат напред сами? Бързаха всички. Рядко аз настигах някого. Само веднъж настигнах един младеж с патерици. Куцаше едва-едва и често спираше да си почива.

— Искаш ли да повървя с теб? — казах му.

— Няма ли да те забавя? — отвърна ми той.

— Че аз не бързам — усмихнах се.

Тръгнахме заедно. Разбрах, че е студент. Учил за ветеринарен лекар, но катастрофирал с мотор и оттогава бил недъгав. Това ми каза — „недъгав“. Обичал едно момиче, но тя останала в родния му град и там се отдала на лесен живот. Дискотека, забавления, не искала да ходи в големия град с него и той я оставил. Тогава се случила и катастрофата с мотора. Изпуснал изпити, година, две, докато се лекувал. Накрая се отказал. Отишъл на мост и тръгнал да скача, когато едно отче спряло до него и му рекло, че Бог ще го накаже загдето посяга на този си дар свихе. Момчето се ядосало и бутнало свещеника, а после скочило. Засмяхме се. Нощувахме заедно край огъня. А на гости ни дойдоха койоти, търсеци храна. Прогоних ги с викове и една главня.

— Щяха да ме изядат, ако бях сам!

Така беше.

На сутринта отворих очи и видях, че го няма. Скочих, събрах багажа и тръгнах. Погледнах назад и видях една точка, която куцука обратно по пътя. Защо се връщаше? За да спаси свещеника или любимата си? Дали щеше да завърши медицина? Дано успее. Добър човек беше. Помахах му, макар че едва ли ме виждаше и тръгнах. Не виждах ни дърво, ни сянка, навсякъде жаркото слънце изгаряше света. И тогава я видях в далечината. Една горичка. Просто няколко дървета. Излязох из пътя и се отправих през пясъците и бурените натам.

Сторило ми се беше, че е наблизил, но се оказа, че пейзажът залъгва. Вървях почти цял ден, докато стигна до дърветата. Надникнах в сенките, прегърнах един ствол, целунах корените. Чух шум, който бях чувал веднъж като дете, но още го помнех. Изтичах по посоката му и видях реката. Съблякох се и скочих в нея. Неописуема радост обля цялото ми тяло. Прохлада и наслада ме прегърнаха. Извиках от радост и започнах да пляскам. След това пийнах от водата. Изтегнах се на брега гол-голеничък и се загледах в небето. Не ми се ставаше да паля огън, макар че вече ставаше хладно. Не ми се играеше играта на оцеляване. Тогава чух глас:

— Нали нищо няма да ми направиш?

Надигнах се на лакът и я видях. Най-красивото същество на света — от реката се подаваше наполовина една русалка. Красиво, нежно лице със сини или пък зелени очи, дълга вълниста руса коса, нежни ръце, малки гърди и розова, почти прозрачна кожа.

— Нали? — повтори тя въпроса си.

— Няма, не се страхувай!

Тя се надигна на ръце на брега и изпълзя от водата. Видях рибешкото ѝ тяло, покрито с малки светлосиви люспи, които бляскаха на звездната светлина с всички цветове на дъгата, преливаха един в друг и танцуваха магично.

— Отдавна не съм виждала никого тук — ми каза тя.

— Всички бързат — отвърнах ѝ.

— А ти защо не бързаш, страннико? — усмихна се някак съвсем леко, но гората избухна в светлина, озарена от чистота ѝ.

— Защо да бързам, русалке, все ще стигна там, където трябва да стигна. А тук е толкова хубаво. Искам да остана тук.

Огледах се. Красота и спокойствие ме обладаха и душата ми се отпусна на влажния горски мъх. Русалката дойде до мен и сложи глава на рамото ми.

— За първи път съм с човек... — изчерви се тя.

— А аз за първи път с русалка! — погалих косата ѝ и допрях устни до скулата ѝ.

Тя се усмихна. Спахме прегърнати и влюбени. Бях сигурен, че това е истинската любов.

На сутринта първите лъчи, погалили лицето ми, ме събудиха. Прегърнах русалката. Кожата ѝ бе суха, не така хлъзгава като вчера.

Събудих я:

— Време е да отидеш в реката. Не искам да страдаш.

Тя ми отвърна, че не иска да свършва този момент.

— Никога не съм се наслаждавала на слънцето през деня. Винаги съм се крила в дълбините. Искам да остана с теб!

— Не можеш! Виждаш ли, ще умреш, ако останеш на слънце.

— А ти няма ли, ако влезеш в дълбините?

— Ще умра. Затова ще те чакам тук, на брега. И довечера пак ще излезеш и ще се любим!

Тя се усмихна. Вдигнах я на ръце и отнесох до реката. Целувах дълго устните ѝ и я пуснах във водата. Тя се показа и ми махна с ръка. После плесна с опашка и се скри в речните дълбини. Аз взех раницата си и тръгнах. Не можех да остана, щях само да я нараня и излъжа. Противоестественно е човек и русалка да бъдат заедно.

Въздухът бе невероятно чист и свеж, след като преваля летен дъжд. Освежи ме, а и хората, които срещах, изглеждаха някак почисти. Усмихвахме се един на друг и се поздравявахме. Даже видях няколко групички от хора, които разговаряха, сочеха белите пухкави облачета и се смееха. По-нататък момче и момиче се целуваха, а след тях срещнах двама старци, които вървяха ръка за ръка и се подкрепяха. Старостта ги надвиваше, но взаимната опора и любов позволяваше да се любуват на света около тях. Поздравих ги и затичах напред. Усещах, че краят е близо. Косъмчетата ми настръхваха. Очаквах да видя Белия град. Пред мен имаше леко възвишение, а от двете страни на пътя високи планини, чиито върхове се криеха в облаците. Въздухът бе станал леко хладен, затова търках от време на време ръцете си. С нетърпение изкачих възвишението. От другата страна обаче, нямаше град. Докъдето ми стигаше погледа леки вълнички къдреха повърхността на огромно езеро или море. Във въздуха се носеше свеж, пролетен аромат, но липсваше дъха на солена вода. Нямаше ни повеи от вятър. Само едно усещане за спокойствие, мир и хармония. Имаше огромно езеро или море. Пътят свършваше на брега му. Спрях изумен. Накъде?! А сега накъде? Примигнах. Огледах се. Бях сам. Досега около мен вървяха хора, а тук бях сам. А не се бях отклонявал от пътя. Затворих очи. Свалих раницата и я пуснах на земята. Съблякох блузата си, а после и обувките. Свалих панталона и бельото си. Все така със затворени очи тръгнах напред. Водата докосна пръстите на краката ми,

после глезените... Вървах бавно и уверено. Водата бе студена и се плъзгаше все по-нагоре и по-нагоре. Стигна прасците ми, после бедрата, кръста, гърдите, брадичката ми... Изгубих дъното и заплувах. Обзе ме странно спокойствие. Плувах, докато можех, а после се отпуснах. Потънах. Въздухът ми свършваше. Болка избухна в белите дробове. Поех въздух, но нагълтах вода. Давах се. Давех се. Въздух. Помощ. Въздух!

Болка!

Изгаряща студенина!

Въздух!

Повече не можех да издържа, рязко се опитах отново да поема въздух и тогава...

Тогдава чух плач и далечен глас:

— Честито! Момче е!

Плачът идваше от мен!

[1] Дете на земята (лат.). ↑

БРОД ПРЕЗ СВЕТОВЕТЕ

*„Sunsets make me cry
Old pictures make me grin
But I don't really care
To see your face again
These are the things I say
But they 're so hard to do
Like gettin 'over you“*

„Getting over you“ by
Willie Nelson & Bonnie
Raitt

Зимният вятър бръсне прерията с ледено острие. Навява снежни преспи, а придвижването с автомобил е почти невъзможно. Жителите на Мейн не помнят толкова гъст снеговалеж. Кайли е спряла край пътя и слуша кънтри станция, от която Доли Партън пее за многоцветно палто. Кайли е симпатична, дребничка жена, на видима възраст около тридесет години. Има къса чуплива коса с цвят на пролетен лешник и тъмносиви, леко присвити очи. Ако я срещнете на улицата, първото нещо, което ще ви направи впечатление са три пиърсинга — един на лявата вежда, втори — на долната устна в дясно и трети — на лявата ноздра на носа. В случай че задържите поглед по-дълго, понеже ви е впечатлила вталената рокля, с която е облечена и подухне подходящ вятър, за да раздвижи кичурите коса, ще зърнете дискретна татуировка на скорпион зад лявото ѝ ухо. С нея тя се гордее много. Вижда се само при споменатите обстоятелства, а ако тя прибере косата зад ушите си, както прави, когато е на работа, няма шанс да я забележите. Съпругът ѝ Джон би могъл да разкаже за още няколко скрити татуировки (и един пиърсинг, ако трябва да сме честни), но той не е в колата, за да го попитаме. Кайли седи сама. Отпуснала е ръце в скута си и гледа през предното стъкло пелената от сняг. Обича зимата, но в момента не ѝ е

приятно, тъй като отива до Бангор^[1] за месечния преглед при доктор Хейсмит. Ако се вгледате по-добре, ще видите, че жената е бременна. Някъде в седми месец е и все по-явно усеща бутането на двете близначета в корема си. Държи ръцете в скута си, за да може да контактува с тях. Контактването се изразява в това, че когато някое от бебетата побутне предната стена на матката, тя отвръща. Обича и да им говори и пее. Може да се каже, че Кайли е една млада и щастлива бременна жена с хубаво и здраво семейство. Единствено тази зимна виелица пречи нещата да се движат по план. Песента на Доли Партън свършва и започва Алан Джаксън. Кайли се усмихва, когато почувства движението на близнаците. Почуква с пръст два пъти на мястото, където е усетила натиска. А когато близначетата ѝ отговарят с няколко ритничета, тя започва да се смее и виждате, че има една очарователна трапчинка в ъгълчето на устата. Докато контактува с бебета си, снегът намалява интензитета на валеж, чистачките вече успяват да разчистят предното стъкло и Кайли дава мигач и потегля бавно. Кара внимателно, с около 60 километра в час, но е по-добре да стигне късно, отколкото никога. Когато пристига, вече се е смрачило, но фоайето и кабинетът на д-р Хейсмит светят. Кайли взема чантата и палтото си и излиза от колата. Бързо се облича, защото студът е сковаващ и влиза. Избърсва крака в постелката пред врата и се усмихва мило на рецепционистката:

— Здравейте! Имам час за преглед при доктор Хейсмит.

— Добър вечер — намества очила на носа си възрастната рецепционистка и отваря дебела книга. — Как се казвате?

— Кайли Рединг.

Няколко секунди дамата сочи с пръст и проследява редове, докато накрая казва:

— Да, имали сте час в 15:00. А сега е... — тя поглежда часовника зад гърба на Кайли — точно шестнадесет и петнадесет.

— Вижте... буря е — идвам от Гленбърн^[2]. В това време нямаше как да дойда навреме.

— Съжалявам. Трябвало е по-рано да тръгнете, за да не закъснявате. Ще трябва да ви запиша час за другата седмица. — Поглежда пациентката и добавя заядливо: — За който трябва да сте точна.

Кайли е отчаяна. Не стига че три часа пътува до Бангор, ами сега и до преглед няма да бъде допусната, заради заядливата служителка. В този момент вратата на кабинета се отваря и излиза доктор Хейсмит. Той се усмихва, когато вижда Кайли и ѝ подава ръка:

— Здравейте, хубава майко. Как се чувствате днес?

— Чудесно, докторе — изчервява се от комплимента. — Идвам за месечния контролен преглед.

— Заповядай! Заповядай, защо не влизаш? — учуден е той.

— Ами, малко... — Кайли поглежда рецепционистката — ... закъснях.

— В това време е разбираемо. Имам дупка, така че влизай и се разполагай. — После се усмихва. — Магарето е изцяло твое.

Жената се размива на шегата на доктора и поглежда победоносно нацупената служителка на клиниката. Завърта се предизвикателно и влиза в кабинета. Притваря вратата след себе си и отива зад параванчето. Сваля палтото си и го поставя на закачалка, после разкопчава ципа на роклята си и я оставя да падне на земята. Вдига я и я сгъва на стола. Събува черните си бикини и остава по ботуши и сутиен. Надниква иззад паравана и вижда доктора, който седи на бюрото си. Вратата е затворена. Тя излиза и се отправя към магарето, което е разположено в противоположния ъгъл на този, в който е бюрото. Докторът се прави, че разглежда папката с досието на пациентката си, но поглежда скришом към нея. Откакто ѝ е доктор, той е тайно влюбен в нея. Усеца някак, че е добра и позитивна жена с прекрасно чувство за хумор, а тялото ѝ като на млада върба — гъвкаво и изящно. Хейсмит знае обаче къде е границата на отношенията и въпреки че си пада по Кайли, той спазва лекарската етика. Още повече че пациентката му е бременна и щастливо женена.

— Имаш ли оплаквания, болезки? — пита я той, докато маже трансдюсера^[3] на ехографа с гел.

— Не, докторе, освен че ми тежи, не мога да спя и ме ритат постоянно, други оплаквания нямам.

— Чудесно. Така или иначе, докато навършат осемнадесет няма да можеш да спиш, така че свиквай отсега.

Двамата се размиват. Докторът слага гел на корема на Кайли, която потръпва от студения допир.

— Извинявай!

— Няма нищо, докторе.

Допира трансдюсера и на екрана на ехографа се виждат черни и бели петна.

— Ето, виждаш ли? Това е единият, а това е другият. Виждаш ли как си стоят един до друг? — усмихва се мило човекът с бяла престилка.

Кайли вижда само някакви сенки, но се усмихва с любов.

— А ето и ръчичката на едното дете. Сега ще я измерим.

Хейсмит продължава прегледа и записва данните от измерванията. Накрая ѝ казва, че всичко е наред и че бебетата се развиват според термина. Подава ѝ ръка да стане:

— А сега можеш да се обличаш. Ще ти изпиша витамини и се прибирай на топло вкъщи!

Кайли отново подарява една широка усмивка, предизвикателно слага ръце на кръста, сякаш изобщо не ѝ прави впечатление, че е гола пред човека и му казва:

— Докторе, изпишете ми и една бутилка уиски, за да мога да приспя децата тази нощ. — Без да иска докторът вижда втората татуировка на пациентката си, която представлява стилизирана котка с вирната опашка и се намира отдясно на срамната кост.

— Уискито, като родиш и спреш да кърмиш, Кайли, знаеш много добре.

Жената на шега му се заканва с пръст и влиза зад паравана.

Доктор Хейсмит все още не знае, но тази нощ ще сънува котки и жени с ботуши.

Кайли Рединг отново кара по пътя към Гленбърн, но вече е тъмно. Снеговалежът е спрял и току-що е минала снегопочистващата техника, затова тя си позволява да настъпи газта на субаруто и да кара с почти сто километра в час. Настроението след прегледа е приповдигнато и тя си тананика песента на Радни Травис, която звучи в купето. От време на време барабани с длани по волана. Близнаците са добре, тя е добре, а съпругът ѝ я чака у дома. Днес и той е трябвало да иде на лекар. Напоследък се чувства отпаднал, лесно му призлява и се уморява, има тъмни кръгове под очите, но Кайли се надява, че не е

нищо сериозно. Прекалено жестоко би било, ако нещо помрачи радостта от новите животи, които растат и крепнат в нея.

След час и половина завива по отбивката вдясно и след петнадесетина минути фаровете огряват предната веранда на къщата им, която е разположена на брега на езерото Пушоу. Кайли паркира колата си, а в това време Джон излиза навън да я посрещне. Прегръща я през кръста и я целува по ъгълчето на устата, точно там, където видяхте да трепти трапчинката ѝ.

— Как е моята обична кралица^[4]. — Това е старо обръщение, което идва от песен на Уили Нелсън, на която те танцуваха като млади гаджета.

— Уморена, но щастлива. — Тя обвива ръце около врата му и го целува.

Влизат вътре и жената ахва. Мъжът ѝ е подредил масата, запалил е свещи, а от кухнята се носи аромат на печена пуйка. Тя отново го целува с думите:

— Ти си цяло съкровище, скъпи!

— Тогава ме изкопай — разсмива се той.

Кайли го плясва шеговито по бузата и бързо го целува. Джон отговаря на ласките ѝ. След това сядат да вечерят. Говорят за ежедневните неща, кой какво е правил, къде е ходил, какво е виждал. Жената разказва за пътуването до Бангор, за зловната рецепционистка, за любезния доктор и прегледа. Задава въпроса, който я гложди най-накрая:

— Ти ходи ли на преглед? Какво ти казаха?

Джон мълчи. Нещо я свива под лъжичката. Очаква лоши новини. Всичко в мъжа ѝ говори, че няма да ѝ каже, че това е временно неразположение.

— Ходих — казва глухо Джон свел поглед към масата. Мачка салфетката в ръцете си.

— И какво? — малко рязко отвръща Кайли. — Не ме карай да ти вадя думите с ченгел, Джон Рединг!

— По-добре ще е да ти дам заключението — смотолевя той и се изправя.

Кайли изпива чашата вино на екс и става, за да си сипе нова. Отива до барчето, вади тапата, но ръката ѝ трепери и я разлива малко върху декоративната покривка.

— Мамка му! — процежда през зъби тя. В този момент усеща леко ритниче и допира ръка до корема си. Стиска очи, защото са пълни със сълзи.

В това време Джон идва и носи лист в ръка. Подава ѝ го малко смутено ѝ казва:

— Всичко ще е наред, мила!

Кайли го поглежда в очите и избухва в плач.

Осем месеца по-късно

Слънцето грее силно и огрява редицата бели паметници, разположени на моравата на гробището Мейпъл Гроув^[5]. Над тъжното място прелита хеликоптер и пилотът му оприличава белите точки долу на глухарчета. Ако духнеш, ще отлетят като душите на покойниците. Летателната машина подминава и звукът на перките заглъхва в далечината. Настава тишина, нарушавана единствено от стъпките на млада жена. Кайли върви по алеята в сянка от кленовите дървета. Облечена е в черна пола с дължина до под коляното, високи черни обувки, черна блуза. Късата ѝ лешникова коса е пусната свободно и е по-дълга, отколкото когато посети доктор Хейсмит. Носи и големи черни очила, които прикриват зачервените очи и тъмните торбички под тях. Фигурата на жената е слаба и жилеста. Вижда се, че е преживяла много през последните месеци и че преживяванията не са от тези, които бързаш да споделиш с приятели.

Кайли свива през моравата и слънцето огрява косата, може би единственото нещо в нея, което е запазило цвета си от онази зимна нощ, когато Джон ѝ подава епикризата, в която тя вижда само думата „карцином“. Няколко седмици по-късно от притеснение тя губи близнаците. Джон се самообвинява, че е убил неродените си деца и това донякъде е така. Състоянието му рязко се влошава и скоро след това и той се пренася отвъд.

Кайли стига до паметника на съпруга си. И коленичи до него. Слага ръка на плочата и гали топлия мрамор. Толкова ѝ липса мъжката му опора, усмивката и шеговитият тон, с който е разговарял с нея. Очите ѝ се пълнят със сълзи и тя сваля очилата, за да ги попие с дантелена кърпичка.

— Джон, много те обичам! — тихо казва тя и продължава да гали камъка. — Много ми липсваш! Без теб нищо не е както трябва, Джон! О-о-о, Джон! — Кайли избухва в плач. Раменете ѝ се разтърсват от ридания.

— О, Боже, защо ми причини това! — Жената не може да се успокои. — *Защо?*

Поглежда нагоре, но слънцето я заслепява и тя свежда глава отново. Риданията затихват постепенно. Няколко минути тя стои, впила поглед в кленовите дървета от другата страна на моравата. После става, изпраща въздушна целувка към земята и се отправя към паркинга, където е оставила субаруто си. Сяда зад волана и си спомня за зимата и пътуването до доктор Хейсмит. Спомня си и нелюбезната рецепционистка. Почти сигурна е, че тя я е проклела да изгуби децата си и мъжа си. Завърта ключа и двигателят забръмчава. Включва на скорост и натиска газта. Предстои ѝ пътуване до Портланд, до Бостън Инвитро Център. Стъпката е трудна, но тя е решена на всичко. Малко след смъртта на Джон се е сетила, че преди години, когато имаха трудности със забременяването, са ходили до тази клиника за изследвания. Правиха си няколко процедури за изкуствено оплождане и даже замразиха яйцеклетки и сперматозоиди. След това обаче бременността стана по естествен път и Кайли забрави. Сега, след смъртта на Джон, постоянно се сееща за това. Първият път, когато пиеше трето уиски през нощта, защото не можеше да заспи, си каза, че това е лудост. Да зачене от мъртвия си мъж! Вторият път мисли малко повече за този вариант. Третият път знаеше, че ще го направи.

Докато шофира не мисли за нищо. Духът ѝ витае някъде из облаците. Представя си новата бременност. Даже сякаш наистина усеща тежестта в корема, ританията и побутванията. Несъзнателно слага ръка и гали там, където бе имало живот.

Над гробищата се мръква. Лунен лъч огрява само един паметник. Разнася се гърлено ръмжене.

Няколко месеца по-късно

Кайли паркира тъмнозеленото си субару на паркинга пред сградата на Инвитро центъра. Поглежда към изцяло стъклената постройка и излиза от колата. В ръка държи папката с документи, а на

гърба си е преметнала сак с дрехи и лични принадлежности. Влиза през вратата, която се управлява от фотоклетка. Посреща я млада рецепционистка (нищо общо с тази на доктор Хейсмит), която е толкова усмихната и с толкова бели зъби, че чак ослепява пациентите.

— Добър ден! С какво мога да ви бъда полезна? — Кайли вижда сините очи на момичето и си мисли, че иска детето ѝ да има същите такива очи.

— Здравейте! Имам час за процедура при доктор Мипълс. Казвам се Кайли Рединг.

Служителката се усмихва отново, разкривайки белите перлени зъби, натиска няколко клавиша на клавиатурата и поглежда към жената:

— Да! Заповядайте в кабинет 606. Докторът ще ви прегледа, ще назначи последни изследвания и следобед ще извърши манипулацията!

— Благодаря ви! — кимва Кайли и натиска копчето на асансьора.

Вратите се отварят със съвсем тихо проскърцване и тя се качва. Натиска копчето за етаж шест и кабината плавно поема нагоре. Тя все още е спокойна, макар че усеща трепет от приближаващата промяна. За разлика от други пациенти Кайли *знае*, че процедурата ще е *успешна*. Изобщо не си представя вариант, в който тя ще доживее сама старините си. *Без Джон. Без деца.*

Асансьорът спира и отваря врати. Жената отива в посочената стая. Тя е бяла и пуста. Сяда на стола, оставяйки сака с дрехите на земята.

След няколко минути на вратата се чука и влиза доктор Мипълс.

— Здравейте, как сте? — протяга космата десница той.

— Добре — малко смутено отвръща Кайли. Винаги се притеснява като види Род Мипълс — едър, мургав и изключително окосмен индивид. Ако не е чела биографията му и няколко научни публикации, няма да повярва, че този човек с вид на кроманьонец е едно от водещите светила в сферата на изкуственото оплождане.

— Ще ви пусна една последна кръвна картина само — казва докторът след преглед на досието ѝ. — Имате ли някакви оплаквания в момента?

— Не. Чувствам се здрава.

— За първи път ще правя процедура с... — явно се чуди как да го каже — ... материал от починал пациент.

— Много обичах Джон, докторе. Съпругът ми! Когато умря, бях бременна, но загубих децата. Затова искам да имам нещо от него, макар и след смъртта му.

— Разбирам — казва Род, — нормално е.

После затваря папката и става:

— След малко ще дойде сестра, която ще ви вземе кръв, а после ще ви заведе и настани в стаята ви. Сестра Мейд ще ви подготви за процедурата, след това ще се видим отново. — Докторът се усмихва и излиза.

За няколко секунди Кайли остава сама със себе си. После идва сестрата и...

Същият ден след няколко часа

Кайли лежи в стаята си и бавно излиза от упойката. Съзнанието ѝ се люлее като детска люлка във ветровит ден и тя трудно осъзнава къде е и какво се случва. Вратата се отваря и влиза жена с бяла престилка. Кайли помни, че е виждала тези перлени зъби някъде, но къде?!

— Заповядайте! Нося ви вода и шоколад, за да се подкрепите! — подава ѝ малко пакетче.

Пациентката протяга ръка. Усеща движението си като под вода, с няколко тона тежест вързани за китката ѝ. Опитва се да благодари, но устата ѝ е пресъхнала и залепнала. Стажантката сестра се усмихва пак и излиза от стаята. Кайли отпива няколко глътки, после изгълтва цялото шише.

Няколко месеца по-късно

Кайли стои права на брега на езерото. Ранна пролет е. Вятърът играе с косите ѝ. Тя е скръстила ръце върху корема си. Бременна е. Отново усеща растящия живот в себе си. Живот, дарен ѝ от мъртвия ѝ съпруг. Езерото се къдри от малки вълнички и прелитат чайки. Очите на жената са насочени към отсрещния бряг. Някъде зад него в далечината е гробището, където почива Джон. Исква ѝ се той да е до нея. Да я прегърне и да обсипе лицето ѝ с тези негови малки целувки. Така ги наричаше. Усмихва се при спомена за тях. Освен това Кайли е

притеснена. Няколко пъти се е случило да има прокървявания, които за нейна радост са се оказали нищо сериозно. Повече я притеснява това, че не усеща бебето така активно, както при предната бременност. Само от време на време леки побутвания и съвсем недоловими „вълни“, както тя ги определя. Напоследък е започнала една рязка болка, най-често някъде зад пъпа. Ходила е на изследвания и на ехографски прегледи, но докторите са ѝ казвали, че всичко е наред. Тази болка обаче, е разкъсваща. Все едно нещо я хапе отвътре.

Кайли леко потреперва от студения вятър. Слънцето докосва хоризонта и обагря небето в розово. Скоро ще залезе. Жената се обръща и се отправя към къщата. В джоба на жилетката е телефонът ѝ. В осмия месец е и не излиза никъде без него. Всеки момент може да започне раждането. Така ѝ е казал доктор Мипълс. Ботите ѝ тропат глухо по дървената пътека, по която стига до верандата. Поглежда към тъмната къща. Прозорецът не свети, както онази вечер, когато Джон ѝ каза, че е болен. Тя изглежда тъмна и самотна. Необитаема и празна постройка, някога била дом. Бърка в джоба си и вади ключ, с който отваря вратата. Натиска лампата и жълтата светлина огрява всекидневната. По стените са закачени десетки снимки на Кайли и Джон — усмихнати, прегърнати, на кино, на пазар, край езерото, с приятели. Превърнала е къщата си в музей на една изгубена любов. На стената до телевизора е закачила снимка от видеозона на бебето ѝ. Без да се събува тя отива до нея и я погалва с пръст. Точно тогава болката започва. Този път е толкова силна и рязка, че Кайли се превива на две. Пада на земята и губи съзнание.

Изправила се е в средата на „Мейпъл Гроув“. Около нея духа силен вятър и носи сухи листа. Осъзнава, че е гола и инстинктивно слага ръце пред слабините си. Оглежда се. Няма никой. Сама е. Само тя и полето с бели паметници. Тогава чува звук! Все едно някой стъпва в пръст. Или все едно пръст се трие в пръст. Поглежда и лицето ѝ замръзва. Вижда паметника на Джон, който е килнат на една страна. Изпод него се надига нещо. Кайли изпищява. Фигурата се изправя и тя вижда, че това е Джон. Бавно и несигурно той се обръща към нея. Лицето му е гнило и под парчетата кожа прозират кости. Косата му е доста по-дълга, отколкото я помни. Сплъстена и мръсна. Джон протяга

ръце. Като на забавен кадър Кайли вижда как от безимения му пръст се изхлузва сватбената халка и пада. Той не забелязва. Гледа към нея. Кайли пищи. Очните ябълки са сухи и жълти като смачкани есенни листа, но все пак в тях гори черна тъмнина. Чува звук „Аргхххх“ и Джон прави крачка към нея. Кайли продължава да крещи. Забравила голотата си вдига ръце пред лицето си, сякаш може да се скрие и тогава вижда кръвта...

Кайли се свестява бавно. Надига се на пода. Усеца... нищо. Поглежда и вижда, че лежи в локва кръв. Ръцете ѝ лепнат.

Със свръхусилие Кайли се надига от земята, придържайки полите на дрехата си към корема си. Присвита е към корема си. Знае, че трябва да отиде в болницата по най-бързия начин. Едва мести краката си. Прави отчаян опит, макар и да знае, че тук край езерото мобилните телефони нямат обхват. Включва нокията и е права. Нито една чертичка. Остра болка я прерязва, сякаш нагорещено желязо се забива в корема ѝ. Косите ѝ са полепнали от пот по лицето ѝ. Устните треперят. Успява да излезе и тръгва към автомобила. Преплита крака и пада. Сякаш желязото я изгаря цяла. Трепери от студа, който се е спуснал доста по-рано тази година. Както лежи, усеца снежинките сняг. Сипят се толкова бавно и спокойно. Танцуват, а светлините от звездите и луната танцуват по кристалите им и рисуват красива, вълшебна приказка. Кайли плаче, но не го осъзнава. Ръцете ѝ са на корема, а устните ѝ тихо мълвят „Джон“, „Джон“... Снежинките се въртят пред очите ѝ. Балерини в бели пачки. Прави опит да достигне до ключовете, които са паднали от ръката ѝ, но болката е жестока. Балерини танцуват. Кайли притваря очи. Бавно мразовитите кристалчета падат на дългите ѝ мигли.

Бавно излиза от упойката. Премигва срещу ярката болнична светлина. Не знае как е попаднала тук. Носи нощница, а във вената ѝ е включена система. Докосва корема си и сепнато и рязко се надига на лакът, когато вратата се отваря. Влиза чернокожа сестра с ослепителнобяла престилка. Усмивва ѝ се и Кайли си мисли, че не престилката е бяла, а зъбите ѝ. Като снежинки.

Сестрата ѝ подава малко вързопче. Трепереща от вълнение Кайли го поема внимателно, сякаш е най-фината порцеланова

статуетка. Вижда най-милото нежно, ангелско лице на света. Плаче, но вече от радост. Обсипва с целувки бебешкото личице и рехавата косица, гали малката сбръчкана ръчица. Детето отваря очи. Гледа сънено и отнесено. Но Кайли разпознава очите на Джон. Целува челцето и се обръща към сестрата:

— Благодаря ви! Много ви благодаря! — не спира да плаче от вълнение и радост пред този дар от боговете.

— Не се вълнувайте много. Все още не сте се възстановила от операцията. — Негърката тревожно гледа към екрана с биофизичните данни и се приближава към Кайли. — Нека ви покажа как да го накърмите, а после ще го взема и сложа да спи. И това малко юначе е герой и има нужда от сън.

Чернокожият ангел помага на Кайли да освободи гърдата си и поставя детето на нея. То веднага засмуква, издавайки приятен мляскащ звук. Кайли се усмихва. Грета — негърката също (името е извезано на ослепителната престилка):

— Как ще го кръстите? — пита тя.

— Джон — с умиление отговаря майката.

— Джон? Май няма да е много удачно! — Сестрата се засмива. — Детенцето е момиче! Но странно, че го споменавате... човекът, който се обади, за да каже, че сте в тежко положение и да побърза, каза, че се казва Джон.

[1] Бангор — град в Мейн. ↑

[2] Гленбърн — малък град в щата Мейн, северно от Бангор. ↑

[3] Трансдюсер — крайникът на ехографа, който се допира до повърхността и предава сигнала към екрана. ↑

[4] Песента е „King of a lonely castle“, а текстът, откъдето идва обръщението на Джон към Кайли е: „I’m king of a lonely castle, Cause the queen of my heart is gone“. ↑

[5] Maple grove — кленова гора (англ.). ↑

ВЛАКЪТ

Железният път слиза от планината и се вие сред хълмове, покрай реката и вековната дъбова гора. Релсите не блестят на слънчева светлина, но белият чакъл, върху който са траверсите, сякаш свети. Край линията са нацъфтели макове, божури, маточина, жълтурчета, а сред туфите трева се виждат малки виолетки. От гората се чуват гласовете на славеи, от време на време почукване на кълвач, крясъци на свраки, а от реката — квакания на жаби.

Скоро ще стане горещо. Зноят ще затисне природата и ще настане тишина. Всичко живо ще се притаи да чака вечерното охлаждане, за да излезе и запее песните си.

Драгомир върви бавно между линията и реката. Подпира се на тояжка от леска. От време на време спира и поглежда ту към водата, ту към гората. Живее в малка колиба от другата страна на река Мала речка. Пътниците от бързия влак, който профучава три пъти на ден, често виждаха сухата му и леко прегърбена фигура, изправена пред колибата му или край реката. Понякога с въдица в ръка.

Драго стъпва в реката и бавно я пресича. Малко по-нагоре е къщата му. Барака, оградена с телена ограда. В двора е насадил домати, чушки, краставици и тиквички. Всички растения са отрупани с плод, защото той се грижи за тях. Има и кокошки, които се разхождат из двора и кълват. Пред вратата на сянка лежи стар дръглив пес. Човекът отива до него и го погалва по главата. Вмъква се в къщичката, а после излиза с комат хляб.

— Кът-кът-кът! — започва да вика кокошките и да рони хляб. Птиците се струпват около него и лакомо кълват трохите.

Драгомир Цветков е пенсионер по болест от няколко години, след инцидент с влака. Оттогава живее изолиран от света на това място. Добре му е така. Тих и спокоен живот сред природата. Има си куче за другар, а веднъж седмично пали старото си шеви и отива до града за продукти. Понякога пие бира в кръчмата на главната улица. После се прибира, ляга на мръсния дюшек и заспива. Понякога сънува

жена си. Понякога я убива насън, макар и да не я мрази затова че го напусна. Даже си дава сметка, че така му е по-добре.

Влиза за малко и излиза с един къшей, буца сирене и домати в чиния. Сяда под черештата и вяло започва да се храни. Често спира да дъвче и вдига поглед към планината. Отвъд нея е миналият му живот.

Пуф-трака-трака-пуф! Задава се влакът. Винаги навреме, винаги точен. Профучава покрай къщурката и отминава. Драго се е надигнал, за да види вагоните и пушачите по прозорците. Хората бързат, винаги в движение, винаги нанякъде. И докато профучават покрай света, животът профучава покрай тях.

Чува се търкулване на камъче. Драгомир се надига и поглежда към линията. Странно му е да види жената. Тя върви между двете релси и гледа към гората. От време на време подритва камъче. Струва му се, че е млада. Надали има и трийсет. С отвратителна, модерна прическа е — къса подстрижка и щръкнала коса във всички посоки. Черна коса, а след малко ще види, че и очите ѝ са черни. Кожата ѝ е толкова бяла, сякаш току-що е излязла от корито с мляко. Пътничката се приближава и спира, когато се изравнява с къщата. Той никога не е виждал човек да върви пеш по линията, освен себе си. Забелязва, че е облечена с черен потник и къси дънкови гащета. На краката си носи кецове, а през рамото войнишка мешка. Странна му се вижда.

— Здравейте! — извиква жената. Маха с ръка и се усмихва.

Тази усмивка огрява сърцето му и я разкрасява много.

— Бихте ли ми дали чаша вода, защото пресъхнах в тази жега — отново се усмихва тя.

Драгомир ѝ махва с ръка да дойде и я наблюдава как се навежда да се събуе. После нагазва в реката и водата стига до коленете ѝ. Идва боса, държейки кецове в ръка. Глезените ѝ са тънки и нежни, а краката толкова бели, сякаш са от сирене. Приближава се до мъжа и му се усмихва отново. Драгомир потъва.

— Казвам се Ния — и протяга малката си ръка към него.

— Драгомир — смотолевя мъжът и плахо я поема в голямата си мургава ръка.

— Май не говориш много, а? — закачливи пламъчета играят в очите ѝ.

Той вдига рамене, обръща се и влиза в къщата. След секунда се появява с чаша в ръка. Успял е да прокара гребена през прошарената

си коса. Отива до помпата и я натиска, докато потече вода. Подлага чашата. Пълни я и я подава на жената. През това време тя е пуснала обувките си на земята и се протяга. Драгомир я гледа. Ходилата ѝ са налепени със сламки и прах.

— Благодаря ти — казва тя, докато поема чашата. Долепя устни до нея и я надига. Пие до дъно. Драго гледа извитата назад шия и как гръклянт ѝ се повдига при всяко преглъщане.

Тя обърсва с ръка мократа си уста. Капчица вода се стича по брадичката ѝ, надолу по тънката шия, през трапчинката на ключицата...

— Ех, добре си живееш ти, Драго. Хубаво е тук. — Вече е сложила ръце на кръста, но не изглежда така, както жена му, когато си сложи ръцете на кръста, а някак по детински забавно.

— Добре е тук! Да, добре е — мрънка мъжът и не знае накъде да гледа.

Ния отива до кучето. Докато Драго ѝ каже да внимава, защото кучето не обича непознати, тя се навежда и започва да го чеше зад ушите.

— Ей, какво хубаво куче си имаш. Другарче! Сладур голям!

Песът ляга по гръб, а тя се размива и го чеше по корема. Смее се. Драго е изненадан, че старият му другар така вири крака пред жената.

— Може ли да остана малко да си почина? — пита го тя.

Той свива рамене. Махва с ръка към къщата.

— Влез и легни, ако искаш. Отдалеч идваш, май.

— Отдалеч, друже, отдалеч.

Той взима въдицата, която е подпрял на крушата и казва:

— Аз ще отида за риба, ти се разполагай както искаш.

— Ей, не се ли страхуваш, че ще ти открадна нещо?

— А, ще откраднеш. Мигар има какво, освен тоя дръглив пес — засмива се леко Драго и излиза от двора без да дочака отговор. Сякаш я чува да се смее зад гърба му.

Тръгва надолу по течението. Крачи бавно. Навежда се и откъсва дива ягода. Сладка е.

Стига до вирче, където мята въдицата.

Слънцето докосва хоризонта. Минал е и последния бърз влак, когато Драго тръгва обратно. На една пръчка е нанизал няколко пъстърви. По пътя откъсва ягоди и ги прибира в джоба си. Влиза в дворчето и някак стъпва по-леко. Сам не си дава сметка, че няколко часа е чакал момента, в който ще завари жената у дома си. Оглежда се.

Кокошките са притихнали в курника. Песът го няма. Тихо е, като се изключат щурците. Отива до крушата, за да подпре въдицата.

— А, ето те и теб. Зачудих се къде се изгуби цял ден — разнася се омаен глас зад него.

— Ами, на! Ето! Тука... прибрах се.

Ния вижда рибата и плясва с ръце като дете:

— Е, супер, ще я опечем на жерава, нали? — И без да дочака отговор, взима рибата от ръцете му.

Драгомир наклажда огъня и сяда до него. През това време Ния е осолила рибата, натъркала я е с черен пипер и лимонов сок. Слагат я на най-обикновена телена скара и се вглеждат в огъня.

Жената скача и хваща Драго за ръка:

— Хей, я ела. Ти не влезе вътре. — Почва да го дърпа и той става.

Влизат в къщичката. Мъжът не може да я познае. Докато го е нямало, тя е измела, измила, изтупала, подредила. Все едно не е неговата бърлога.

— Харесва ли ти така?

— Ами, да. — Той е объркан. Толкова бързо нахлу в личното му пространство.

Тя се усмихва и го прегръща през рамо за секунда:

— Ама и ти си едно дърво.

Той се изчервява и пристъпва от крак на крак, което я кара да се засмее с глас. Излизат и сядат до огъня. Рибата е готова. Ядат, без да говорят. Осветяват ги само жаравата и звездите. Луната е зад гората и не се вижда. Чува се бухал. Драгомир изнася две чаша и сипва вино — негово производство. Ния пие мълчаливо. Когато пресушава чашата си казва:

— Късно е вече. Трябва да вървя.

Мъжът усеща колебливостта в думите и бързо казва:

— Прекалено късно е вече. Къде ще ходиш сама по нощите. Остани. Ще спиш вътре.

Вижда усмивката ѝ на беглата светлина и нещо трепка в сърцето му.

На сутринта Драгомир се събужда още с първите слънчеви лъчи. Става и се оглежда. Ния я няма до него в леглото. Снощи легнаха заедно. Снощи тя го дари с топлина. Пробуди чувства, които бе забравил. Докосна струни, които не бяха свирили отдавна. Излиза навън. Надява се тя да е на двора. Но я няма. Тогава вижда влакът. Тъкмо тръгва. Набира скорост. На прозореца на последния вагон вижда тънка фигура, облечена с черен потник и къса черна коса, която е щръкнала във всички посоки. Фигурата го гледа. Влакът набира скорост и се отдалечава.

Драгомир се облича. Взима тояжката, преминава през реката и излиза на линията. Фигурата му куцука по чакъла. Сеща се, че е забравил да нахрани кокошките и кучето. После се успокоява, че няма значение. Кокошките не са заключени и ще излязат. Сами ще си намерят храна. Кучето ще почака, пък ще иде до близкия град, там храна много край контейнерите.

Драгомир върви по линията и слуша скорците и славеите. Птичи хор отдясно и жабешки отляво. Чува свирката на влака. Продължава да върви, докато звукът го обгръща в метал.

ЛИЦА В СНЕГА

Снежинките танцуваха последен танц преди да паднат на земята, където се превръщаха в дебела зимна завивка, под която спяха мъртвите. Дърветата бяха голи и протягаха изкорубени клони към сивото небе. Разхвърляните паметни плочи отдаваха своето на пейзажа, през който Влад се движеше. Светът отдавна не бе същият, какъвто го помнеше. Бяха останали порутени сгради, изоставени градове, обитавани само от банди, клошари, градски вещици и таласъми-пакостници. Тук-там по оронените магистрали стърчаха ръждиви скелети на автомобили, тук-там димяха села и градчета, построени и заселени след Големия край, променил до неузнаваемост картата, бита, културата, отношенията и... Не, политиката не бе променил. Макар сега ролята ѝ да беше тотално различна.

Влад се движеше вече три дни през дълбокия сняг. Беше тръгнал от град Дълбок дол, в който живееше след Големия край по молба на приятеля си Шериф Дифт. Трябваше да стигне до село Гнездоскал, където се славеше, че живее велика знахарка и билкарка, и да я доведе в града. Преди месеци легна болна любимката и господарка на Дълбок дол. Болестта дойде сякаш от нищото и за две седмици я повали на легло. Оттогава господарката Зорница гаснеше. Изредиха се знахари и врачове от близки и далечни села, макар че пътищата бяха опасни, но никой не успя да помогне или да каже какво ѝ е. А наскоро заблуден Елф, който бяха спасили от нападение на болни от бяс прилепи-вампири, спомена за тази знахарка — Крефия се казвала. Това беше последният шанс на Дълбок дол да направи нещо за любимката си. Едва ли щеше да доживее пролетта. Шерифът реши да изпрати Влад, защото беше най-издръжливият и най-ловкият воин на селото. Сега Влад се намираше в това забравено и от мъртвите гробище, където гарвани гледаха с изцъклени като мъниста очи. Дори те мълчаха, за да не пропуснат студа по-близо до себе си. Мълчаха и гледаха. Пореден порив на вятъра изсвири в клоните и завъртя във вихър снежинките и сякаш се чу „Добре дошъл! Добре дошъл!“.

Воинът се спря и изтри скрежта от веждите и миглите си. Огледа се. Пейзажът му бе тотално непознат. Намести меча, праметнат на гърба, върху дебелия мечи кожух, попипа издутината от револвера на хълбока си и направи поредната крачка на изток. Изток — там някъде беше Гнездоскал.

„Добре дошъл, страннико! — чу се глас сякаш от свистящия вятър. — Добре си ни дошъл!“

„Сирено-таласъми?“ — помисли си Влад. Това бяха гадни, долни твари, които се появиха преди около тридесетина години. Красиви жени сирени, които живееха в изоставени сгради, хамбари, гробища и които привличаха пътници с мелодични песни и неприлични предложения. Хората ги кръстиха така, защото напомняха на едновременните сирени, но бяха сухоземни пакостници.

„Хей, страннико, ела при нас!“ — някакви сенки зад пелената от сняг се раздвижиха.

Влад свали ръкавицата си и извади револвера изпод палтото си.

„Махайте се, нечисти сили. Махайте се от мен, докато не съм ви надупчил.“

„Ела при нас да се забавляваме. Ела!“ — сладострастните гласове приближаваха.

Мъжът стреля в тъмните сенки.

„Ха-ха, любовнико, много бързаш и не уцели!“ — чу се кискане.

Влад закрачи бързо, почти подтичвайки. Трябваше да излезе извън очертанята на старото гробище. Извън него беше в безопасност. Зад него продължиха да ваят неприлични предложения, но той не се обърна, докато не видя порутения зид, ограждащ последното място на покой. Позволи си да се обърне назад, когато се понесе нежна, тиха музика. Видя няколко голи красавици, които кършеха тела в сладострастни движения и го подмамваха с ръце.

Тежките му ботуши прекрачиха зида и откъм гърба му се разнесоха гневни викове. Лицата се сгърчиха в отвратителни гримаси, а красивите до преди малко тела се извиха и сбръчкаха. Кожата им посивя, косите опадаха, а дълги змийски езици се стрелкаха през изпочупени зъби. Влад потръпна отвратен и забърза по девствената снежна покривка. Тишината отново се настани около него. Само снегът проскърцваше под тежките му стъпки. Мислено се прокле. Не трябваше да стреля. Сега разкри местоположението си на знайни и

незнайни врагове. Спря и клекна в една долчинка. Сви цигара и запуши. Ако до два часа не стигне до селото, ще трябва да пренощува. Трябваше да намери удобно място, където да може да си почине, защото прехода се оказа доста тежък.

Започна леко спускане надолу, а снегът стана по-дълбок и Влад все по-трудно вървеше. Той затъваше. С последни сили успя да премине долчинката и да се изкачи на леко възвишение, което бе почти оголено от бръснещия вятър. Присви очи, за да избегне блясъка на слънцето, и се огледа. В далечината напред видя бял дим на фона на сивото небе. „Слава богу! — каза си. — Ето къде е Гнездоскал.“ Закрачи колкото можеше по-бързо, за да стигне по светло. Слънцето вече бе наполовина зад хоризонта и едва огряваше със стоманеноледени лъчи снежната покривка. С последния отблясък Влад стъпи между първите къщи. Усети, че нещо не е наред. Не виждаше пушек над димоотводите, не чуваше звук. Разкопча кожуха си и постави ръка на седефената дръжка на дишащото оловно желязо. Пристъпваше бавно, внимателно, и се ослушваше на всяка крачка. Тъмнината обаче пълзеше по улицата и обвиваше света в непрогледен мрак.

Влад се вмъкна в най-близката къща, която се оказа студена и безлюдна. Воинът намери вътре одеяло, зави се и извади парче пастърма, което щеше да му послужи за вечеря. След като засити глада си, се уви и заспа.

Събуди го вой на вълк и драскане. Скочи на крака и извади револвера за секунди. През прозореца влетя тъмно туловище на звяр. Изстрелът прекъсна скока на животното и тялото му се просна на пода. Но драскането на вратата продължаваше. Влад се приближи тихо до счупения прозорец, през който влитаха снежинки. През нощта бе започнало да вали отново. Надникна и видя около десетина дълги сенки да бродят около къщата. Показа се и стреля по една от тях. Скимтенето му подсказа, че е улучил, а вълците се отдръпнаха. Само очите им святкаха в мрака. Мъжът се огледа и видя един шкаф, който щеше да свърши работа. Съблече палтото си и избута шкафа с усилие пред зейналия прозорец. Подпря вратата с друг шкаф. Вече бе в сравнителна безопасност. Седна, уви се отново и запали цигара.

Дългата и студена зима бе накарала много животни да забравят безопасността си и да нахлуват в градовете на хората, гонени от глад.

Ставаха все по-смели и по-кръвожадни. Влад не смяташе, че ще има проблеми, но все пак реши да не спи. След като угаси фаса, прерови всички стаи на къщата. Освен стара огърлица, не намери нищо ценно. Хората бяха взели покъщнината преди да се изнесат. Вече не се съмняваше, че Гнездоскал е изоставен от жителите си под набезите на глутниците. Само можеше да се надява, че не са замесени и орди гоблини, сирено-таласъми или още кой знае какви изчадия.

Скоро първите слънчеви лъчи се прокраднаха през пролуките между шкафа и черчевето. Влад откряна вратата и надникна навън. Пред него се разкри бял пейзаж, изпъстрен със следи от лапи. Извади меч и нагази в дълбокия сняг. Всичко бе спокойно, затова излезе на улицата и тръгна към центъра на Гнездоскал. Отвсякъде го притискаше глуха тишина. Още преди да стигне до площада, усети миризмата. Всепроникваща. Миризма на кръв. Гледката бе отвратителна. Десетки тела бяха разкъсани и оглозгани. Кръвта бе попила навсякъде и само пресния сняг леко прикриваше следите от трагедията, развила се тук. Влад не разбираше защо хората са се събрали на открито пространство, за да се съпротивляват срещу зверовете. Защитата в сградата на училището или кметството би била по-лесна. Разходи се малко между телата, но бяха толкова обезобразени, че не можа да разпознае знахарката сред тях. Времето изтичаше. Лечителката бе последната надежда за господарката на Дълбок дол. Воинът се обърна и тръгна назад по стъпките си. Спря за миг.

„Шшшшшшш“ — чу някакъв шум зад себе си. Обърна се:
— Ехо? Има ли някой?

Нищо.

Върна се към площада и започна да се надвесва над телата. Отново чу провлаченото „шшшш“ иззад един труп. Наведе се над него и видя, че това е знахарката. Половината лице липсваше. Дръпна тялото и под него видя най-мръсното същество, свило се на топка и треперещо от студ и страх.

— Ела, не се бой!

Нещото се надигна и Влад видя, че това всъщност е момиченце на възраст около 12 години, облечено в дрипи, подгизнали от кръв и покрити с мръсотия. Тя колебливо се надигна, но веднага падна назад. Хлипането се усилваше.

— Ще те взема, не се бой! Няма да те нараня! — каза воинът и веднага се сети, че дядо му му беше разказвал, че едно време е имало неща, наречени филми и че най-използваното клише в тях освен „Всичко ще бъде наред!“ е било „Няма да те нараня“. Споменът за дядо му го накара да се усмихне. И явно точно тази усмивка вдъхна доверие на детето.

Мъжът протегна ръце и го вдигна, а то се заплака. Повтаряше само „баба“ и протягаше ръце към безжизненото тяло на знахарката. Влад понесе детето по улицата към къщата, в която прекара нощта. След стотина метра снеговалежът се засили. Температурата рязко падна. Мъжът праметна палтото си върху момичето и го притисна до тялото си. Влезе в къщата и я сложи на масата върху едно одеяло. Отиде до камината, за да запали огън и да се сгреят, защото студът бе изпълнил света.

Клекна и подреди съчки, върху тях — по-дебели дърва. Бръкна да извади кремъка, когато чу ръмжене и се обърна светкавично. Огромен вълк стоеше до масата, където детето се бе поизправило и ококорило огромни очи от страх. Вълкът душеше въздуха към малката, като същевременно погледа му не се отлепяше от възрастния. От време на време ръмжене се разнасяше от гърлото му и огромните зъби лъсваха между червените му бърни.

Влад вдигна ръка.

— Спокойно, момче! — Не можеше да не се възхити на огромния мускулест екземпляр с пухкава бяло-сива козина, стъкленосини очи и едри лапи.

Вълкът се наежи и изръмжа.

С много бавно движение бръкна в торбата си и извади парче пастърма. Протегна ръка напред и каза:

— Вземи, момче! — подхвърли храната към животното.

Вълкът не отстъпи, а парчето месо тупна пред краката му. Наведе глава и го подуши. Едва тогава започна да яде. Мъжът се обърна и след няколко минути запали огъня. През това време се насилваше да не се обръща. Чуваше дъвчене зад гърба си. Стаята притихна. Стана и бавно се извърна. Вълкът лежеше пред вратата, опрял муцуна на лапите си и гледаше. Детето се бе отпуснало назад и си почиваше. Влад сложи един казан на куката над огъня, за да стопли вода, и отиде да търси дрехи в къщата.

Беше късен следобед, когато двамата човеци седяха на столове пред масата и дъвчеха сухото месо. От време на време хвърляха по някое парче на вълка, който беше седнал до стола на детето и очакваше своя дял. Момичето бе изкъпано и облечено в топли дрехи. Вече се чувстваше по-добре и по-спокойно и успя да разкаже на Влад за нападението, за смъртта на баба си и за това как се е крила цяла нощ, докато тялото над не изстива.

Той знаеше, че ще закъснее да занесе лошата вест в селото си. Не можеха да тръгнат през нощта. Малката нямаше да издържи прехода, а и през нощта ставаше още по-студено. Каза ѝ да го чака в къщата и да не излиза, докато той не се върне. Облече кожуха и пристъпи навън. Хищникът се измъкна заедно с него. Отиде да събере дърва, които стовари в кухнята, а след това и да търси храна. Вълкът изтича нанякъде и се изгуби от поглед. Воинът обикаля, но не му се мярна ни птица, ни животно и той се върна с голи с ръце. Момичето седеше още на стола, подпряло глава на ръцете си.

— Не успях да хвана нищо — вдигна рамене Влад като влезе.

— Нищо. Вълчо ще намери — отговори момичето.

Погледна я със съмнение — дали не се разболяваше. В това време се чу драскане на вратата и той отвори. Отпред стоеше вълкът, а от устата му висеше заек, от който още се вдигаше пара. Остави животното в краката на Влад и се вмъкна като сянка в стаята. Мъжът взе заека, одра го и го сложи да се пече на огъня. Вечеряха тримата заедно пред камината, а после легнаха върху одеяла на пода. Момичето се сви, а вълкът легна до нея и опря муцуна на крачетата ѝ.

„Странна картинка“ — усмихна се Влад и заспа. Умората го надви.

Връщането в Дълбок дол мина без проблеми. Единствено се натъкнаха на ято снежни прилепи, които кръжаха около гробището, където сирено-таласъмните се опитаха да го подмамят. Но тъй като бяха сити, не им обърнаха никакво внимание. Влад предположи, че някой друг странник е бил подмамен и убит там, а след като таласъмните се бяха нахранили, е дошъл ред и на прилепите да утолят жажда и глад.

Въпреки че не бе успял да доведе Крефия, за да помогне на владетелката, мъжът се чувстваше удовлетворен, че успя да спаси един

невинен детски живот. Малката Мика се справяше добре както с пътуването, така и с факта, че бе останала сама на света. Без баба си, без роднини, само с един непознат воин и един огромен вълк. Вълчо ги следваше, като на моменти ги изпреварваше по пътя и се губеше сред снежните преспи. На два пъти им носеше дивеч — веднъж заек и веднъж земна катерица, които хората изпичаха на огъня и после му даваха неговия дял.

Странно бе приятелството между вълка и момичето. Двамата спяха заедно и се топлеха, понякога играеха, преди да стегнат багажа за тръгване. Мика наричаше животното просто Вълчо и обичаше да му дърпа ушите и да го чеше по врата. Разсмиваше се, когато хищникът облизваше лицето ѝ. Влад предположи, че основната заслуга за преодоляване на загубата ѝ е на вълка.

Стигнаха Дълбок дол около час преди залез-слънце. Отдалеч чуха ежедневния шум от поселището, видяха кълбетата дим от къщи и усетиха тази така уютна миризма на горящи дърва. Вълчо се изгуби някъде, нямаше желание да стига до близък контакт с толкова много хора.

Стигнаха до къщата на шериф Дифт и Влад почука. Отвори малката дъщеричка на шерифа и каза, че баща ѝ е при господарката. В това време се показа и съпругата. Тя видя малкото мръсно момиче и я покани вътре. Кимна на Влад и му каза, че ще се грижи за детето.

Воинът отиде към къщата на господарката, където завари всички велможи, насядали в преддверието. По тишината и минорните им изражения разбра, че нещата не отиват на добре. Запъти се към дебелията дъбова врата, зад която бяха покоите на владетелката, но преди да почука, се показа шериф Дифт. Дръпна го настрани и каза:

— Разбрах, че Крефия е мъртва.

Влад просто кимна.

— Скапана работа, приятелю. Отива си! — Навлажнените очи издаваха мъката в сърцето на шерифа.

— Съжалявам, Дифт. Нищо не можах да направя. Всички бяха мъртви. Всички. Толкова кръв не бях виждал. — Воинът замълча. — Само внучката ѝ беше оцеляла.

Шерифът подскочи:

— Мика! — Очите му бяха разширени. — Къде е сега?

— У вас.

Началникът изскочи, както беше по памучна риза навън и изтърча към дома си. След малко се върна тичешком заедно с Мика. Двата нахълтаха при господарката.

Влад седна на стол близо до покоите и скоро умората го надви и заспа. Събуди го побутване. Разтърка очи. Мика стоеше до него.

— Хайде да си ходим! — хвана го тя за ръка.

Влад стана уморен и се остави детето да го поведе. Навън бе тъмно. Луната бе пълна и бяла като снега, покрил земята като пелена.

Шерифът ги настигна:

— Влад, знаеш ли, че спаси владетелката? — усмихна се той.

— Не. — Воинът бе учуден.

— Мика е внучка на Крефия и полусестра на владетелката. — Видял учудения поглед на Влад, Дифт се засмя и продължи: — Дълга история, приятелю. Само знай, че Мика има по-голяма дарба от баба си!

Лунната светлина се отразяваше в натрупалия сняг и разкриваше уморените, но озарени от надежда лица на хората. Бяха спечелили тази битка, но животът им си оставаше просто снежинка в лавината на Вселената.

ЗЪБКИ, БЕЛИ ЗЪБКИ

*„Зъбки, бели зъбки,
бели като гъбки.“*

(полудница^[1])

Тихите стъпки на есента отекваха в сухите листа на брезите и буковете. Чисто синьото небе се отразяваше във витрините на снобарските кафенета в центъра на София, където псевдобогаташи пиеха кафета, фрешове, смути и други напитки. Очилата на мъжа, седнал на последната крайната маса, бяха с черни стъкла и се крепяха на дълъг, остър нос като гарванов клюн. Въпреки топлия ден беше облечен с дълъг сив шлифър, вълнена черна жилетка, изпод която надничаше яката на светлобежова риза. Дългите му крака бяха обути в изтъркани дънки Levi's. Облеклото му завършваше с черни боти с дебела подметка, по-скоро зимни обувки, отколкото есенни. Коста му бе също черна, малко рядка, но гелосана и сресана назад.

Когато сервитьорката дойде, той сви устни в тънка ивица и почти без да отваря уста поръча чай и голям ром Appletons. Младото момиче потръпна, сякаш усетила внезапен студен полъх, и побърза да вземе поръчката от бара.

Шумът на улицата бе по-скоро като градски ромон, отколкото дразнеща лавина от трамвайно скърцане, хорска глъч и детски писъци. Странно спокойствие за града бе заседнало в тази част на Витошка.

Младата сервитьорка донесе напитките на странния господин и се отдалечи. Сиво-жълтите очи зад тъмните стъкла проследиха кръшното тяло, попивайки извивките на голите крака и оформеното дупе, сочно полюшващо се под късата пола. Мъжът бавно надигна чашата чай и едва намокри устни. За миг сбърчи чело от погнуса. Чаят бе отвратителен. Погледна към отсрещния край на заведението, където стояха две жени. Едната беше около четиридесетгодишна с кестенява коса, къдрава и пристегната с шнола. Устните ѝ бяха покрити с най-

тъмночервеното червило, което беше виждал, а другата бе на половината години на събеседницата си — млада, руса и „лека“. Тази дума си представи мъжа като я гледаше. Усмивка изкриви съвсем леко края на устните му. Той извади от джоба си мобилно устройство и плъзна пръсти по екрана. Остави телефона на масата и погледна към жените.

Момичето бръкна в чантичката си и извади таблет. С две движения на пръстите си го отключи и прочете съобщението във форума. Усмивна се, разкривайки правите си, искрящо бели зъби. Мъжът си помисли богохулни неща за тези сочни устни и прави зъбки. Тя започна да шепне нещо на събеседницата си, като често-често прикриваше уста с ръка, усмихваше се, а страните ѝ придобиха онзи така нежен цвят на праскова.

Ведмак^[2] също се усмихваше, като гледаше двете жени, но в гримасата му нямаше нищо добро, нямаше нищо мило. Зад очилата очите блестяха с жаден пламък. На няколко пъти извади телефона си и пуска съобщения, които бяха прочитани през няколко маси и дадоха теми за разговор и кикотене между двете жени.

Когато те станаха да си ходят, Ведмак глътна рома на екс и остави десетачка на масата. Знаеше, че може да не плати. Знаеше, че няма да има проблем с това, но реши да се съсредоточи върху основната си задача. Върху удоволствието си. Тръгна към халите като стъпваше леко и тихо. Слънчевите лъчи се отразяваха в стъклата му, зад които очите се оглеждаха.

Започна да си пее тихо под носа:

*Зъбки, бели зъбки,
зъбки като гъбки.*

Едно момче изхвърча от закувалнята на ъгъла на Алабин и Витошка и блъсна Ведмак. Мъжът го сграбчи за рамото. Кокалестите пръсти се впиха като нокти, а натрапника изписука като пиле, хванато от сокол. Смотолеви „извинете“ и се отскубна със скъсана блуза, само защото Ведмак искаше да се добере до Канала преди момичето да стигне. Вечерта, когато се къпеше, видя ужасяващи синьо-морави белези там, където непознатия го бе стиснал.

*Зъбки, бели зъбки,
зъбки като гъбки.*

Ведмак сви в една пресечка, после в безистен. Свали очилата и грижливо ги прибра в джоба си. Завъртя се и сакото се превърна в дълъг черен плащ. Наметна качулка, а очите проблеснаха в кървавочервено. Бледата кожа избледня още повече. Постепенно тялото му разми очертанятията си във въздуха.

Тъмнината се бе настанила в леговището на канала, разделящ квартал „Триъгълника“ от „Надежда“. От югоизточната страна се ширеше парк с гъсти шубраци, а от другата — шосе. Точно в ниското досами водата се появи Ведмак. Подуши въздуха и поглади скулата си. Тогава я видя. Момичето седеше в сянката на моста. Там, където бе границата на сумрака и безбрежната тъмнина. Точно както ѝ бе писал във форума, където се запозна с нея. Усмихна се за кой ли път днес. Усещаше вече вкуса на кръв, усещаше туптенето на младото тяло под себе си.

Преобрази се отново в господина от кафето и тръгна към нея. Несъзнателно запя песничката за зъбките, докато се приближаваше към нея. Огледа я. Носеше дълга ленена риза с везани ръкави и пайети, прави черни дънки, малко широки за стройната ѝ фигура, а косата си бе прибрала и вдигнала на опашка, разкривайки изящна шия и нежни уши. Но когато му се усмихна, той знаеше, че трофея ще са зъбките ѝ. Перлена огърлица на древната му гръд. Щеше да ги носи до сърцето си. Нито лампиона от кожата на млади гърди, нито бокала от череп биха го зарадвали, след като един път се сдобие с артефакта.

— Здравей! — скромно го поздрави момичето и свенливо трепна с мигли.

Би изрязал клепачите ѝ, така че никога да не затвори очи и слънцето да пресуши очните дъна. Би я оставил да броди сляпа и беззъба по света. Но не такива бяха правилата на играта.

— Здравсти, Силве! Радвам се да се видим! — подаде ръка мъжът. Тя колебливо я пое, но се окопити:

— Много романтично място си избрал... как ти беше ника?
(Правеше се на високомерна, но той имаше игра.)

... Да, Ведмак! Как ти хрумна?

— А ти защо дойде, като знаеш къде ни е срещата? Нали това е среща!

— Среща ли е? — направи се на учудена тя.

— Ами така смятам...

Докато казваше това, замахна с лявата ръка и я удари в скулата. Момичето залитна и падна. Ведмак се усмихна и се наведе над нея. Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ, сграбчиха скалпа и повдигнаха главата ѝ. Изпъшкването ѝ му достави удоволствие. Наведе лицето си до нейното и ѝ заговори така, че слюнките му пръскаха лицето ѝ. Разказа какво ще ѝ направи, разказа за болката, която ще ѝ причини и как накрая от тялото ѝ ще остане безформена купчина плът и смлени кости, които някой случаен минувач ще открие. През цялото време се смееше. Прекъсваше разказа си, за да попее за „бели зъбки...“. Накрая бръкна под ризата си. В ръка държеше наниз от зъби. Човешки зъби. Подрънка с тях пред очите ѝ и бръкна в устата ѝ.

— Имаш хубави зъбки, момиче! Прекрасна колекция ще си направя. Хо-хо-ха!

Жертвата трепереше неудържимо. Сълзи се стичаха по страните ѝ. Мъжът протегна език и започна да ги облизва, като примляскваше с удоволствие.

От тъмата пред него се чу шум. Той вдигна глава. Три силуета изплуваха облечени в бели ризи, дълги до коленете. Жените, които се появиха, изглеждаха млади. Само Ведмак знаеше, че не са. Това бяха трите полудници, които от древни времена го преследваха и пречеха да се наслаждава на болката и страха, които всяваше в жертвите си. Вече чуваше тихите им напеви. Надигна се от жертвата си, все още несъзнателно прокарвайки език по устните си, усещайки диханието на сълзите.

Втурна се към тях. Докато тичаше, крайниците му се издължиха, устата уголеми, разкривайки закривени като саби зъби. Дрехите се разкъсаха и огромни черни, ципести криле закриха здрача, плахо надничащ откъм канала.

Трите полудници извисиха гласове и вдигнаха ръце пред себе си. Между пръстите им се появиха тънки нишки, които се гънеха като светкавици. Миг преди злото да ги достигне, те насочиха длани към него. Между ръцете им плъзнаха енергийни нишки, сляха се и образуваха щит във формата на полукръг.

Ведмак не успя да спре и тялото му се блъсна в щита. В същия миг полукръгът се затвори зад гърба му, разрасна се и той се оказа затворен в кълбо. Злобен писък пълен с безсилие излетя от гърлото му. Кълбото започна да се свива заедно със затвореното вътре същество, докато стана не по-голямо от глава на карфица. Една от полудниците прибра трофея в малка дъбова кутийка, след което се приближиха към момичето, което все още лежеше на земята и хлипаше. Протегнаха ръце към нея, а тя избърса сълзи и дори успя да се усмихне:

— Кой сте вие?

— Ние ли? — в един глас отговориха трите. — Ние сме ти, ние сме твоята майка, ние сме твоята баба, ние сме твоята дъщеря. Бъди здрава!

После една по една се наведоха над нея и я целунаха по челото. Силвия остана сама.

[1] Полудница — жесток полски дух с вид на красива млада жена, носеща бяла ленена риза (слав. мит.). ↑

[2] Ведмак — вещер кръвопиец от славянската митология. ↑

ПЛАДНЕ

*По пладне сенките угасват,
а вятърът се скрива в спирките,
за да краде полуусмивките,
останали на изживяване.
Случайно срещнатите погледи
отказват да си спомнят утрото,
и някак вече избледнява
зарядът на едно кафе,
което сутринта донесе,
съвсем безотговорно явно,
предчувствия за нещо хубаво,
след третата пресечка спотаено.*

*След третата пресечка — цъфнал трън.
Понякога се случват изненади,
преди да е преполовил денят.*

Перикола

ИГРАТА НА ДЯВОЛА

Времето бе прекрасно за разходка. Смутно време през топла зима. Нестабилна държава и изнервени хора, които биваха управлявани повече от шест месеца от нежелано правителство с олигархични интереси.

Дяволът се разхождаше с удоволствие по шумните софийски улици, неособено добре изчистени от кал и отпадъци, хрочки, смачкани вестници и обвивки от дюнер. Той се забавляваше. Освен вече изброеното, доста иноверци се подвизаваха тук. Как да не си щастлив! Беше се предрешил в черен костюм, макар и малко демоде, лачени чепици и бастун със седефена дръжка. Гарвановочерната му коса бе сресана назад и напомадена. Светлите си очи криеше зад тъмни очила с дебели рамки. Криеше ги, за да не плаши хората. В дъната на зениците му грееха вечните пламъци на ада. Светеше болката на милиони изгубени души, които му служеха и даваха сила да продължава да върши делата си. Взимаше надмощие и той го усещаше. Това още повече повдигаше настроението му.

Спря се пред витрината на един магазин близо до „Витошка“ и се загледа в отраженията на хората, които бързаха зад гърба му. До него малко момченце дърпаше майка си към вратата, а тя се опитваше да му обясни, че бързат. Дяволът с тиха стъпка се приближи, наведе се рязко към детето и му прошепна нещо на ухото. Симо спря да се дърпа и тръгна с майка си. Тя се извърна към непознатия рязко, с желание да му се скара, че е нарушил личното им пространство, но когато го погледна, сякаш хиляди ледени игли се забиха в лицето ѝ и бързо закрачи, така че малкото дете трябваше да подтичва след нея. Тънка усмивка заигра на устните на Дявола.

Симо си играеше в стаята с новото камионче, което бе успял да измоли от майка си. Имаше жълта кабина и червена каросерия, която се вдигаше като въртиш едно червено колелце. Отпред на калника пък имаше една макара с дълъг конец и кукичка накрая.

„Бръъъм“, бръмчеше Симо, „дрррррр“, казваше, докато въртеше червеното зъбчато колелце, за да вдигне каросерията. И после пак „бръъъм“. След десетина минути Симо паркира камиончето под леглото си и тихо излезе от стаята си. Надникна в спалнята, където дремеше бабата, която го гледаше следобед, и влезе в кухнята. Примъкна една табуретка и се качи на нея, за да достигне горното чекмедже на шкафа над миялната машина. Бръкна вътре, взе клещите на баща си и една ролка с тел и слезе. Тихо, по чорапки, излезе от апартамента и се качи на горния етаж.

Там клекна и се послуша. Беше спокойно. Течеше работен ден и само пенсионерите си бяха по домовете. Разви телта и върза единия край за перилата, ниско долу на третото стъпало. Изтича бързо обратно в кухнята. Качи се на табуретката и взе един пирон и чука. Върна се на стълбите, заби пилона в стената, като след всеки удар с чука се послушваше, а после с клещите отрязва другия край на телта. Върза я за пилона. Прибра се въщи, затвори вратата, прибра инструментите и телта в чекмеджето, върна табуретката и пак влезе в стаята си. Дръпна камиончето и започна да бръмчи отново.

Към 18:30, малко след като майка му се прибра, откъм стълбището се чу тупурдия, нещо тежко падна. След това суматоха от гласове, сирена на линейка. Симо успя да надникне иззад майка си, която уплашена стоеше на входната врата. Видя Стефка, комшийката от горния етаж, която лежеше с разперени ръце на стълбищната площадка, а вратът ѝ бе странно извит. Симо усещаше, че нещо лошо се е случило и не се възпротиви, когато жената, която го гледаше, го дръпна назад. Гласовете на възрастните звучаха нервно и уплашено. Някъде се чуваха хлипове. Преди да си легне Симо чу, че леля Стефка е „умряла“, каквото и да значеше това. Самият той не знаеше значението на тази дума, но предусещаше, че повече няма да я види и тя да му дава тайно домашни курабийки.

Калоян се прибра в таванската си стая късно. След като изпи няколко водки с приятели и обсъдиха протестните действия, те се изпокараха. Едни бяха за мирни протести, други под влияние на алкохола (и на здравия разум) твърдяха, че власт от комунист се взима само с кръв и настояваха за революция.

Той се извини пред компанията с това, че го боли глава и се прибра. За съжаление, приятелката му беше в провинцията и не го чакаше в леглото, но все пак щеше да си изкара добре.

Взе няколко бири от денонощния и се качи. Пусна си „Lord of steel“ и влезе в банята за един дълъг горещ душ. После се обтегна гол на дивана, пусна телевизора и отпи от ледената бутилка.

Сутринта се събуди с главоболие. Изми се, изпи два аспирина, облече чиста риза и панталон и излезе за лекции. На вратата на четвъртия етаж с периферно зрение мярна некролог. Спря се и го погледна. Ококори се като разбра, че леля Стефка е умряла. Зачуди се как ли, но бързаше, затова изхвърча и не се сети до вечерта, когато на вратата на квартирата му се потропа и съпругът на леля Стефка, чичо Стоян, му каза, че трябва да напусне тавана, защото щял да продава апартамента и да ходи да живее на село.

Останал сам, Калоян се разпсува, защото не му се търсеше отново квартира. А и тази, въпреки че бе малка, поне беше в идеалния център на града. Обади се на приятелката си, че утре няма да я чака на автогарата, защото ще ходи на огледи за квартира, и излезе.

Запи се с приятели и, като за последна вечер, доведе една мацка от компанията в квартирата си. Замаяни от алкохола, двамата се съблякоха и с неземна жажда се любиха бясно.

Лина слезе на автогарата от автобуса, измъкна тежката чанта от багажното отделение и с мъка тръгна към спирката. Часът бе 18:15 и слънцето все още грееше силно и жарко. „Добре че не обух токчета“, помисли си тя.

Момичето имаше дълга, чуплива кестенява коса, в която слънчеви лъчи играеха и се гонеха, слабо тяло, дълги прави крака и лъчезарна усмивка. Когато се смееше, лицето ѝ грееше, заобиколено от къдрици.

Наближила спирката на маршрутките, Лина спря за малко и погледна назад, откъдето трябваше да се зададе маршрутката. Видя я да идва и грабна дръжката, бързайки към спирката. Колата я подмина и спря.

— Хей, Лина, това ти ли си? — Някакво момче се подаде от отворения прозорец.

Тя го погледна, но не ѝ се стори познат.

— Аммм, да — малко объркано каза тя, гледайки как маршрутката спира и започва да се пълни със студенти. Явно щеше да чака още 20 минути до следващата.

— Аз съм Иван. Учихме до пети клас заедно. Сигурно не си ме спомняш — каза момчето и се усмихна. — Тогава бях дребен и дебеличък, едва ли си ме забелязала.

— А-а-а, да... Как... Спомням си! — несигурно каза Лина. „Хич не се сещам даже!“

— Ей, тежи ли ти? — Иван излезе от колата. Беше висок, с черна коса до под ушите, сребърни обеци и поддържани бакенбарди. Лина видя, че явно редовно ходи на фитнес, тъй като имаше изключително мускулесто тяло.

— Искаш ли да ти помогна? С кола съм. Ще те закарам — и без да я дочака грабна куфара ѝ и го сложи в багажника. — Качвай се! Имаме толкова да си говорим.

В мозъка на Лина бясно замига червена лампичка. „Не се качвай.“ Предупредителни сирени виеха, опитвайки се да задържат порива на тялото. Но бавно и несигурно тя се качи.

Иван я попита накъде да кара и след това започна да разказва какво е правил, къде е пътувал, какво работи. След половин час спря пред блока ѝ, слезе и извади куфара от багажника.

— Заповядай. И не приемам „не“ за отговор. Остави си багажа и искам да те заведа на едно място за по питие?

Лина се опита да откаже. Червената лампичка замига отново, но Иван бе толкова настоятелен и (трудно бе да го признае пред себе си) обаятелен, че в крайна сметка реши да не обръща внимание на съмненията и се качи в колата му.

На другия ден Калоян звъня цял ден на мобилния на Лина, но никой не вдигна. На следващия ден пак. Обади се на родителите ѝ, но разбра, че си е заминала за София — така, както са се били разбрали. Съжали, че не отиде да я чака. Но само да не трябваше да сменя квартирата заради тая пукнала бабичка.

Обявиха Лина^[1] за издирване и не след дълго намериха тялото ѝ захвърлено в канавка встрани от магистрала „Хемус“ до Витиня.

Аутопсията показва, че Лина е била многократно изнасилена, по тялото бяха намерени следи от побой, явно нанесен преди половия акт, а смъртта е настъпила вследствие на множество тежки удари с тъп предмет по главата.

Дяволът стоеше пред шадраваните на НДК и се усмихваше. Колко хубав бе светът и тази малка държава. И колко много поразии можеш да направиш като подшушнеш една идея на малко дете.

[1] Случаят с убийството на Хюлия Маджар от януари 2014 г. ↑

РОКЛЯТА И СБЪДНАТИ МЕЧТИ

Васил се прибра късно от работа. Умората бе седнала на клепачите му, а в устата му нагарчаше. Очакваше поредния сблъсък със съпругата си и изобщо нямаше сили за това. Отключи вратата на четиристайното жилище тихо, с надеждата, че Гергана си е легнала вече. Стъпи на пръсти, държейки обувките си в ръка. Сложи ги съвсем тихо и тъкмо се изправяше от неудобната приклепнала поза, когато зад него се чу ясният, силен, волеви и абсолютно нетърпящ възражения глас на благоверната му половинка:

— Добра вечер, Васко. Какво се спотайваш?

— Ъ... ъ... какво... кой... — Даваше си ясна сметка, че не звучи убедително, затова призова всички богове (най-вече тези на дикцията) и продължи: — Спотайвам ли се?

За по-голям ефект се облеци и прибели очи, което надяваше се, изразява искрено учудване.

— Ми кога си влизал друг път бос? И не виждаш ли, че имаш дупка на чорапа. Все едно по цял ден само по чорапи ходиш. Ще те видят колегите и ще ти се смеят. Все едно жена нямаш...

„То па все едно някога си ми зашила и едно копче“ — помисли си Васил.

— ... все едно пари нямаме. Утре като отидем до мола, да си купиш чорапи и слипове. Твоите са все жълти отпред, не знам какво правиш, защо не идеш на уролог, ами цапаш всичко!

„Да ида, ама я пробвай ти да изтръскаш последната капка“ — си помисли мъжът, но в главата му светна голям неонов надпис и бясно започна да мига думата „МОЛ“.

— Мила — започна отдалеч Васил, — как мина деня ти? Добре ли се чувстваш? Да не те боли глава?

— Защо? — Гергана застана на буквата „Ф“. — Да не би да си решил, че ти се прави секс? Какво си ме зарапитвал? Ден като ден! И хубав и лош. Марчето пак се скарала с любовника си, защото не искал да ѝ купи чанта. Ама след три дни ще ѝ прати рози, а до края на седмицата ще е постигнала своето. Само аз ходя като клошар със

старите си дрехи. Ама така е — тръсна черната си къдрава коса, — като мъжът ми не ме обича.

— Стига, мило — започна Васко — нали знаеш, че...

— Нищо не знам — тросна се съпругата му. — На един мол съм те помолила да ме заведеш и все едно те карам да евакуираш Северна Корея. Голям проблем ти е. Дай ти да седиш по цяла вечер и да гледаш тъпото световно.

— Е, как тъпо бе, Гери?! Ти знаеш ли, че Англия и Италия отпаднаха? От кога не се е случвало това?

Васко не дочака отговор, защото една мълния се блъсна до главата му. Очите на Гергана още искряха:

— Мислиш ли, че ми пука за Англия и Грузия?

— Италия — опита се да я поправи.

— *Все тая*. При положение че няма какво да облека за рождения ден на шефа ми?

— Е, как бе, мило? Имаш толкова дрехи, рокли...

— Кои например?

Територията бе минирана:

— Ами, онази... зелената?

— Която оля с вино на сватбата на мустакатата си братовчедка!

— А онази червената с черни цветя?

— Която скъса, когато реши да затръшнеш вратата на колата преди да съм слязла?

— Ъ... ами...

— Не ми ъкай. Утре в 18:00 часа да си готов. Отиваме в *мола*. — Гергана се завъртя и влезе в хола, а Васко остана в коридора смачкан и спаружен като немски войник в руска зима.

„Само това ми трябва. Утре са осминафиналите, а тя ще ме кара да ходя в тъпия ѝ мол и да гледам скапаните ѝ дрешки. А като си помисля, че не си взехме 3D телевизор.“

Васко отиде в кухнята — стопли си пица на микровълновата, сипа си чаша бира и седна пред телевизора. От спалнята се чуваше приглушен говор. Сигурно пак обсъждаше колко е досаден с Марчето. Тъкмо приключваше полувремето, когато една рошава глава се подаде от спалнята. Васко изпищя и разля бира върху дивана.

— Какво се правиш бе?

Чак като чу гласа си даде сметка, че това е съпругата му, която е с поредния вид маска за лице. Отпусна се отново:

— Помислих, че участвам в риалити „Животът на Марс“. — Усмивката му изстина, когато погледът на харпия се впи в него.

Вратата се хлопна зад гърба ѝ. А Васко си отдъхна. Пийна бира и отвори лаптопа. Провери си пощата, но нямаше нищо ново освен редовния спам. Отвори един форум, в който четеше интересни статии за мистика и психология, когато в долния десен ъгъл на екрана му се отвори рекламен прозорец.

Решение за всеки проблем. От изгоряла крушка на фара на колата ви до изгубен акт за раждане на прапрапрадядо ви. Обадете се на телефон 088118818 и проверете какво е решението на всеки проблем.

Васко се замисли. Дали да се обади... Все по-трудно му беше да се разбира с Гери. Беше станала непоносима. Критическа. Завишени очаквания. Молове. Боже, кой ходи по молове. Все едно си нямат апартамент, квартално магазинче... Да ходи да пазарува в мол. Чак когато чу сигнала свободно разбра, че е набрал номера от обявата.

— Здравейте! Вие се свързахте с фирма „Проблеми няма“. Съобщаваме ви, че за ваша сигурност разговорът ни се записва. Ако желаете връзка с отдел реклами, моля наберете едно. Ако желаете да се свържете с арменския поп, моля наберете две, ако желаете връзка с парапсихолог, моля наберете три. Ако не наберете нищо, след три секунди ще се свържете с оператор. Три... две... едно... бум! — Васко подскочи, но в следващия момент се разнесе дрезгав глас: — Ало?

— Ало?

— Да, ало! Кой е?

— Аз съм!

— Кой си ти бе?

— Васил.

— Ало, Васко, здравей. Секунда.

Чу се шум от другата страна на линията:

— Готово. Включих кристалната топка в захранването. Кажете ми, Васко, какво има?

— Ами то аз... — Изобщо не знаеше как да започне.

— Гергана ли пак?

— Ами да! — облекчено въздъхна потребителят. — Ама вие как разбрахте?

— Нали ти казах, че включих захранването.

— Хм...

— Няма грешка. Виждам и някакъв мол... виждам те как стоиш пред витрината, а вратовръзката те стяга. Поттиш се, а Гергана е вътре и мери ли, мери рокли. Знаеш, че скоро няма да излезе.

— Ами то... така е...

— Стига си мънкал! — Гласът стана някак металически. — Кажки какво е намислила твоята хубостница!

Накратко Васко разказа как утре трябва да отидат в мола, за да си избере и купи рокля, защото са канени на гости, как има цял гардероб с дрехи, как би приел смъртта с отворени обятия и усмивка, но не и да влезе в това свърталище на дяволи и караконджули.

След като приключи разказа си, малко сякаш му олекна. От другата страна на линията настъпи тишина, а след това се чу:

— Брррр, звучи зле.

— О, какво приказваш, човече. Отвратително е. По-добре в Аушвиц да живея!

— Разбирам те, приятелю, разбирам те. Сега, ако искаш да се отървеш и повече да не ти се налага да правиш такива неща там-ти-рирам ще ме слушаш и изпълняваш дословно, нали?

— Разбира се, само кажи какво да направя, само кажи?

— Като начало ми дай номера на кредитната си карта, защото ми трябва някаква гаранция.

Васил му я продиктува.

— Сега. Слез долу и виж в пощенската кутия. Имаш плик с инструкции. Прочети ги, наизусти ги, а после ги унищожки. Придържай се дословно към тях. Разбра ли?

— Да, разбрах.

Затвори слушалката и се измъкна тихо от апартамента. Слезе долу и надникна в пощата. Наистина имаше плик. Как бяха успели толкова бързо да му го доставят? Няма значение.

На другия ден точно в 18:00 часа Васил спря колата пред службата на Гери и я чакаше доволно усмихнат. По радиото китарите на брадатковците от ZZ Top звънтяха празнично.

В 18:15 часа благоверната му слезе с една колежка. Усмихна ѝ се, след това двете се целунаха по бузите и тя седна на предната седалка. Измери го недоверчиво с поглед:

— Добре ли си?

— Да, защо, зайченцето ми?

— Защото си тъпо нахилен.

— Просто се радвам да прекарам вечерта си с теб, мило.

— Да бе, да! — изръмжа Гергана и се нацупи.

Васко подкара колата и спрямо инструкциите на третия светофар зави в ляво.

— Ей, къде отиваш? Молът е в другата посока!

— Изненада, мило, ще те заведе на друг мол.

— Какъв друг мол? Ти си се побъркал! Тук няма мол.

— Нов е, не го знаеш. Остави ме да те зарадвам.

И наистина след няколкостотин метра пред тях изникна голяма сграда със стъклени стени, безброй крушки, мигащи реклами и поток от хора.

— Ей, ама ти наистина ли...? — Гери го гледаше плахо и някак благосклонно, както през първите три дни след сватбата им, преди майка ѝ да им дойде на гости.

— Разбира се, мило, винаги съм искал най-доброто за теб — каза Васко, докато потропваше в такт с „Мама said“.

Намери паркинг място и спря. Изтича, отвори вратата на жена си и гордо влязоха в мола. Гергана бе приятно изненадана. Мека светлина, приглушена музика, разкошни арт решения в изграждането на магазините. Вървеше и оглеждаше, въртеше глава на всички страни и възкликваше от възторг. Дърпаше го като малко дете ту насам, ту натам. И тогава... я видя.

Единствената рокля на витрина, обляна в прожектори. Къса черна рокля с една презрамка и скъпоценни камъни по бюстието. Мигаше огромен червен надпис:

50% НАМАЛЕНИЕ

— Ела, ела да влезем тук. — Гери хукна към вратата.

Васко само се усмихна загадъчно и влезе.

Гери вече отиваше към пробната с роклята в ръка. Преди да влезе му извика:

— Можеш ли да си представиш? Само за 450 лева е? Какво щастие?

Васил се усмихна с разбиране и се облегна на колоната.

Продавачката се приближи:

— Вече сте свободен, господине. Считаме, че услугата е свършена.

— Разбира се, много ви благодаря. — Васко ѝ целуна ръката и излезе.

В съблекалнята на пода лежеше черната рокля, а между гънките плат се процеждаше кръв.

Васил се отби в магазинчето и взе един стек бира, няколко пакета чипс и солети. Прибра се. Изрита обувките си без да ги развързва. Метна сакото на пода и се тръшна на дивана.

— Какъв е тоя шум, дето вдигаш? И какво разхвърляш дрехите си? Герганка не те ли научи как да се държиш вкъщи?

Васил изтръпна. Обърна се. Тъща му стоеше на вратата на кухнята с ръце на кръста. Точно както Гергана предния ден. Убеди се, че крушата не пада по-далече от дървото и се усмихна мило:

— Майко, искаш ли да те заведе на мол?

ЧЕРВЕНАТА РОЗА

Няколко седмици, откакто напуснаха Латакия. Събраха малко багаж, основно дрехи и лекарства, натовариха се в стар раздрънкан микробус и тръгнаха. Насър бягаше. Свободната сирийска армия безчинстваше от месеци. Тихите времена, когато работеше в дюкянчето си, бяха отминали. Заради семейството си, заради децата си, той взе това тежко решение. Оставиха родината си в пепел и тръгнаха да бягат заради живота си.

Малката Азаргуун^[1] плачеше за училище. Единствена тя от седемте му деца обичаше да учи. Отдаваха ѝ се история, география, биология. Беше отличничката на класа. Неговата малка гордост. На татко принцесата. С жена му харесаха това име. Носеше същността на нежността, която излъчваше детето. Азаргуун. Сърцето му се късаше, докато седеше на друсация под и гледаше как се е сгушила в полата на майка си и хлипа. Единствената играчка, която детето успя да вземе, бе една стара парцалива кукла, която ѝ бяха подарили за третия рожден ден. Куклата се казваше Шариеха. Нищо и никаква кукла, а вече деветгодишната му дъщеря не се разделяше с нея.

До нея седеше Арад^[2] — батко ѝ. Пет години по-голямото момче даваше мило и драго за сестра си. Макар името да не му отиваше, за малката Азаргуун той беше ангел хранител. Винаги се грижеше за нея, даваше ѝ от своята дажба храна, прегръщаше я и я успокояваше. В училище се сби със свои връстници, защото ѝ се подиграваха заради сините очи. От къде се взеха тия очи Насър не знаеше. Всички в рода бяха чернооки, мургави, и изведнъж Азаргуун с нейните светли и чисти очи. А Арад бе най-мургавия от целия род, с толкова черни очи, че зениците не се различаваха от ириса.

Другите деца седяха мълчаливи. Всички разбираха, че предстои голямата промяна, от която зависи бъдещето им, живота им. Те бяха бегълци от родната си страна — мъченици на безвремието, което се превърна и в безпътие. Нещастници — жертва на политиката.

Насър реши да избяга в Европа, защото малката Азаргуун му разказваше вечер за страните там, за стария континент, където цари

мир и спокойствие. Благоденствие. Ханаан. А жестокото убийство на майка му окончателно го накара да предприеме тази стъпка.

След работа, като се прибра и видя разбитата къща, сърцето му се сви. Влезе вътре, страхувайки се да не намери всичките си деца мъртви. Но видя само майка си. Муна висеше от тавана провесена за краката, а главата ѝ бе превърната в кървава пихтия. Ужасът, който изпита, го стисна за гърлото. Ноктите на мъката се впиха в сърцето му и нещо се пречупи.

Свали я от въжето и загърна тялото в одеяло. Тогава видя, че ръцете ѝ ги няма. Бяха отрязани. Насър повърна. Излезе.

Едвам изчака да се съберат всички и тръгнаха. Тук рушвет, там рушвет и минаха турската граница. Мъката обаче не свърши. Подгониха ги турски граничари. Не можаха да избягат със стария микробус. Спряха ги десетина човека с автомати. Изкараха всички навън. Съблякоха ги голи, докато се хилеха гнусно и ги обискираха. Жена му плачеше, докато потните мръсни лапи на граничарите я опипваха пред децата ѝ. Плачеше от срам и от безсилие. Насър тогава се дръпна от двамата, които го държаха и удари единия. Другите като кучета се хвърлиха върху него и го смляха от бой. Арад се отскубна и опита да помогне на баща си. Цялата злоба и агресия се изля и върху него. Писъци, кръв, срам, безсилие, плач... Децата се пръснаха... Добре че мина автобус с други сирийци, които явно познаваха смяната граничари и успяха да откупят семейството на Насър. Всички се качиха в техния автобус, превързаха раните си, но жена му Сариеха нещо се поболя. Седеше вцепенена. Нищо не я интересуваше. Трябваше да ѝ слага храната в устата, за да яде. Малката Азаргуун единствена успяваше да изтръгне майка си от ступора. Когато отидеше при нея, Сариеха възвръщаше живеца в погледа си и сълзи потичаха от лицето ѝ, докато милваше детенцето.

Някъде около Чанаккале съпругата му се спомина. Не каза на децата си за това. Автобусът бе прегрял и бяха спрели край пътя, близо до Троя парк. Насър бе повел другарката си в живота и бяха отишли на плажа. Нощта бе топла, звезди грееха, а луната рисуваше пътека по водата. Той беше седнал и скръстил крака, а Сариеха бе легнала и сложила глава в скута му. Очите ѝ гледаха на юг. Там, към Латакия. По едно време краката му изтръпнаха, той я побутна, но тя не реагира. Надигна се, но главата ѝ тупна в пясъка. Уплаши се. Вдигна я и видя

ококорените очи, които бяха останали там. В Сирия. За първи път се разплака. Мъжете не плачат.

Бутна тялото във водата и се върна точно навреме. Автобусът тръгваше. Децата го питаха къде е майка им, а той излъга, че е останала при свои далечни роднини. Надяваше се, че му повярваха. Само Азаргуун дълго се взира в него, а той накрая сведе очи. Когато пак я погледна, детето бе гушнало куклата си, а сълзи се стичаха по лицето ѝ. Малката му Роза, нея не можа да заблуди.

От няколко дни бяха в първата европейска държава — България. Най-старата в историята на континента. Единствената, която не е променяла името си по време на цялото си съществуване. Страна, била под робство повече време, отколкото е била независима държава. Страна на герои и борци. Страна, известна в далечна Сирия като гостоприемна и благоразположена. Насър знаеше това от доктор Илиев, при когото ходеше да лекува подаграта си. Радваше се, че вече са тук. Знаеше, че има много негови сънародници, които от много години живееха в България, трудеха се, имаха семейства. Някои бяха женени за българи. Други дори имаха собствен бизнес.

Насър помоли водача на групата, който говореше български и срещу малка сума пари, той му помогна. Заведе ги в едно красиво селце в Подбалкана — казваше се Пролет^[3]. Там им нае къща, Насър плати и се настаниха.

Няколко дни всичко беше наред. Те основно стояха в къщата. Имаха много стаи. Единствено Азаргуун излизаше в двора и седеше на дървената пейка, прегърнала куклата си. Сините ѝ очи бяха потъмнели. Може би от другия въздух и другото небе над главата.

Насър излизаше и пазаруваше храна от местния магазин. Направи му впечатление, че хората се отдръпваха от него. Когато се наредеше на опашката, тези пред него отстъпваха встрани и нещо си говореха. Не разбираше български, но му се стори, че обсъждат него. Стори му се, че не го гледат с добро. Но търпеше. Взимаше торбата с покупки и бързаше да се прибере. Усещаше погледите върху гърба си. Сякаш прогаряха дрехите му.

Цветето на страха започна да расте в него. Не беше като страха от армията за освобождение на Сирия, а някакъв по-дълбок и

ирационален страх. Тези светли хора със светли очи, но не като на Роза, а зли и ненавистни.

На третия ден рано сутринта го събудиха викове. Скочи на крака и надникна през прозореца. Хора се бяха скупчили пред двора на къщата, държаха табели и скандираха нещо. Не разбираше думите, но схващаше смисъла. Отново трябваше да бяга. Ханаан бе станал царство на Ахриман^[4]. Събра децата си в една стая и залости вратата. Не искаше да нахлуят в къщата и да ги бият и унижават както турските граничари. Не искаше децата му да изживеят отново ужаса на преследвани кучета.

Събра безмълвно багажа. Азаргуун го гледаше мълчаливо, а Арад му помагаше, като от време на време извикваше по някоя шега към сестра си.

Когато бяха готови, тръгнаха. Навън имаше и полиция. Те изтласкаха групата хора, за да минат чужденците. Тълпата ги последва до края на селото. После останаха сами. Вървяха по пътя, който се виеше в красивото подножие на Подбалкана. Пролетта бе докоснала с живителната си сила природата и тя бе напъпила. В Сирия пролетта не беше такава. Някак изтерзана и болна бе там. Вървяха, а до тях се виеше рекичка. В един момент тя се вля в голям язовир. Спряха се да погледат красотата на природата в България. И тогава чуха виковете.

Озърнаха се. Арад вдигна ръка с изпънат пръст. Ето там. Във водата нещо се мяташе. Младото момче изу панталона си и се хвърли във водата, Азаргуун остави куклата си и го последва. Тя беше най-добрият плувец в семейството. Това беше ползата да израснеш в крайбрежен град като Латакия.

Насър гледаше как децата му се отдалечават във водата. Станаха само точки. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, почнаха да се уголемяват. Приближаваха се към брега. Изплуваха, измъквайки от водата едно дете. Момченце. Полуудавено дете на иманяма пет или шест години. Азаргуун започна да му прави изкуствено дишане, докато Арад натискаше гръдния кош. Насър се развика. Селото бе близо, сигурно щяха да го чуят. Не се излъга. Чу тропот и викове. Група селяни се зададе.

— Ей, гледай ги тия какво правят... — извика единият от селяните, който изглеждаше най-здрав и носеше златен ланец с дебелина на верижка от часовник.

— Мамка им, ще убият детето — извика друг.

Селяните се развикаха и връхлетяха върху сирийското семейство. Насър не разбираше защо се нахвърлят върху тях. Удар го повали. И по-добре. Не видя как едрият селянин наръга Арад в гърба. Момчето падна мъртво почти веднага. Другите започнаха да ритат Азаргуун. Момиченцето пицеше беззвучно и притискаше куклата си до гърдичките си. Сините ѝ очи се пълнеха със сълзи. Болката я покосяваше. Падна на земята свита върху Шариеха — парцалената кукла. Черен мрак я обгърна. Видя майка си. Усмивната сред бяла светлина, която протегна ръце към нея и ѝ се усмихна. Детето се зарадва. Зад нея видя Арад — висок, строен и красив в новите си дрехи. Баща ѝ също бе там. Братята и сестрите ѝ също. Азаргуун се втурна радостна към тях, а сините ѝ очи грееха. Сините очи на една роза.

Когато полицията дойде, на земята се търкаляха безжизнени тела. Момченцето, което сирийците бяха извадили от язовира, бе обяснило, че се е давело и почти в безсъзнание, когато един ангел господен го вдигнал на ръце и го изнесъл и как красиво и добро момиче с най-светлите очи на света го е целунала и му е вдъхнала живот отново. Всички сметнаха, че халюцинира от преживяната травма. Обявиха пришълците за убийци, които са опитали да удавят невинно българско дете.

А на мястото остана да лежи една парцалена кукла. На следната година, там където бе куклата, вече покрита с трева и пръст, разцъфна огромна красива червена роза.

[1] Азаргуун — червена роза (от персийски). — Бел.а. ↑

[2] Арад — ангел (от персийски). — Бел.а. ↑

[3] Името на селото е измислено. — Бел.а. ↑

[4] Ахриман или Ангра Майню — бог, глава на силите на злото, тъмнината и смъртта в персийската митология, основа на зороастризма, изявяващ се като главен противник на Ахура Мазда. — Бел.а. ↑

С МОРЕ В ОЧИТЕ

*Морето е черно и яростно бие.
Вълнолома от пяна на ярост измит е!
Пристана угаснал в тъмнината потънал.
Свещите мокри вече не светят!*

Очите ѝ бяха морето. В един момент тихо и спокойно, лазурно и гостоприемно. В следващия — бучащо и страшно, запращащо разпенени вълни една след друга, сякаш искайки да срути бреговете, да нахлуе в душата ти и да те изпълни.

Морето бе в очите ѝ — искрящо сини и изящни, с жълти петънца, които грееха със спомен за минала ваканция, друг път мътнозелени, с надвиснали сиви окраски, наподобяващи буреносни облаци, скупчени в хоризонта.

Тези нейни очи видях за първи път и потънах в тях. Удавник, попаднал в мъртво вълнение. Те ме завличаха все по-навътре и по-надълбоко, все по-далеч от брега и твърдата земя под нозете. Тях видях за първи път в капанчето на плажа. Знаете ги — онези леки, дървени постройки, които спасяват от изсушаване горките туристи. Бях пристигнал от няколко дни в Бургас, търсейки почивка, усамотение и вдъхновение, за да дам тласък на затъналата в кал творческа активност. Каква ти кал, в плаващи пясъци, които аха-аха, всеки миг щяха да я задушат, а мен — да изхвърлят без пари и без бъдеще.

Най-спонтанно се отправих с нощния влак към Бургас, единствено защото се сетих как преди петнадесетина години там срещнах случайно Недялко Йорданов и тогава четох на гаджето си негови стихове. Отразиха се благотворно на връзката ни. Поне за известно време. Така се оказах в ранната утрин на гарата с един сак в ръка и слънчеви очила на главата.

Не след дълго услужлива хазяйка ме заведе в таванско стайче, което даваше под наем на символична сума. Спазарихме се и

разопаковах багажа. После излязох на малката тераса, от която се откриваше гледка към морската градина и морето. Това бе тайнство за мен, човека от дълбоката, хълмиста равнина. Омая и страх са чувствата, които се бореха в душата ми. Докато обонянието ми не пое от свежия му солен дъх. Нахлузих банските си и се спуснах към плажа. Точно там, в едно от дървените заведения я видях за първи път и потънах в сините ѝ очи, които бяха обрамчени с дълги, черни мигли. Два капана, които щракнаха без да разбере. Гледах я крадешком как си поръчва сладолед, как отмята дългата си огненочервена, леко чуплива коса, а после я връзва на конска опашка, която стигаше почти до кръста ѝ; широките ѝ рамене и строгия, неизрязан бански, неразкриващ нищо повече от това, което всеки знае, че крие. Кожата ѝ бе бяла и тук-там обсипана с лунички — като песъчинки, залепнали по мокрото на тялото ѝ. Тоалетът ѝ завършваше с широк, прозрачен зелен шал, завързан за кръста ѝ. Едва отлепих очи от нея когато се обърна — явно доловила нахлуването в аурата ѝ. Вдигнах халбата бира и отпих, правейки се на заинтересуван от тичащите деца, подритващи футболна топка.

Тя се отдалечи бавно, посипвайки пясък в следите на хилядите други хора, минали преди нея. Отдалечи се между телата и изчезна, подобно на лятна мъгла, прогонена от топлите лъчи. Допих бирата си, поплувах малко и се прибрах в квартирата. Имах чувството, че съм изпуснал последния автобус за Йерусалим и сега само трябва да чакам тръбите, известяващи второто пришествие. Опитах се да пиша, да се насиля да наредя поне четиристотин думи. Но когато луната изгря, срещу мен от екрана на лаптопа се блещеше празен уърдовски файл. Ядно затворих капака. Облякох се и излязох. Дали една разходка през градината и покрай морето щеше да проветри главата ми и да измие вълшебницата от плажа? Надявах се, защото няха друг избор. Не ми се виждаше и възможно да я намеря сред пластовете туристи, налягали по плажа от сутрин до мрак. Игла в купа сено! Вървах в сенките и вдишвах свежия и вече леко прохладен морски въздух, оставих бриза да си играе в косата ми и се опитвах да не мисля за нищо.

Стъпките ми ме отведоха до рибарското пристанище, където се полюшваха вързани лодки. Чуваше се плясъкът на вълните в киловете им, а от време на време и далечен крясък на чайка, звуците на нощен град и противна музика в далечината. Седнах и се загледах в морето.

(Морето е черно и яростно бие...)

Лунната пътека криволичеше между вълните, бягайки все по-близо към мен.

И тогава я видях. Момичето с морските очи излезе от водата с елегантно движение — просто се хвана с две ръце за кърмата на една лодка и се вдигна. Стъпи и тръсна косата си, която изглеждаше катраненочерна — пълен, сюрреалистичен негатив на бялата кожа, светеща в тъмата. Облече тънка блуза върху все още мокрия си бански и къси панталони, и прескочи от борда на лодката на дока. Тогава ме видя. Очите ни се срещнаха.

— Да не би да ме следиш? — Гласът ѝ звучеше меко и леко гърлено.

— Моля?

— Сутринта и сега! — Приблужи се с няколко стъпки. Така или иначе трябваше да мине покрай мен, за да се отдалечи към брега.

— Няма такова нещо. Излязох да се разходя, а после морето ме заплени и... седнах да се насладя. — Защо изобщо ѝ обяснявах?

— Така е! — обърна се тя и погледна в посоката, в която гледах. — Морето е магия!

— Бяла или черна? — реших да се пошегувам.

— Истинска! — отвърна, без да ме поглежда.

Замълчах. Стояхме няколко минути, всеки със своите мисли, зарели погледи във вълните. Тя първа наруши тишината:

— Много е хубаво долу.

— Да плуваш във вълните ли?

— Не, долу. В дълбините! Да се гмурнеш и да остане туптенето на кръвта в ушите; бученето на водата; меките и плавни движения; тишината и чистотата. Оставаш напълно сам със себе си. Ти и магията! Прекрасно е!

— Не ми звучи много приятно — признах аз, а тя се разсмя звънливо и ме погледна шеговито, докато луната рисуваше луничките ѝ.

— Сигурно не си израснал тук, край морето!

— Да... полето ражда тикви, нали знаеш — присъединих се към смеха ѝ аз.

— Искаш ли да се разходим? — предложих неуверено.

— Не днес. Има празненство в морския замък на царя на русалките — усмихна се тя и бързо изтича покрай мен.

Силуетът ѝ се изгуби между дърветата на градината. Прибрах се и легнах да спя уморен.

Следващата утрин бе прекрасна. Жълто вълшебство, окъпано от слънчеви лъчи. Отдалеч се носеше детски смях. Взех си бърз душ и слязох до градината, за да изпия съживяващо кафе, когато я видях да стои на една маса, разтворила книга. Пред нея вдигаше пара чаша, най-вероятно с чай. Приближих се тихо, загледан в голите рамене, през които минаваха тънки презрамки на лека, бяла лятна рокля.

— Сега имам чувството, че ти ме следиш.

Тя се обърна сепнато, а после се усмихна така, че всичките ѝ луничките грейнаха като малки слънца.

— Не, аз бях тук преди теб. Значи ти ме следиш.

— Мога ли да седна при теб. Имам отчайваща нужда от кафе — дълго и силно.

— Разбира се — махна с ръка към стола до себе си.

След минути напитката бе пред мен, а двамата бяхме потънали в разговор за книгите, които обичаме, за хобитата си. Когато разбра, че съм писател, тя ме изгледа сериозно и заяви:

— Аз понякога пиша стихове.

— Страхотно, мога ли да ги видя?

— Не — намръщи се тя. — Те са мои.

— Ясно, че са твои, но не искаш ли някой друг да ги прочете, да се зарадва на умениято ти, да те похвали?

— Не, разбира се. Те са мои! Парченца от душата и сърцето ми. Кой би искал да раздаде цялото си съществуване на непознати! Как би съшил после сърцето си? Мислите си? Мечтите си!

— Не съм гледал на нещата от тази страна — честно признах аз.

— Ето, ти. Ти пишеш за хората. За да четат те. Ти можеш да представиш фантазията си, но аз не мога да дам душата си.

Замълчахме, докато аз крадешком опитвах да изброя луничките на рамото ѝ. После станахме и отидохме на плаж. Цял ден се къпахме, четохме в удобните шезлонги и говорихме, говорихме, говорихме. Никога не бях чувствал човешко съществуване толкова близо до себе си.

Момичето и морето, морето в очите на момичето! Бях влюбен, тотално и неспасяемо!

Дали заради лятото и красивото крайбрежие, или заради магията на това момиче? Какво ли значение имаше!

Вечерта се разбрахме да се срещнем на рибарския док и след нейното задължително плуване, да вечеряме някъде. Отново наблюдавах елегантното ѝ излизане от водата, мократа кожа, косата, спускаща се по раменете, по голия гръб. Наведох се и докоснах устните ѝ с моите. Беше солена!

Тя се разсмя, когато ѝ казах това.

— Сигурно е от водата! Нали знаеш как те изпълва целия? — отвърна ми и изтича покрай мен.

Догоних я и я прегърнах през кръста, целунах морето в очите ѝ, целунах ръцете ѝ, погалих бялата кожа и докоснах всяка луничка, а тя се усмихваше и разроши косата ми. Дръпна ме за ръка и ме заведе обратно на дока, скочи пъргаво в една лодка и ме подкани закачливо да отида при нея. Стъпвайки на лодката, усетих вълнението под нея, движението на водата, която я полюшваше почти любовно. Прегърнах момичето и легнахме на дъното сред въжета, мрежи и скъсана спасителна жилетка. Красивото ѝ голо тяло изгря над мен по-бяло от луна. Тихите стенания на удоволствие потънаха сред вълните, клокочещи под кила.

А после лежахме в блажена умора един до друг и хванати за ръце. Гледахме звездното небе над нас и мълчахме. Единствено докосващите се пръсти на ръцете ни играеха един с друг в нежни ласки като пухчета на тополи през май.

* * *

На следния ден я потърсих в кафенето, на плажа, седях цял ден и вечер на дока, но тя така и не се появи. Момичето с море в очите сякаш бе изчезнало. Успокоявах се, че може би внезапно се е разболяла, че нещо се е случило, а тя ми няма нито телефона, нито нищо... Господи, дори не знаех как се казва!

Няколко дни се лутах, по цели нощи обикалях доковете и я търсех. Нищо! Безрезултатно. Минаха седмица, две. Реших да оставя

морето в миналото, зад гърба си, да се прибера и... да започна отначало.

Последна вечер в Бургас. Излязох отново без никаква надежда и отидох на дока. Искях да поседя там, където я видях да излиза от водата и където разменихме първите си думи. Да наблюдавам лунната пътека и звездите, да вдишам чистия въздух на морската магия, която оживя в любовта ми към това момиче.

Излегнах се на дока и вдигнах поглед в небето, сякаш се върнах в онзи миг, когато двамата лежахме на дъното на лодката и се наслаждавахме на споделената топлина. Колко ми се искаше тя да е отново тук, да я докосвам, да играя с червената ѝ коса и да танцувам с върховете на пръстите си по нежното лице. А усещах единствено празнота. Сякаш част от мен бе откъсната и хвърлена на вълците.

Тогавя усетих лек допир. Затворих очи. Помръднах пръсти и докоснах ръка. Тя се беше върнала, зарадвах се и продължих играта. Докосвах ръката, галех я нежно и сам се оставях моята да бъде докосвана.

— Къде се изгуби? Защо ме изостави? — попитах съвсем тихичко малко по-късно.

Отговори ми клокоченето на водата, миеща киловете на лодките. Надигнах се леко. До мен нямаше никого. Тънката бяла ръка, която ме докосваше, се показваше изпод ръба на дока. Помислих си „Това момиче е лудо! Стои във водата и си играе с мен!“. Усмяхнах се. Бавно се извъртях, без да пускам пръстите ѝ и погледнах във водата. Викът ми се разнесе над града, пълен със страх и болка. Видях бялото ѝ лице да плува сред облак от разпилени червени коси, а очите оцъклени се взираха отвъд мен. В следващия миг я издърпах от водата и започнах да правя изкуствено дишане. А устните ѝ бяха ледени, но също толкова солени, както когато я целунах за първи път.

С РАЗЛИЧНИ ОЧИ

Допреди няколко месеца Димитър бе пощенски служител. Отиваше на работа в седем и половина, ползваше обедната си почивка, за да хапне на крак баница с праз и после се връщаше на работа. В осемнадесет си тръгваше уморен. Минаваше по булеварда, от чиито две страни растяха букове и брези. Пролет и есен му беше много приятно, а през лятото сенките го спасяваха от жаркото слънце. Зимата разкривяваше клоните им и дърветата му изглеждаха по-скоро ужасяващи — като костеливи ръце, протегнати от пръстта. Допреди няколко месеца... След това изтри един лотариен билет и се оказа милионер. Никога не бе вярвал, че това може да му случи, но ето че съдбата го изненада. Вече четиридесетгодишния мъж, който живееше сам и под наем, можеше да си позволи... всичко.

Димитър напусна работа, купи си мезонет в новопостроен жилищен комплекс в полите на Витоша. След това се разходи до няколко автокъщи и представителства на европейски марки автомобили. В крайна сметка се сдоби с луксозно високопроходимо возило. Обзаведе мезонета си с помощта на дизайнер от Франция. След което започна да скучае. Не му се налагаше да става за работа, не му се налагаше да ходи някъде. Никой не го търсеше, като не се брояха далечните роднини, които се опитваха да измъкнат нещо от него. Изключително скъпия му смартфон прашасваше на скъпата му холна маса от африканска дървесина, която се добива само в една област на държава, чието име не можеше да произнесе.

Така минаха няколко месеца. Изглежда всички филми, които бе искал да гледа, прочете един куп книги, превъртя десетки игри на компютъра си и накрая остана без дейност. Апартаментът бе тих. Чуваше сърцето си и кръвта, която блъска в ушите му. Сам. Сети се за най-краткия разказ на ужасите, който бе чел: „Последния човек на Земята седеше в стаята си. Изведнъж на вратата се почука...“. Точно така се чувстваше. Само че това почукване, което да го извади от убийственото равновесие, така и не се случваше.

Излезе и се запъти към гаража. В последния момент размисли и мина през портала пеш. Пазачът на будката за охрана го поздрави учтиво и го изгледа учудено. Никога не бе виждал обитателите на комплекса да ходят пеш извън територията, която охранява.

Димитър се спусна по тротоара, вдишвайки планинския въздух с аромат на билки и мокра пръст. Отби се в квартален фризьорски салон чисто импулсивно. С нежелание свали слънчевите си очила. Мразеше учудените погледи, когато хората забелязваха двете му различни очи — едното синьо, другото — кафяво. Така се беше родил, но когато стана ученик започнаха проблемите му, подигравките от съученици, тормоза, обидите. Израсна с тях — свит и срамежлив. Като по-голям започна да носи очила, които не махаше дори в мрачен, дъждовен ден. Предпочиташе да е на сигурно зад тъмните стъкла, дори и да го смятаха за особняк. Беше изчел всичко за хетерохромията, търсейки начин да постигне нормалност и да отстрани този проблем, който го потискаше, но... лечение нямаше. Принуди се да живее с нея, но винаги, когато сваляше очилата си, изпитваше притеснение, дланите му се изпотяваха и ръцете му трепереха.

Както и сега. Фризьорката го изгледа странно, а после се опита да завърже разговор. Виждайки неговата неподатливост, скоро млъкна. Двадесет минути по-късно Димитър излезе и продължи разходката си, осигурявайки си комфорт зад черните стъкла. Мислите му се върнаха в миналото. Единственото хубаво нещо, което му се случи, заради заболяването, бе срещата му с Виктория. Преместиха я в класа му през втория срок на единадесети клас. Единствено тя от всичките му съученици не му се подиграваше и разговаряха през голямото междучасие. Стучи се така, че тези разговори ставаха все по-задълбочени и двете деца изпитаха по-дълбоки чувства. Димитър започна да я изпраща, да се заседяват на пейка в парка, разговаряйки за литература, кино, музика. Времето с Вики му се струваше вълшебство, бягство в един паралелен свят, където той е нормален и пълноценен младеж.

Един ден в парка Вики му каза:

— Може ли да целуна очите ти?

Митко се сепна. Никога досега не бе споменавала очите му, никога! Изчерви се, а дланите му моментално се изпотиха, което го

притесни още повече. А това с целувката... не можеше да си представи какво се крие зад тези думи, дали опит за подигравка, или...

Преди да отговори Вики се наведе и първо целуна лявото му око — кафявото, премлясна и целуна и другото — синьото. После се усмихна и хвана лицето му с длани:

— Не само че са различни на цвят, но са различни и на вкус. Кафявото е... малко като карамел, а другото — има вкус на ванилия.

После го целуна в устата. Дълго и страстно! Това бе първата му целувка с жена. Същата вечер се прибра вкъщи и дълго не можа да заспи от вълнение. Нямаше търпение да се срещне на другия ден с Вики, да я държи за ръка, да докосва косата ѝ.

Реши да седне в едно кафене на открито, тъй като бе топло и слънцето напичаше. От ходенето се беше изпотил. Имаше нужда да почине, да се разхлади и да сложи мислите си в ред. Поръча тоник и дълго кафе с мляко и мед и се отпусна в пластмасовия стол.

Мислите му отлетяха назад в миналото.

На следващия ден Виктория не дойде на училище, била болна, каза им класната им. Димитър посърна. Прибра се тъжен. На входната врата видя листче, забодено с кабарче, на което пишеше неговото име. Взе го и с трепет го разгърна. Вики го канеше на нощна разходка в парка. В дванадесет ще го чака на моста.

Момчето не можеше да си намери място от вълнение. Едва изчака да вечеря с родителите си, те да изгледат филма по първа програма и да си легнат. Излезе още в единадесет и половина, макар че за пет минути щеше да стигне на уреченото място. Беше нетърпелив, радостен, а сега знаеше, че е бил и влюбен.

Точно в дванадесет я видя да идва. Забърза към нея и я прегърна плахо. Тя се засмя и го целуна. Разхождаха се под звездите, хванати за ръце. Смееха се и се шегуваха. Говориха си за бъдещето. После правиха любов. Няколкото минути на Димитър му се сториха вълшебство. Емоциите го разтърсиха до дъно. Сигурен бе, че това е момичето на живота му.

Щастието им продължи малко. След завършване родителите на Вики се преместиха в друг град. Самата тя влезе да учи във Варна, а Димитър — в София. Размениха си две или три писма, а след това Виктория спря да пише. Той ѝ изпрати още две безответни съобщения и се примири. Скри се зад черните очила.

От тази първа любов, не бе срещал друга, нито бе бил с жена. Понякога гледаше порно и се самозадоволяваше, но всичко бе до там. Никаква любов, никакви чувства. Не се престаши да отиде на проститутка, а и беше старомоден. Секс без любов — не, благодаря. Понякога си мислеше, че този отказ от негова страна да изневери на първата си любов, е в резултат на неосъзната психопатология и се чудеше дали да не отиде при специалист. Но и за това не намираше смелост. А сега, когато животът му бе обезпечен, нямаше и работа, която да обсебва вниманието му, мислите му се насочваха към миналото, към познатото щастие. А сега и това момиче. Имаше нещо в нея, което... и той не знаеше. Отдавна не бе чувствал така, не бе усещал този гъдел на парашутчета от глухарчета в стомаха си.

Следващите дни неизменно излизаше пеша и отиваше да пие кафе. Научи смените на момичето, както и името ѝ — Мадлен. В началото му се стори странно. Небългарско име. После обаче, му се услади като мед. Ухаен и пристрастяващ. Разговорите им все повече и повече се разнообразяваха, обсъждаха с по няколко думи различни теми, докато един ден Димитър се престаши да я покани на вечеря. Изчерви се и се изпоти на секундата, а ръцете му трепереха. Мадлен само се усмихна, разкривайки неповторими трапчинки в ъглите на устните си и отиде към съседната маса.

Димитър остави сумата за сметката си, както и щедър бакшиш и се отправи към дома си. Едва в хола свали очилата си и погледът му попадна на огледалото. От лицето му го гледаха едно синьо и едно кафяво око. Мигом посърна. Винаги до момента бе седял зад стъклата и момичето нямаше представа за този негов недъг. Натъжи се. После се ядоса, че цял живот страда заради тези очи.

Сипа си два пръста уиски и се тръсна на дивана, пускайки в движение огромния плазмен телевизор. Заграка по каналите. Картините се сменяха и виждаше само водовъртеж от цветове и звуци. Нещо го сепна. Върна канал, който току-що бе подминал. От екрана се усмихваше чаровно момиче с изключително бели зъби, което чупеше очилата си и поставяше лещи на очите си. После смени лещите и излезе на среща с приятелки. Това е!

Димитър скочи и набра телефона на компанията, която се рекламираше. След неколкominутен разговор знаеше къде е най-близкия магазин, който ги представлява и хукна натам. Вечерта се

прибра без слънчеви очила. Чувстваше се гол и незащитен по време на разходката си, но когато видя кафявите си очи, двете си кафяви очи, се зарадва. Нещата с Мадлен можеше и да се получат. Вече!

На следващия ден привечер изкара колата от гаража за първи път и се отправи към уреченото място за среща. Чувстваше се нервен, но главно заради това, че щеше да има среща с момиче след повече от двадесет години. Лещите, които си сложи го караха да се чувства малко по-уверен и спокоен. Радваше се, че попадна на онази реклама. Тактуваше си с пръсти по волана, а когато я видя на ъгъла под липата, нещо го стегна под лъжичката. Беше си направила прическа, лек грим подчертаваше красивите ѝ черти. Паркира пред нея и излезе от колата, за да ѝ отвори вратата. Приблужи се широко усмихнат към нея, гледайки я в очите. Онези лешникови очи, които така го пленяваха, докато беше клиент.

Усмивката му бавно посърна. Нещо стисна гърлото му и вместо поздрав, изхриптя нечленоразделно. Мадлен го гледаше в цялата си прелест, сияеща, усмихната, осъзнавайки, че е неотразима, но Димитър не можеше да откъсне очи от нейните. Едното синьо, другото кафяво.

ВЕЧЕР

*Вечерта се разгръща пред мене
като тъмна сатенена дреха
и ми носи смълчано смирение
и молитвеночиста утеха.*

*След цял ден на борби за надмощие
и на битки със вятърни мелници
аз със радост откривам, че все още
на небето изгрява Вечерница.*

*И потъвам в доволство, защото пак
върху мен ще се спусне нощта
с виолетови гънки на звезден мрак
да обгърне с тях мойта душа.*

*Ти помилуй мен, грешника, господи,
в тази тиха припламнала вечер
и дари ме със миг на спокойствие,
пригответи ме за път надалече,*

*там, където във приказки чудни
ще ме носи вълшебният сън
и душата не ще се разбуди
чак до утрото светло навън.*

Даниела Богоева-
Гюргакова

ЛИЦЕТО НА ЗЛОТО

Есента бе настъпила с тихи стъпки, оцветявайки дърветата в жълто и червено, прегаряйки свежозелената трева и разпръсквайки бели пухкави облачета в синьото небе. Докато децата обядваха, заваля лек дъждец, който нарисува водни пързалки по стъклата. Обедът минаваше в обичайния шум, закачки, обиди и смях. Георги ядеше славянския гювеч без особен апетит. Едва бе изчакал да свършат часовете и с нетърпение чакаше да остане сам следобед. За съжаление, дежурният възпитател го бе изненадал с новината, че трябва да отиде при учителката по вероизповедание, след като се наобядва. Затова ядеше вяло, опитвайки се да разтегне максимално интервала до визитата си.

Георги бе на 12 години и откакто се помнеше, живееше по домове. Не знаеше има ли майка, баща. Не знаеше живи ли са. Не че имаше голямо значение, когато си в дом. Въпросът бе на оцеляване. Особено трудно бе за дете, което обича да чете и рисува, което обича да остава само, а просто няма къде. В пансиона спяха по 4 деца в стая, а уединението бе мираж. Затова често бягаше от училище в близкия парк, където намираще най-гъстата част от гората и сядаше върху старото си яке. Рисуваше, пишеше или просто размишляваше. Когато го хванеха, че е избягал, го наказваха, но не му пукаше. Без тези кратки бягства от действителността нямаше да издържи.

Стана и остави подноса на шублера пред прозорчето, откъдето лелките прибираха мръсните съдове. Провлачи стъпки към кабинета по вероизповедание, който се намираще в специална пристройка към училището. По средата на пътя видя, че връзката на кеца му се влачи и клекна да я върже. Не чу нищо, просто изведнъж усети удар по врата си и падна настрани от жестоката болка.

Томи, Калин и Боян стояха зад него и се заливаха от смях. А Томи разтриваше ръката си.

— Ей, тъпак! Счупи ми ръката с кокалестия си врат! — смееше се по-едрото момче. — Внимавай друг път, като клякаш на пътя ми.

Другите двама се разхилиха. Георги още лежеше на една страна и разтриваше врата си. Очите му бяха пълни със сълзи от болка и от унижение.

Тримата минаха покрай него, като Боян го ритна по крака и му показа среден пръст. Отминаха и свиха зад ъгъла на физкултурния салон, където най-вероятно щяха да запалят по един джойнт.

Георги стана. Поотупа праха от дрехите си и тръгна към кабинета. Стигна до бялата олющена врата. Мразеше да идва тук. Всеки път едно и също конско. Всеки път му се натякваше за това, че не заслужава живота, който живее, че е неблагодарник, че виси на ръцете на държавата и на добрите хора, които са задължени да се грижат за такива като него. Почука плахо.

— Влез! — веднага се чу отвътре.

Натисна дръжка и влезе. Вероучителката Петкова седеше зад масивното си бюро. Очилата, както винаги, се крепяха на върха на носа ѝ.

— Виж се на какво приличаш! Прасе! — Кривият ѝ пръст сочеше мръсните панталони от падането му в двора.

Георги се канеше да каже, че са го бутнали, но тя вдигна пръста пред устата си и изшътка мощно, сякаш хеликоптер пускаше витлата си.

— Не искам да слушам оправдания, момченце! Писнало ми е да се занимавам с такива като теб по цял ден. Писнало ми е! И на Него му е писнало. Той се бори за всяка овца в стадото си, но такива като теб не са за Него. Защото са свини. Чу ли ме добре! *Свини!*

Горната устна, покрита с косъмчета, потрепваше в нервен тик, а от устата ѝ хвърчаха слюнки. Момчето стоеше до вратата и не се приближаваше. Това не бе за първи път и не му се искаше да попадне в обстрела на плюнките на госпожа Вероучение. Понякога, когато се събираха тайно в пансиона, я наричаха Звероучение.

— Кога ще започнеш да цениш това, което ти дава Той. Това, което ти даваме Ние! — продължаваше да нарежда тя, но детето отклони поглед към разпятието, закачено на стената зад нея. Кръстосани две пръчки — едната по-дълга, разположена вертикално, и една по-къса — хоризонтално. На тях висеше фигура на слаб човек. Тя му бе казвала, че това е Исус, синът Божи, слязъл на земята и изкупил греховете на човеците.

Той се чудеше как този Исус е изкупил греховете, като виждаше всеки ден толкова несправедливости, толкова болка и наранени души. Защо тази жена говореше от негово име и защо само обижда? Защо не вижда къде е истината? Нали баща му бил пътят и истината, и животът? Георги бе забелязал, че като присвие очи, разпятието прилича на лице — дланите на Исус изглеждаха като присвити демонични очи, хоризонталната пръчка като нос, а стъпалата като присвита уста. Сънуваше понякога как това разпятие се променя в дяволско лице, отлепя се от стената и обхваща главата на госпожа Звероучение. Тялото ѝ започва да расте, да се покрива с люспи, докато ръцете ѝ се издължават, завършвайки с криви нокти.

От мислите го изтръгна болка. Г-жа Петкова го бе ударила с мухобойката си през лицето и крещеше:

— Не ме ли слушаш, копеленце адско?! Имаш по-важни мисли, така ли! — Следващ удар го накара да се свие в ъгъла. — Стани и посрещни наказанието, което Той ти праща. Стани, малък дрисльо!

Ударите се сипеха един след друг, сълзите му течаха. Бе свил глава между краката си и скръстил ръце зад тила си, така че да се предпази максимално. Изведнъж ударите престанаха. Нещо се разтресе. Звероучителката замръзна. Георги надигна глава предпазливо. Полилеят се люлееше. Чашите тракаха. А една падна.

— Земетресениееене! — нададе кански вик учителката.

Тръгна, олюлявайки се, към вратата, но се спъна в стола, който се бе катурнал и падна. Георги стана. Видя как кръстът се люлее бясно на стената. Чуваше се бучене. Дали това се чуваше, когато демоните излитаха от Ада, за да нахлуят в човешкия свят и да вземат душите на грешниците?

Видя, че госпожата се надига на ръце, лицето ѝ бе в кръв. Явно се бе ударила в ръба на бюрото. Изфъфли нещо. В това време разпятието падна и се търколи до краката му. Георги го вдигна. Сякаш ток премина през тялото му. Гледаше го в ръцете си и го стискаше до болка. Премести поглед към Звероучителката. Тя го гледаше, а в очите ѝ се четеше страх.

Вдигна парчето дърво и с все сила го заби в лявото ѝ око. Служ и кръв бликнаха и покриха мазното от фон дьо тен, омразно лице. Тя падна, изхърка и замря.

Трусът затихна. Георги извади кръста с джвакащ звук, избърса го в блузата на госпожата и излезе. Затвори вратата зад гърба си. Пъхна оръжието в колана на дънките си и пусна ризата върху него. Излезе от двора на училището и тръгна към парка. Повече никой не го видя.

ТАНЦЪТ НА СМЪРТТА

„Нощта е по-тъмна от козината на Бош“, помисли си старицата, докато лежеше в тъмната студена стая и гледаше към прозорчето, през което леко прозираше светлината от звездите. Бош беше верен другар повече от седемнадесет години. Прекрасно овчарско куче. Чисто черно. Само на едната лапа — тъмнокафяво петно. Точно цветът на това петно ѝ напомни за картината на Йеронимус Бош „Седемте смъртни гряха“, по-скоро на расото на свещеника от нея. Този, който олицетворява лакомията. Дали заради това, или заради друго, и кучето имаше нескончаем апетит към храна. Често Дилайла се чудеше над въпроса къде побира толкова храна това животно. А после умря. Остави я сама. Старица, която тихо лежи нощем и крадешком гледа през прозореца си.

Пердетата са разпокъсани и висят като парцали от корниза, който не е бърсала от прах от... самата тя не знае кога. Паяжини се спускат от ъглите почти до земята. Пъплят паяци, увиват заплелите се мухи и бавно ги изсмукват. Животът изтича бавно, докато остане кухнята им обвивка, която напомня за безсмисления живот. Старицата сякаш чува търкането на власинките на арахноидите по тънките копринени нишки. Понякога долавя звука на смилане на соковете от мухите и нощните пеперуди.

Докато можеше да става, отваряше прозореца и светваше лампата. Стаята се пълнеше с всякакви нощни летящи твари — верни поданици на мрака. А когато легнеше и целия свят заспиваше, тя слушаше звуците, които издаваха. В началото чуваше само как поедрите пеперуди се блъскат в полилея или стъклото на прозореца, а после слухът ѝ сякаш се тренира да улавя само честотата на насекомите. Чуваше полета на молец. Чуваше този молец как се храни. Звукът ѝ бе толкова приятен, че изкара вълнени дрехи от един сандък, за да ги примами. Призори чак заспиваше опиянена.

И сега лежи и слуша как паяк се спуска по тънката нишка. Въпреки катаракта си — а може би точно благодарение на него — вижда малката черна топчица, която ловко се насочва към плячката си.

От всички звуци, които долавя, най-неприятен ѝ е жуженето на мухите. Най-вече шумът от потриване на крилата със задните им крака. Но няма как. Търпи ги, защото подхранват армията ѝ от паяци. Старицата Дилайла се усмихва.

След смъртта на Бош живееше сама. Няма мъж, няма деца, няма роднини. Може и да имаше, но не ги бе чувала от хиляда години. А и не са ѝ притрябвали вресливи женоря с куп сополиви деца. Тя си е добре. Има новите си дрехи, има бижутата си, които слага всеки следобед. Обича да облича нова рокля и да стои пред огледалото. Красива е, въпреки годините ѝ. Има и приятели. Паяците и молците. Даже като се замисли, молците ѝ допадат повече. Изяждат миналото и остава само днешния ден. Или нощ, както е в случая.

Дилайла лежи и слуша. Тишина за всеки друг, но за нея е пошумно, отколкото в джунгла. Спомня си младостта. Беше толкова зелена и глупава. Обличаше се хубаво и пригледно, майка ѝ и баща ѝ одобряваха всеки неин тоалет, а после ходеше на забави. Танцуваше като богиня. Избираше кавалер и магията се раждаше. После той я търсеше, но тя знаеше, че той не е за нея. „Прекалено добра си“, казваше майка ѝ. „Прекалено е невзрачен за теб, мила“, казваше баща ѝ. Накрая тя само започна да отклонява поканите им.

Докато един ден отиде на бал и никой не я покани. Постоя половин час, а после се направи, че ѝ е лошо и се прибра. Повече не отиде на бал. Обличаше дрехите, слагаше бижутата, руж, червило, сенки, но не излизаше от стаята си. Просто седеше и гледаше момичето (жената, лелята, бабата) в огледалото и знаеше, че няма подходящ мъж за нейното ниво. Понякога се сещаше за приказката за Снежанка и горделивата мащеха, но пропъждаше тези мисли от главата си. Тя не би убила по-младо момиче заради красотата. Истинското вино е отлежалото и леко нагарча.

Разхили се в леглото, но смехът премина в хрипове и накрая се закашля. Поне преди си мислеше, че не би убила. Когато дойде Кристина да почисти къщата ѝ, тя не спря да я гледа. Седемнадесетгодишното момиче имаше тънка и гъвкава снага, стегнати едри гърди, оформено дупе и дълга и неземно руса коса, която се спускаше до кръста ѝ. Обикновено я връзваше, за да не ѝ пречи да чисти, но тогава изпъкнаха високите бели скули и огромните зелени очи. Кристина бе сирак, дошла наскоро от Швеция. На никого

нямаше да липсва. Дилайла я почерпи с кейк. Когато момичето изгуби съзнание, тя сложи примка на врата ѝ и я обеси в килера.

Дилайла се надигна. Погледна към килера, чиято врата зееше отворена, но в мрака видя само бяло петно. Роклята на Кристина. Още висеше от въжето, а старицата слушаше как червеите пъплят из плътта и се хранят. Вдигна ръка да оправи кичур коса, но търкането на косми в кожа създаде толкова неприятен звук, че побърза да остави нещата така, както са.

Отново се отпусна в чаршафите. И тогава чу друг звук. Непознат звук. Тих звук. Като полъх в полъха. Като мрак в мрака. Като тишина в тишината. Какво ли бе това? Ослуша се.

Ето го пак. Този път ѝ се стори, че е като полъх, разместил пращинки на пода. Надигна се отново, макар че се задъха от усилието. Сбръчканото ѝ лице бе побеляло като роклята на обесеното момиче, бръчките ѝ са дълбоки като каньон, очите са бледи с жълта еклера и хлътнали като планински езера, крайниците сухи и тънки като клечки през зима, косата е рядка, мръсна като саван на отдавна погребан човек.

Обърна се по посока на странния звук и устата ѝ се оформи за беззвучен писък. Не е говорила от години. Нямаше с кой. Всички бяха недостойни за нея и гласът закърня. Не можеше да извика, не можеше да избяга. Зад нея се усмихваше череп, надничащ изпод черна качулка. Дългата мрачна роба се развяваше около тялото, а костеливата ръка стискаше косата.

„Не може да е истина“, помисли си Дилайла. „Това ли е смъртта? Така ли ще си отида? Нима е на моето ниво да ме вземе скелет с вехта дреха? Нима няма ангелогласни песнопения, бели криле, които да понесат красивата ми душа към Рая, където ми е мястото?“

Дилайла не разбра, че мислите се въртяха в главата ѝ няколко минути след като тя бе отделена от тялото със свистенето на справедливото острие.

ТОПЛИ КАФЯВИ ОЧИ

Пролетта бе изпъстрила улицата с аромат на разцъфнал живот. Свежозелените листа се поклащаха от лекия полъх на топъл вятър, прекосил Средиземноморието и донесъл дъх на солена морска вода и пясъчинки от далечни пустини и древни градове.

Пролетта бе любимият сезон на Драган, който учеше в Софийския университет втора година. Квартирата му бе малка стаичка в къща на ул. „Сан Стефано“, която имаше хубав и голям двор с цъфнала вишна, кайсия и много минзухари и синчец. Оставяше прозореца си отворен, за да нахлуят всички тези аромати дори нощем, когато все още бе малко хладно.

Драган вървеше с ръце в джобовете и вдишваше с пълни гърди любовта, която природата изливаше над света. Прибираше се след лекции и нямаше търпение да излезе и да чете на двора, където разполагаше един шезлонг с позволенията на хазяите си.

След като направи чаша чай, той седна и отвори книгата, но почти веднага я сложи на коляно. Мислите му отлетяха към безрадостното детство на изоставено дете. Никога не бе познавал баща си. Майка му, за която пазеше скъп спомен, почина, когато бе на 3 години. В съзнанието му образът ѝ бе неясен, но толкова светъл. Не помнеше чертите ѝ, но си я представяше с големи, топли кафяви очи, преливащи от любов.

Стресна го звукът от падналата книга. Бе задрямал. Стана и се протегна. Погледът му падна на стара съборетина в двора, която някога е била стопанска постройка. Отиде и надникна в нея. Вратата се отвори със скърцане. Влезе вътре, отмествайки с ръка паяжините. Видя светец кръг на пода, изрисуван сякаш с червена боя. Приближи се и стъпи в него. Чу пропукване. Нищо повече.

Излезе от къщата и мигом усети промяната. Ароматите на сезона бяха по-силни. Не чуваше така силно бръмчащите автомобили. Огледа се. На мястото на вишната и кайсията стърчаха само тънки фиданки. Драган се върна. Кръгът беше там. Стъпи в него и бързо изтича навън. Пред очите му се появиха познатите големи дървета, даващи плодове.

Цял следобед Драган преминава през кръга. Разбра, че това бе портал на времето. Двата му края бяха на едно и също място, но някъде около двадесетина години назад.

Вечерта се прибра колкото да хапне и изтича пак назад във времето. Излезе на улицата и се огледа. Хората се разхождаха, а по улиците се виждаха само лади, москвичи и от време на време по някоя правителствена волга. Минувачите заглеждаха този странен човек с особени дрехи, който вървеше с широка усмивка на лицето и оглеждаше с интерес всичко наоколо.

Пред Драган сякаш от нищото изникна момиче, в което той по невнимание се блъсна. Наведе се и ѝ подаде ръка, а когато тя вдигна глава, срещна най-дълбоките и топли кафяви очи на света. Смотолеви едно извинение и я огледа крадешком — проста вълнена пола от син плат и бяла риза, която бе закопчана до последното копче. Единственото екстравагантно нещо бе копринено шалче, което бе прехвърлила през врата си.

— Извинете — каза Драган, — бързате ли?

— Много сте странен — обърна се момичето, а после се усмихна, — и така странно облечен.

— Как странно? — Сега бе негов ред да се обърка.

— Не ми обръщайте внимание. Понякога говоря преди да помисля. Майка ми редовно ми го натяква. — На свой ред момчето се усмихна свенливо.

— И все пак, бихте ли се разходили с мен?

— Хм, да, защо не? Въпреки че сте странен, изглеждате добронамерен.

Двамата тръгнаха към Борисовата градина. Разхождаха се до залез, когато момичето внезапно хукна към дома си. Каза само, че има вечерен час.

Драган се прибра в своето време и легна. Не можа да спи. Мислеше си за нея. За дълбоките, топли кафяви очи.

Няколко дни продължи това „бягство“ на Драган към миналото, към отминалите дни на комунизма, когато градът е бил по-чист, по-ненаселен и законен. Единствено този вечерен час помрачаваше щастието му. Двамата се разхождаха, държейки се крадешком за ръце,

разменяйки кратки милувки, което му се стори толкова странно, но момичето — Диана, му каза, че ще я накажат, ако я видят да прави такива неща с момче на публично място. Това го разсмя, но се съобрази с желанието ѝ.

Дните минаваха безоблачно в пълно щастие между две случайно срещнали се деца на природата, които, за съжаление, бяха от различни епохи. Драган нямаше търпение да свърши задълженията си, за да прескочи до близкото минало, а Диана чакаше последния звънец и красивия момък да излезе от градината между блоковете.

Един ден Диана го хвана за ръка:

— Ела вкъщи. Нашите заминаха на село при баба.

— А теб защо те оставиха?

— Казах им, че не се чувствам добре. — Диана се изчерви от лъжата.

— Добре, хайде! — Той се затича и тя го последва, смеейки се.

Влязоха в къщата и той се удиви на простото, но уютно обзавеждане. Направиха си чай, към който добавиха и малко коняк „Слънчев бряг“. Времето минаваше в разговори, смях и закачки. Целунаха се. Първо страхливо, а после все по-страстно и по-дълго. Ръцете им се преплетоха в изучаване на младежките им тела. Отидоха в спалнята, където на процеждащата се светлина от уличната лампа се съблякоха. Нощта ги зави.

Посред нощ Драган се събуди. Беше му лошо, трепереше. До него Диана спеше със сияещо лице и блажена усмивка. Той стана тихо и се облече. Излезе и тръгна към портала. Така и не стигна до него. Просто изчезна в момента, в който нов живот покълна в тялото на Диана. Нямаше как да знае, а и нямаше снимка на майка си, за да познае тези дълбоки и топли кафяви очи.

ТРЕНДАФИЛОВА НОЩ

Беше уморена повече, отколкото смяташе. Прибра се и даже не вечеря. Взе един душ и легна в студените чаршафи. Живееше сама, под наем в изкорубена къща в центъра на града. От тези места, които са останали незасегнати от усиленото строителство и сякаш още са в XIX век. Въпреки студа, заспа веднага. След смъртта на сина си и развода с мъжа ѝ, ѝ бе трудно. От работа вкъщи и без никаква цел. Нямаше за какво да живее. Осъзнаваше го, но продължаваше омагьосания кръг на живота.

Събуди я шум. Надигна се и погледна през прозореца. Луната се бе опулила и осветяваше дворчето. Снага към нея бе извисил голям храст трендафил. Стори ѝ се, че има нещо под него. Проблясващо, галено от лъчите на господарката на нощта.

Наметна тънкия халат и излезе боса навън. Стъпваше по камъните и потръпваше от студ. Приближи се до трендафила. Погледна към луната и се отпусна. Спря да усеща нощния хлад. Затвори очи и вдигна лице. Усети погалването на въздуха, а след това и лек аромат. Първо се промуши в ноздрите ѝ и изпълни сетивата ѝ, а после миризмата сякаш се спусна по скулите. Навлажни устни с език. После се плъзна зад ухото в безкрайна милувка. Протегна се по бялата шия и безплатно целуна раменете. Халатът се разтвори и в тъмнината блесна бялото, голо тяло на самотната жена. Ароматът изведнъж я обгърна рязко през кръста и се разпръсна по тялото ѝ. Вдъхна от чистия мирис и погали твърдите гърди. Чу се тих стон. Сетивата ѝ горяха като лава. Жената отметна кичур коса и докосна устните си. Чувстваше се подмладена. Жизнена. Тя не се бе чувствала отдавна по този начин.

Пое дълбоко въздух и обхвана раменете си с ръце. Сякаш сама се прегръщаше. Ароматът на трендафил отново я изпълни. Прокара пръсти по гръбнака ѝ, а жената настръхна. Усещаше докосванията по цялото си тяло. Подлудяваше. Изведнъж мирисът стана по-тежък и по-наситен, сякаш я събори на земята. Тя стенеше, а трендафилът се

извисяваше над нея като господар. Галеше я, целуваше я, обладаваше я, играеше си с нея. За първи път жената се чувстваше толкова жива.

На сутринта съседи я намери под хроста студена и гола, но с усмивка. Очите ѝ бяха вперени в разцъфналия с налети червени цветове трендафил.

ФАРЪТ НА МЪРТВИТЕ

„Настъпни вечерта. Човекът взе малката свещ от кутията, запали я и започна да се изкачва с нея нагоре по дългата вита стълба.

— Къде отиваме? — попита свещичката.

— Качваме се на кулата, за да осветим пътя на корабите в пристанището.

— Но нито един кораб в пристанището не може да види моята светлина! — възрази малката свещичка.

— Дори твоят пламък да не е велик — каза човекът, — ти въпреки всичко продължавай да гориш толкова ярко, колкото можеш. Другото остави на мен.“

Притча

Денис изтича на улицата. Огледа се, за да види дали тайфата се задава, но единственият звук идваше от табелата на кръчмата, която висеше пред вратата на „Котка и буре“. Слънцето напичаше жестоко, но вятърът разхлаждаше и Денис се затича към брега. Сигурно другите вече бяха там.

Дванадесетгодишното момче се втурна по прашната и безлюдна улица. Спусна се по наклона. Отляво имаше гъста смесена гора — букове, дъбове, брези, а отдясно тревата се спускаше надолу до самото море. Брегът бе изключително каменист, но това му беше чара. Децата скачаха от камък на камък, ловяха раци, гонеха рибки, замеряха се с водорасли. Веднъж направиха зелена коса на Али, единствената дама в компанията им. После всички ядоха бой, след като Али се прибра и стресна старата си баба.

Като наближи брега Денис подвикна:

— Хей! Тук ли сте?

Спря и се послуша. Не чу нищо. Сигурно се криеха от него. Тръгна успоредно на брега и навлезе сред дърветата. На сянка даже му стана хладно, но не обърна внимание. Крояха му номер и той трябваше

да се измъкне и да не се изложи. Между дърветата вляво виждаше морето и усещаше мириса на солена вода. Заради този мирис нямаше търпение да дойде при баба и дядо през лятната ваканция. От самата гора се излъчваше миризма на смола, мокри дървета и пръст. Денис спря за секунда, колкото да се послуша. Плесна един комар, който използва момента да кацне на ръката му и продължи тихо напред. До края на гората не срещна приятелите си, което го изненада. Когато слънцето блесна в очите му след последните букове, замижа. Блъсна го силен вятър и няколко едри капки паднаха на земята и вдигнаха прах от сухата земя. Погледна нагоре и видя, че от юг небето се е задънило. Идваха черни облаци. Огледа се. Трябваше да намери къде да се скрие, докато премине дъжда.

— Старият фар — си каза Денис и тръгна забързано покрай брега.

Морето под него се надигаше на талази и обливаше канарите с бясна пяна. Сякаш искаше да ги разбие на малки парченца, а после да ги смели на пясък, който да положи на дъното си. Пръски летяха нависоко. Досега не бе виждал толкова бурно море.

В далечината отекна гръм и капките заваляха силно. Над него чайки и гларуси надаваха тревожни крясъци и пляскаха с криле. Първото ледено парче, което го удари по рамото му направи синка. Денис се затича. В далечината трудно се виждаше старият фар, заради силно валящия дъжд, примесен с град. Небето бе черно и надвиснало като дим от огън и притискаше света. Дишаше се трудно от цялата влага. Тътенът на гръмотевиците и на разбиващите се вълни вече заглушаваха всички околни шумове.

Ето го и фарът. Детето се вмъкна вътре. Почти нищо не се виждаше. Фарът не работеше отдавна, бе разбиван, а стените издраскани с нецензурни надписи, опити за поезия и романтични излияния като „С + Г = ВНЛ“ или „Аз бях тук!“.

Изведнъж чу шум. Нещо изтрака, проблесна пламък и пред очите му се показа бяло лице, оброчено от зелени мокри коси. Очите бяха широко отворени, а устата бе разтегната, разкривайки жълтеникава паст. Чу се гърлено ръмжене. Денис извика и отстъпи назад. Препъна се в някакъв камък и падна. Светлината угасна. Чу се сподавен смях, а после блеснаха три фенерчета. Денис видя приятелите си и Али, тяхното талисманче, които се заливаха от смях. Как им се върза на

номера с водораслите? Али се приближи, изплю нещо жълто в ръката си и му я подаде:

— Искаш ли лимон, смелчаго! — разнесе се кикот.

— Изкарахме акъла на Денис, ха-ха-ха! — радваха се децата.

Той стана начумерен. Никой не обичаше да е обект на подигравки и да се смеят за негова сметка. Когато, обаче, Али го докосна по рамото и го попита със сериозно изражение дали се е ударил много при падането, Денис забрави срама и болката. Трепна от това докосване, изчерви се (добре че бе тъмно и не можеха да видят това) и смотолевил, че е най-тъпото чудовище, което е виждал. Али се усмихна и седна на една откъртена тухла.

Бурята надигаше вой. Пелена от дъжд покриваше света. На повече от два метра не се виждаше нищо. Небето бе толкова черно, че Хари каза, че му приличало на едно стъкло, което беше опушвал миналото лято, за да гледа слънчевото затъмнение. Четирите деца се бяха свили едно до друго. Вятърът свистеше през разбитите стени и ставаше течение. Пръски дъжд влизаха през горната част на фара, където стъклата бяха изпочупени. Летните блузки не можеха да запазят топлината на детските тела, затова се бяха сгушили. Денис усещаше телцето на Али до себе си.

— Много ли ти е студено? — попита я той.

— Да — му отговори тя, макар че всички чуваха тракането на зъбите ѝ.

— Като тракащата челюст на Стивън Кинг си — изсмя се Гюс.

— Ти си като разкопан труп — озъби му се малката и Гюс я перна по главата.

— Я престанете! — намеси се Денис. — По добре да огледаме фара дали няма никакви подпалки. Нещо, което можем да запалим, за да се сгреем.

— А кибрит?

— Аз имам в джоба. Винаги си нося — гордо се изпъчи той.

— Аз идвам с теб да потърсим нещо — изправи се Али.

— Гаджета! Гаджета! — извика Кент и почна да се плези.

Само Гюс му обърна внимание. Той носеше жилетка, затова и не се интересуваеше от студа, но другите бяха с мокри дрехи и трепереха.

— После ще те пребия, Гюс — каза Али, — или ще се промъкна в стаята ти със зелената си коса.

Всички се разкискаха, а Денис и момичето се отдалечиха. Огледаха приземното помещение, но не намериха нищо подходящо. Всичко бе гол цимент. Затова започнаха да се изкачват по стълбата към втората площадка. Движеха се бавно, защото светлината на фенерчето не бе способна да разсее мрака, който изпълваше сградата. Денис се наведе и вдигна счупена щайга.

— Хей, виж, това ще свърши работа! — зарадва се той.

— Да, остави я на площадката. На връщане ще я свалим заедно с другите неща, които намерим.

— А, да, разбира се, че няма да я разнасям нагоре-надолу!

Отекна нов гръм. Децата продължиха да се изкачват. Още две площадки и щяха да са в горната част на фара, където светлината би трябвало да гори, за да предпазва корабите от крушение. Светлината отдавна бе загаснала и скоро нямаше да гори. Децата стигнаха до най-горната част, където бе още по-студено и дъждът валеше почти безпрепятствено.

— Хей — извика Денис — искаш ли да запаля светлина.

— Как? — учуди се Али.

Денис я пусна и изтича. Видя, че всички лежи са здрави и се усмихна:

— Ще запаля фенерчето. Светлината му ще бъде увеличена от лупите и фарът ще грейне като слънце.

— Страхотно — каза Али, — но да не извикаме удавниците?

— Какви удавници?

— Дядо ми е разказвал — започна Али, — че когато се запали фара в буря, светлината му привлича умрелите в близост и те се събират, сякаш за да се опитат да оцелеят.

— Хм, това са дрънканици. Сигурно е искал да те сплаши.

— Не знам — малко обидено каза Али, — но нали знаеш, че е рибар, запознат е с тези неща.

— Тъкмо ще изплашим онези долу — зарадва се Денис и започна да се клатушка из помещението с вдигнати напред ръце, все едно е зомби.

Момичето прихна да се смее.

— Хайде, давай, Денис. Освети света с фенерчето си!

Момчето приближи светлината. За миг всичко се огря от ярка светлина, а после изгасна. Удари гръм, който разтресе фара.

Смеейки се, двете деца слязоха по стълбите. Събираха боклуците, които щяха да запалят, за да се сгреят с приятелите си. Слязоха долу.

— Хей, момчета! Тук ли сте, или удавниците ви завлякоха в морето? — провикна се Али.

Отговори ѝ тишината.

— Хей, къде сте?

— Сигурно се крият, за да ни изплашат — каза Денис.

В този миг блесна светкавица и огря мъртвешко лице. Полуразложената кожа висеше на парцали, разкривайки гноясала плът. Едното око се поклащаше на бузата. Косата бе опадала, а там където прозираше кожата, тя бе наръфана от зъби. През раните се процеждаше вода — мътна и леко розовееща от кръвта. Сладникавата миризма на разложена плът изпълни белите дробове на Денис. Той замахна с щайгата, която бе напълнил с други отпадъци и я стовари в лицето на съществото. То залитна назад и падна на земята. Чу се отвратителен хрущящ звук, когато задната част на главата му срещна ръба на тухлата, на която преди минути бе седяла Али. В това време светнаха няколко фенерчета.

— Денис, какво направи? — зазвучаха детски гласове.

— Денис, това е Кент, не го ли позна.

Момчето стоеше вцепенено и гледаше мъртвото тяло на приятеля си. Така и не усети кога Али бе измъкнала ръката си от неговата.

ПОЛУНОЩ

*Там яростни сенки препускат,
вплели времето в полунощно танго —
беззащитни сме.
Наказанията и грешките,
обединени от илюзията на другите
са с кръгли лица от мъка,
с изтощени тела,
с отворени умове и неопределимост,
която вие отвъд разума.
Вързала живота на каишка,
онази с косата, вечната
със стонове изтръгва въздишки.
Зли пропадания в ритъма, сърдечния.
После затишие.
И странното очарование на въпроса —
дали само това, което причинява живот
е обичане?*

Мария Дълбокова,
„Полунощно“

ДНЕВНИКЪТ НА ЕДИН ЛУД

Четвъртък, 12.06.

Откритието, че не мога да излизам когато поискам, ми се отрази най-зле на психиката. Заведението е затворено, както за посетители, така и за нас, пациентите. Ха! Не че съм очаквал да се разхождат на свобода всички психари, с които съжителствам. Но и не смятам, че на мен ми има нещо, за да стоя затворен като убиец или рецидивист. Макар че от друга страна, никой луд не си признава, че е луд, както и пандизчията никога не е виновен, а е натопен. Понякога ми се иска да мога да се разгъпча из красивото Искърско дефиле. Ходили ли сте там? Красиво е. С тези скали, пещери, пролетната зеленина и напъпилите цветя.

Веднъж в седмицата ме пускат в градината на лудницата. Ох, грешка. Психиатрична клиника се казвало. Все едно има значение дали ще наречеш някой гей или педераст, луд или психичноболен. Имало и психично здрави. Къде сте ги видели, уважаеми доктори, бих искал да ви попитам? Аз и вас като ви гледам, яко ви пере сачмата. Лудницата в лудницата е пълна, ако ми позволите да се изкажа така. Смятам, че мястото не е лошо, но лудите са и в килиите, и в кабинетите. Хи-хи-хи! Май няма да показвам това писание на завеждащия отделението. Така или иначе, тъй като ме броят за луд, едва ли ще обърнат внимание на брътвежите ми.

Честно казано, седнах с идеята да опиша какво ми се случи, за да попадна в психото, но като гледам как не стигам до същината, не знам дали ще успея да ви опиша събитията, довели един обикновен човек до тази станция на самия ръб на действителността. Едва измолих листа и моливи, за да пиша. Излъгах ги, че така се чувствам по-добре и че по-лесно споделям тревожните си мисли. Глупаво е да се наричат мислите тревожни.

Ако знаеха как нощем усещам страха! Как той пъпли с малките си мъхнати крачета по тялото ми. Уж го усещам едва-едва, а някак приковава вниманието ми и го обзема. А после започва студената пот. Понякога крещя, но се научих, че няма смисъл. Никой не ми обръща

внимание. Единственото, което постигнах, е да ми бият успокоителни. След тях няколко дни се чувствах като смазан от бетонобъркачка. Затова вече си трая. Стоя свит в леглото с ококорени очи. Стискам одеялото в юмруци и треперя. Очаквам го да дойде за мен.

Вечерите в лудницата са изключително забавни. След като ни донесат храната, настава тишина за няколко минути. Винаги чувам Страхил от съседната стая, който шумно мляска, а накрая се оригва. Винаги съм си представял, че така се оригва крокодил, след като е изял зебра например. Интересна е Страхиловата история. Битува мнението, че строителите са хора необразовани, хора прости, неуки. Ако това не важи за някого, то това е Страхил. Завършил е гимназия, обича да чете книги. Даже в университет е бил приет, но се отказал. Искал да работи с ръцете си. Казах му аз „Тè ти, брато, работа с ръце — сега клечиш тук като кукувица“.

Та започнал да работи по строежите. Всичко му идвало отръки. Не бягал от работата. И след няколко години се издигнал до началник бригада. Работата още повече го натиснала. Първи отивал на обекта, последен си тръгвал. Междувременно и жена си намерил. Вдигнали сватба, както пише по книгите. Три дни яли, пили и се веселили. Нанесли се в гарсониера в „Младост“ и заживели щастливо. Тръгнало пак колелото на живота — от къщи на работа, от работа в къщи. Не щеш ли обаче, след три месеца булката надула корема. Всичко хубаво, ама докторът казал: „Чакайте го след 2 месеца“.

Не бил прост Страхил, сметнал две и две и разбрал, че обичната му женичка е кривнала от пътя, преди да се оженят. Развилнял се. Две нощи пил в кръчмата с приятели. Прибрал се накрая. Преглътнал обидата. Решил да го признае за свое.

Всичко хубаво, ама един ден се прибрал по-рано. Заваялял дъжд и не било удобно да наливат бетон за основи. Отключил вратата и едва прекрачил прага — що да види. Едни черни лъскави чепици. Мъжки. Вдигнал поглед към закачалката. Черно кадифено сако. Пуснал торбата с хляб и кисело мляко. Изул си тихо патъците и по чорапи влязъл в кухнята. Някъде от далече чул тих смях. Отворил чекмеджето и бръкнал вътре. Когато се отдръпнал от кухненския шкаф, от ръката му се подавало 20-сантиметровото острие на ножа за месо, който си били купили с благоверната му, когато ходили до Троян като част от сватбеното пътуване.

Промъкнал се крадешком и надникнал през откритата врата на спалнята. От това, което видял, пердето му паднало. Страхил никога не ми е описвал какво точно е видял, ама не е нужно, за да знаеш, че чужд мъж бил налегнал жена му и страстно я любел. Знам само, че оня бил върху нея, а тя с гръб към него, защото когато прерязал гърлото му, не разбрала в първите секунди. Едва когато оцъкленият труп се свлякъл върху нея, се разпищяла. Тогава Страхил я хванал за гърлото, вдигнал я във въздуха, забил ножа няколко пъти в очите ѝ, докато спряла да мърда. Както той ми каза, просто искал тя да не поглежда чужди мъже. После избягал.

По-късно го хванали. Търкалял се по затворите, а накрая го освидетелствали и дошъл в лудото ни малко общество. Инак е добър човек, но бързо му пада пердето.

Понякога пускаха Страхил да се разхожда в парка към зданието. Обичах да вървя с него. Този човек виждаше всяка тревичка, всяка буболечка, попиваше всяко цветче. Можеше да стои като истукан с часове и да наблюдава как сойка строи гнездо или прелита и храни малките си. А когато виждаше катерица, се радваше като малко дете. Усмивка разтягаше устните му и той замръзваше, за да не я изплаши. Очите му се впиваха в нея и сякаш я рисуваха в съзнанието му.

Един път ми сподели, че наблюдава внимателно, за да може после, в стаята си, да си спомня света отвън. Или за да потисне спомена за убийството. Така мисля аз. Мисля също, че е добър човек. Просто лошото стечение на обстоятелствата го е вкарало в този грях, който никога няма да успее да изкупи. Господ понякога си играе с нас и ни мести като пионки по дъската на „Не се сърди, човече“. Но и да се сърдиш, няма как да се измъкнеш от блатото на злополучието.

В съседната стая-клетка се помещава Лудото Марче. Само веднъж успях да я видя, когато изпадна в криза и трябваше да я закарат в лазарета. Изведоха я с „дългите ръкави“. Изненадах се колко е възрастна и колко е плешива. Имаше тридесетина дълги косъма само. Страшилище ви казвам. Когато я извеждаха, виеше като вълк при пълнолуние и се мяташе. Ако ви интересува, Лудото Марче беше при нас, защото е убила внуците си. Били деца на Сатаната. Мен, ако питате, синът ѝ бе дяволът, ама нейсе... Та убила децата, защото ѝ миришели на сяра, когато се прибрала един ден.

После се разбрало, че наистина имало такава миризма, но защото правили бомбички с приятели. Обесила ги на закачалки в гардероба. Представяте ли си? Обесила ги сред роклите си. След няколко дни чак, синът ѝ забелязал липсата на децата, след като алкохолните изпарения се разнесли от главата му. Отворил гардероба и видял студените детски телца с изцъклени от ужас очи. Едното си било прехапало езика и той висял от ъгълчето на устата му. Ужас ви казвам! Та прибрали Марчето в лудницата, а след няколко седмици и синът ѝ си теглил въжето. Оттогава тя хептен откачи.

Но като казах деца, да се върна и на причината, заради която седнах да пиша.

Работех в едно издателство. Редактор. По цял ден висях на компа и четях безумни текстове, които трябваше да направя четими за широката публика. Шефът ми беше едно откровено лайно, заради което често оставах след работа. От скоро със семейството ми се бяхме нанесли в една малка къщичка в покрайнините на София. Около нея се извисяваха планински баири, зелени гори, тучни поляни... Идиллия. Когато се прибирах в този наш оазис, забравях забързания свят, който притискаше с железни ръкавици душите ни.

Всяка вечер паркирах пред къщата, а синът ми тичаше със силни викове „Татии! Татии се прибра“ и се хвърляше в разтворените ми обятия. Аз го вдигах и го завъртах във въздуха, а после го занасях в кухнята, където жена ми ни чакаше за вечеря. Хапвахме, всеки споделяйки деня си, проблемите си, мечтите си... След вечеря слагахме малкия Томи да спи, жена ми миеше съдовете, а аз се затварях в кабинета, за да пиша ръкописа. Искях да напиша роман за живота, за всичко важно, което ни се случва. Роман, който да е чистата истина за смисъла на нещата. Не че вървяха работите, но работех всяка вечер над книгата. Кабинетът ми беше една малка стая в дъното на коридора на втория етаж. До него беше детската стая и банята с тоалетната.

Една вечер се прибрах, когато луната вече грееше пълна и бяла иззад дърветата. Хлопнах вратата на волвото и тръгнах по пътеката. Беше късно и Томи сигурно си беше легнал вече. Отнякъде се чу кукувица, а после и гарван се обади. Щурците свиреха в тревата, а в

далечината се чуваше кучешки лай. Сенките бяха завили гората в одеяло от мрак, а тъмата пълзеше, прогонвана само от светлината на прозорците. Отключих входната врата и влязох. Събух обувките си и влязох в кухнята. Жена ми седеше на стола, а пред нея имаше чаша вино.

— Здравей, скъпи — стана и ме целуна по бузата.

— Здравей, как си?

— Малко уморена. Малкият е капризен. Пратих го да си легне, защото ми се струва, че има температура.

— Дано не се разболява — казах.

— Дано. И аз не се чувствам много добре. Май ще се качвам да полегна.

— Да, мила, добре. Аз ще си сипя чаша джин и се качвам в кабинета малко да поработя.

Тя се усмихна и ме потупа:

— Моят писател — усмихна се и излезе.

Бръкнах в скрина и извадих една водна чаша, която напълних до половината със сода, а другата половина с уиски. Не знам колко време писах, но странен шум отклони вниманието ми от компютъра.

Скrrrrrrrrръц!

Сякаш някой нещо местеше в съседната стая. А съседната беше тази на Томи. Станах и тихо излязох от кабинета. Надникнах в детската стая. Там лампа с Мики Маус хвърляше призрачни сенки по стените. Томи седеше свит в леглото, вдигнал одеялото до брадичката си.

— Хей, юнак, защо не спиш?

Детето ме погледна с облекчение.

— Тати, има нещо под леглото.

— Пак ли, момчето ми? — приближих се аз. — Нали миналата седмица гледахме?

— Да, ама сега пак е там.

— Хайде, Томи, знаеш много добре, че там няма нищо. — Седнах на ръба на леглото, а погледът ми падна върху гардероба.

— Защо не си затворил вратата на дрешника?

— Беше затворена, тати. Сигурно нещо е излязло от там и е влязло под леглото.

Погледнах го и го потупах:

— Стига вече, момче. Голяма фантазия имаш, но сега е време за сън. Лягай и заспивай. Виж и Мики Маус те пази.

Детето не бе много сигурно и изглеждаше уплашено, но чак сега си давам сметка за това. Сега, когато стоя затворен в тази стая и си спомням всеки един миг от този ден.

Сряда, 25.06

Няколко дни всичко беше наред. Прибирах се от работа и жизнерадостното „татииии“ ме посрещаше. Вечеряхме и се усамотяхах в кабинета си. Писането не вървеше. Сякаш се опитвах да извадя историите от плаващи пясъци. Вечерите се превърнаха в трудно поносим времеви интервал, който започвах да запълвам с Джим. Стария ми приятел Джим Бийм. Какво ли не бих дал, да имам една бутилчица тук. Някак по-спокойно щях да преживявам избухванията на Лудото Марче, стоновите от другата стая, от която не бях виждал никога да извеждат някого. По-лесно щеше да бъде и да гледам как докторът се забавлява със сестрата вечер.

Старият очилатко имаше кабинет точно в дъното на коридора и когато се засече със Зола (не знам защо наричахме сестра Силвия така), оставяше нарочно открехната вратата, така че в огледалото се виждаше точно какво правят двамата мръсници. Освен мен, май само Страхил ги виждаше, защото ми е споделял колко обича големите цици на бялата престилка.

Но да се върна там, откъдето започнах... Все по-често и по-често се отдавах на флирт със стъклото и по-точно кехлибара в него. След това ставах и надниквах в стаята на сина ми. Обикновено той спеше свит с гръб към вратата, а шарената лампа хвърляше светли петна по стените и тавана, сякаш героите на Дисни се гонеха цяла нощ. Притварях леко вратата му, за да не ме чуе, докато мия зъбите си и се шмугвах в леглото до съпругата си. Всяка вечер едно и също, докато...

Вторник, 01.07

Бурята се изви изневиделица. Стоях на прозореца и гледах как дърветата се огъват до земята, сякаш се прекланят на невидимия господар на стихииите. Шляпането на камшика му се носеше във

въздуха и човек се чувстваше някак малък и нищожен. Като мишката, която се хваща в капана с разбит гръбнак, като мравката, която настъпвате всеки път, когато отивате на работа, или като деца горите с лупа, улавяйки слънчевите лъчи.

Мразех такива бури, които изпълваха въздуха с нажежено напрежение, сякаш лава залива цялото ви тяло. Стоях и гледах през решетките бурята. Представих си и морето, което издига огромни вълни и подмята в обятията си лодка, докато я потопи след дълга и мъчителна борба. Като децата, които играеха с муха — първо ѝ късаха крилата, после краче след краче, докато остане жив труп. Накрая се смиляваха и я смачкваха. Така и морето си играе с моряците.

Радвам се, че не живея в морски град. Мразя вода. Мразя бурите. Мразя да се чувствам самотен. Мразя. Направо беснея, когато се чувствам сам. Искане ми се да изляза и да бягам през стихията, докато падна мъртво уморен и водата на дъжда отмие злостта от мен. Не че има значение. Когато природата стовари гневния си юмрук върху ни, нищо няма значение. Само един се е преборил с нея и то с помощта на господ. Ной, имам предвид. Но толкова мразя бури. Обзема ме гняв. Изконен, неконтролируем гняв...

Сряда, 02.07

Снощи са ме вързали. Явно съм изпаднал в „моето състояние“. Имам рани по главата и ръцете.

Днес служителите ме гледат странно. Дочух, че на първия влязъл санитар съм счупил ръката. Хак му е, като се занимава с мен. Полудявам, когато се опитват да ме усмирят. Сякаш могат да усмирят бесен вълк.

Четвъртък, 11.07

Една вечер, след като бях полял достатъчно липсата на талант или защо не — за вдъхновение, отново чух странен шум от съседната стая. Станах, нахлузих чехлите си и отидох към вратата на момчето. Тя бе открената, а отвътре се процеждаше светлина от лампата му. Погледнах и го видях свит върху леглото. Косата му бе полепнала по челото, а очите му сезираха в мрака.

— Хей, момче, какво правиш?

— Тихо, тате, той е тук!

— Кой е тук, миличък?

— Той.

— Да не би да си имаш въображаем приятел? — Не беше рядко деца на неговата възраст да си измислят някой, с когото говорят, играят, който ги разбира и е... а бе, на техния акъл.

— Не. Тате, той е долу — и кимна под себе си.

Сега разбрах — страхуваше се от тъмнината под леглото. Влязох смело и се приближих:

— Виж сега. Ще ти покажа, че няма нищо отдолу.

Паднах доста тромаво на четири крака и вдигнах с лява ръка чаршафа, за да надникна наистина.

Тогавя го видях. Томи! Томи бе под леглото. Томи, но с големи очи, жълтеещи като пламък от гробищна свещ, бяло восъчно лице и черни като нощта коси.

— Хей, как успя толкова бързо да се шмугнеш под леглото, малкия! — надигнах се и видях, че синът ми не беше мръднал от леглото.

След това съм загубил съзнание. Свестих се от ледената вода, която съпругата ми изливаше в лицето ми. Надигнах се и излязох, а тя ме последва.

— Какво стана? Изглеждаш като парцал. — После сбърчи нос и добави: — И смърдиш на бъчва! Помолила съм те, да не се наливаш пред детето.

Прекалено шокиран бях, за да реагирам на последната ѝ реплика.

— То беше там.

— Кое *то* е било там? Детето ти *то* ли е? — изригна тя.

— Не, не Томи, то!

— Скапан пияница. Разкарай се и ще говорим като изтрезнееш.

Избута ме от спалнята и тресна вратата. Проснах се на канапето, но заспах чак сутринта. Сутринта, обляна от слънчеви лъчи, които прогониха мрака изпод леглото на Томи, който се бе настанил в душата ми. Ах, синчето ми. Милият ми Томи. Защо не му повярвах! Защо?!

Петък, 11.07.

Петък беше ден за разходки в малкото ни сплотено общество. Двамата със Страхил излязохме по едно и също време, а надзирателят на излизане подхвърли:

— И да не правите простотии, момчета!

Показах му среден пръст.

Времето бе прекрасно. Тихо спокойствие, обляно от жарки слънчеви лъчи.

— Най-накрая, братле. Едвам изчаках да дойде времето за разходка — усмихна се Страхил и за миг помислих, че той не може да е убиец. Такава искрена и детска усмивка.

— Искаш ли цигара?

Той само кимна. Бръкнах в джоба на ризата и извадих смачкан пакет, от който той си взе папирос и запали.

Тръгнахме покрай сградата, така че да я заобиколим и да отидем до брега на реката. До самата вода нямахме достъп, но пък от оградата се виждаше клокотещия Искър, бързеите, водомерките, които препускаха, плъзгайки се по спокойната вода, а от време на време и гърба на някоя пъстърва.

Днес за първи път Страхил ме попита защо съм влязъл в лудницата. Какво можех да му кажа? Нищо. Не бях убиец. Просто бях видял сина си под леглото. Един различен син от моя Томи. Другарят ми разбра, че темата не ми е приятна и каза:

— Знаеш ли... Не съжалявам, че утрепах тая моята курва. Яд ме е само, че утрепах дрисльото. Какво е виновен той, че я е сърбяла пътката! Обаче тогава не мислех.

— Човече, не казвай на никого, че не съжаляваш. Ще вземат да те пратят в затвора.

— И какво като ме пратят. По-добре там. Все някой ще ме убие. А тук ще седя до старини. Ще гледам света, природата, влаковете, които карат всеки в неговия си път и съдба. И ще се проклинам. Цял живот.

— Няма смисъл. По-добре тук. Ще изкукаш на спокойствие. — Двамата се разхилихме глупашки.

— Знаеш ли, че историята ми не свършва тук. Не свършва с белезниците и „Имаш право да мълчиш...“.

Умълчах се. И да го питам, и да не го питам, все тая. Ако иска ще разкаже, а ако не... здраве да е. Без това имам на главата си проблеми.

Ха-ха-ха, не проблеми, а къси съединения. Но Страхил продължи:

— Оставих телата така едно върху друго. Облени в кръв. Мушнах ножа в джоба си и излязох. Нищо не виждах. Просто като робот отидох до колата и запалих. Карал съм като на автопилот. И привечер бях във вилата на село. Не ме питай как се озовах там. Нямам представа. Просто отворих очи и бях паркирал пред вилата. Тази вила е стара моя любов. Не съм ти разправял, но всеки припечелен лев влагах в нея. Малка къщурка е, но изпипана. Толкова много уют имаше в нея. Жена ми никога не бе стъпвала там. Ходех там винаги сам. Сам работех. Сам я правех. Беше си моето убежище. Зад двора започваше гората — с големи борове, които шумяха при по-силен вятър. Чувах се почуквания на кълвачи, катерички прескачаха от клон на клон. От време на време орли се виеха в небето.

Страхил смукна от цигарата. Изгори си пръстите, изпсува и захвърли фаса.

— Тоя път беше тихо. Нямахме звук ни в клоните на дървесата, нито птици пееха. Слязох. Чувствах се уморен. Смъртно уморен. Влязох в къщата и се проснах на леглото. Мимоходом видях един гарван на прозореца. Гледаше ме с жълтото си око. Чернотата на зеницата му премина в бездната на съня, в който пропаднах.

... Сънувах огромно, безкрайно поле. Осеяно с различни по големина камъни. Някои бяха черни, други сиви, трети бели. Някои бяха с остри ръбове, а други — заоблени, сякаш водите на безвремието ги бяха загладили. Небето бе оловно (клише, за жалост вярно) и надвиснало над полето с почти осезаема тежест. Между скалите се белееха кости и оцъкдени към нямото и бледо слънце черепи, кръв и меса, разхвърляни като парцали край кофа за боклук. Тук-там имаше трева, която бе проскубана и пожълтяла. По-скоро мъртва, отколкото жива. И тишината, която остава след като мине косата на качулатата гостенка. Единствената жива твар бе черен гарван. Кацнал на огромен къс скала, той ме гледа с жълтото си око.

— Граааааа!

— Граааааа!

Аз вървя бос. Камъните режат краката ми и кръвта ми се стича по земята, но съм прикован в този поглед.

— Грааааа!

— Тоооооо-грааааа!

— Ми-граааааааааа!

Чувам го как грачи, а дори не движи човка!

— Томиграаааааааааааа!

Вървя, а кръвта ми изтича. Отпадам, а нито се приближавам, нито се отдалечавам от него.

— Елаааааа-грааааааааа!

— Томиграааааааааа!

Навеждам се и вдигам с последни сили камък, който запращам по черната птица. Все едно във вакуум се движи парчето скала и пада безполезно на няма и метър от мен.

— Граааааааааааааааа!

Излишно е да казвам, че като чух името „Томи“ полудях. Стиснах Страхил за рамото:

— Какво си чул? Какъв Томи?

Той се сепна:

— Не знам, това име. Не познавам Томи.

— Томи е синът ми, копеле, какво си направил. Томи е синът ми!
— нахвърлих се върху човека до мен.

След удара с палка изпаднах в черната дупка — беззъба паст на лудостта ми.

Събота, 19.07

Събудих се буден, колкото и странно да звучи. Гарванът грачеше край мен и пляскаше с криле надавайки дрезгави крясъци: „Граааа-то!“, „Граааа-ми!“!

Бях вързан, устните ме боляха, ръцете и краката ми бяха изтръпнали. Извиках „Махай се!“, но той остана, кацнал на рамката на леглото ми.

Лудото Марче се разсмя от съседната стая:

— Грааааааг ли е при теб! Ха-ха-хха, *граааа!* — учудващо сполучливо го изимитира тя.

— Млъквай, кучкоооо! *Млъквай!*

Чух шумолене иззад вратата и тих шепот.

— Млъкнете изчадия. Млъкнете!

Вратата се отвори и влязоха двама санитарии и сестрата, която държеше 500-кубикова инжекция.

— *Курво*, махни се отгук! Гарваните да те вземат! — Иглата проби кожата ми, а болката от вливането на течността ме парализира за миг. — *Да ти изкълват очите дан...!*

После изгубих свят.

Четвъртък, 21.08

След няколко седмици нещата се наредиха горе-долу. Спряха да ме упоаят с наркотици. Но пък ми докараха зверско главоболие. Все едно постоянно рушаща се крепостна стена се срива в главата ми и грамадни гранитни отломки премазват мозъка ми. Наркотиците са лошо нещо. Не разбирам хората, които ги взимат доброволно. Няколко пъти даже ме пускаха на двора. Сам. Без Страхил. Ходех и мислех за гарвана. Мислех за Томи.

Но не ви разказах какво стана у дома. Как мило звучи „у дома“. Топло, сигурно място, където знаеш, че ще намериш заслон в бурята. Докато осъзнаеш, че домът ти е в окоето на бурята.

След няколко дни отново се повтори ситуацията с леглото. Но този път бях трезвен. Чух, че синът ми тихо стене в стаята си и отидох на пръсти. Видях го завит през глава. Приближих се.

— Миличък, защо си се увил така? — протегнах ръка и дръпнах одеялото. Но там не беше Томи, а онова нещо. Със сплъстената коса, бялата кожа, тънките безкръвни устни и зловните очи, които ококорено и предизвикателно ме гледаха.

Отскочих назад и паднах по задник, спъвайки се в количката с дистанционно на детето, която му бяхме подарили за Коледа. Все едно дядо Коледа му я бе донесъл. Лъжем децата си от най-ранна детска възраст. Няма добър белообраз старец, а само индустрия, която използва празника, за да трупа милиони и милиарди от желанията на малките деца.

Паднах и премигнах няколко пъти. То беше в леглото на сина ми. Бавно протегна крак и стъпи на земята. Беше босо. Краката му бяха толкова слаби, но жилести. С изпъкнали вени и грозни, жълти нокти.

Зад крака, стъпил на земята, мярнах лице в тъмното, под кревата. Там беше моят Томи. Беше се сврял там, докато изчадието лежеше в леглото, което аз бях купил за него, което жена ми застилаше с прани сини чаршафи с апликации от „Колите“ на Дисни, което трябваше да осигури спокойствие на детето, където моя син трябваше да спи, за да има сили да играе, да учи, да твори, да изживее *детството* си. Побеснях. Черна завеса... (да, завеса, не перде) падна пред очите ми.

Хвърлих се с вик към изчадието, стиснах го за крехкия врат и го вдигнах във въздуха. С един скок прескочих леглото, докато то се гърчеше в ръката ми и го изхвърлих през големия панорамен прозорец. Стъклото се счупи с трясък и тялото излетя. Задъхан и потен стоях пред отворената паст, през която нахлу хладен нощен въздух. Помня, че видях луната. Оглозгана и жълта като напикани гащи на старец. Обърнах се и клекнах пред леглото. Повдигнах крайчето на висящия доземи чаршаф.

— Томи, приятелче, ела, момчето ми. Всичко е наред!

Омразната реплика, толкова използвана в хиляди филми, се търколи от устата ми. От мен да знаете, когато чуете от някого „всичко е наред“, то това значи, че нищо не е наред. Нищо!

За това мислех, докато се разхождах в градината на лудницата. Мислех и за Грааг. Така го беше нарекла Лудото Марче. Боже, какво се случваше. Да не би наистина да бях дал „накъсо“. Трябваше да говоря с нея. Трябваше да говоря и със Страхил. И те го бяха виждали, и те го бяха чували. Грааг!

Срещата с тях, обаче, нямаше да стане лесно. Не ни пускаха по едно и също време, а и никога не бях говорил с Марчето. Не знам дали тя би искала да говори с мен, но имах чувството, че да. Грааг я тормозеше и нея. Изчаках да дойде смяната на докторчето коцкар и когато се затвори с дежурната сестра в кабинета (след като първоначално остави вратата отворена, за да видим всички какво се случва), извиках тихо на Страхил. Не ми отговори. Сръдльо.

След няколко минути го чух:

— Какво искаш, дивако?

— Каза ми за гарвана миналия път. Помниш ли?

— Как да не помня, след това ти полудя и...

— Да, да, знам — прекъснах го аз. — Разкажи ми за него.

Последва неколкоминутно мълчание. Вече мислех, че нищо няма да науча от доскорошния си приятел, когато той най-накрая отвърна:

— Не мога сега, човече. Вчера пак ме навести.

— Къде те навести? Какво имаш предвид?

— Ами, първо чух почукване по стъклото. Мислех, че е завалял дъжд и бие по стъклото. Но после, след като продължи и се усилваше, се надигнах и го видях. Жълтото око, което надничаше. Въпреки че бе тъмно в стаята съм сигурен, че ме гледаше. И ме виждаше.

— Често ли го виждаш?

— Какво значи често, дивако? Нищо освен някакъв времеви интервал, измерващ кога ще дойде края.

— По дяволите, човече, колко често го виждаш? Колко често идва? Кога започна да идва?

Страхил отново помълча няколко минути.

— Преди да се случи онова — каза най-накрая.

Знаех, че говори за убийството.

— Грааг почна да ми се явява докато шофирах. Един път едва не се забих в дърво. Кацна на предното стъкло и въпреки че карах със 100 км/ч нито една перушинка не помръдваше по тялото му. Седеше и ме гледаше с жълто око. А зеницата му сякаш ме изяждаше... не, по-скоро сякаш ме заливаше с мрак. Усетих омразата му. Усетих, че би ме изкълвал до смърт, че би се хранил с мен цяла вечност. — Чух го как се изсеква, а после продължи: — След този случай идваше почти всяка нощ. Кацаше и ме гледаше. Издаваше този противен звук „Грааг“. И сякаш казваше „мрааак“. Някак... някак просто ме накара онзи ден да се прибера по-рано от предвиденото. И докато убивах, го чувах как пляска с криле пред прозореца и екзалтирано грачи. „Грааграаа-браво“, „граааага-убийггrrrrrooo“!

— А после?

— Какво после? После съм ти разказвал.

— Да, знам, имам предвид после продължи ли да идва?

— Рядко. Колкото да знам, че не ме е забравил. Че е тук и ме гледа.

— Какво стана, след като отиде във вилата си? Предния път стигна до там?

— Да... — Страхил замълча. — ... и тогава ти полудя!

Сведох глава.

— Извинявай, човече. Разбери ме. Томи се казва синът ми.

Помълчахме. Зелените листа на дърветата шумяха в тихия полък. Живинките в тревата пъплека, всяка в своята си задача. А ние седяхме, сякаш времето бе спряло. Сякаш бяхме камъни в река, която продължава своя път покрай нас, докато бавно ни отмива. Безвремието е странно нещо. Може за секунда да усетиш чувството за безвремие и тази секунда да ти се стори години. Толкова много неща могат да се случат в тази секунда.

Знаете ли, че например за една секунда се случват 9 192 631 770 трептения на атома на цезия? Аз дори не мога да изговоря това число, по дяволите. За секунда светлина може да обиколи екватора седем пъти. За секунда във вселената се раждат 4 хиляди нови звезди, умират двама души и се раждат 4 бебета! А толкова секунди пропиляваме през живота си. Колко секунди не сме дали на близките си? Колко секунди сме били ядосани? Ще кажете „секунда е това, човече“, а аз ще ви кажа „вечността е синтезирана в тази секунда“.

Изгубих се. Нямах нищо. Нямах дом, който градих с години, нямах семейство, което исках цял живот. Всичко изгубих за една секунда. Заради Грааг!

— Томи, приятелче, ела, момчето ми! — надникнах под леглото.

Първоначално нищо не видях, защото беше тъмно. Лампата на сина ми не хвърляше достатъчно светлина.

— Хей, Томи, излез. Лошото момче го няма!

Нищо. Изправих се и отидох до вратата. Щракнах ключа на лампата. Осемдесетте вата обляха стаята и прогониха тъмнината.

Извиках отново:

— Хайде, Томи, ела!

Той не излизаше. Притесних се. Наведох се отново и повдигнах покривалото. Отдолу. Нямахше никой. Никой!

Страхил ме побутна. Бях задрямал.

— Хей, дивако, как може да спиш?

Озърнах се глуповато:

— И аз не знам. Просто се замислих.

— За Томи ли?

— Да. — Станах рязко. — Хайде да се прибираме. Друг път ще ти разкажа.

Комшията по килия се надигна и тръгна с мен. На влизане охраната ни пребърка. Всеки път мислех, че кой знае какво можем да намерим навън и да внесем в „пансиона“. Когато ми бръкна в джоба, ръката на мъжа за миг замръзна и на лицето му се изписа изненада. Извади я и отвори юмрук. В него имаше черно перо.

— Е, предполагам, че с едно перо няма да можеш да се самоубиеш — захили се мазно копелето.

Двамата със Страхил гледахме със смразени лица. Черното перо бе от гарван. Без никой да ми казва, това бе съобщение от Грааг.

Затвориха ме в килията. Малко по-късно донесоха вечерята, която не побутнах дори. Бях сложил перото на прозореца и го гледах, седнал на мръсния дюшек. Грааг! Защо под леглото нямаше никой?

Знаете ли, че точно заради това започнах да пиша този дневник. Не си спомням какво стана, след като видях празното пространство, където трябваше да е Томи. Нямам грам спомен. Все едно някой го е изтрил с гума. Колкото и да напрегам скапания си от лекарства мозък, толкова по-трудно ми е да разбутам мъглата, обвила този момент.

Изгубих се сам в спомените си. Всички тези разкази, всички тези преживявания, всички тези „Граа“ ме заблудиха. Така мислех тогава! Така мисля и сега.

Стъмни се. Тишината бе изпълнила и съседните килии. Сякаш всички чакаха да видят резултата от тази злокобна томбола. При кого ще се появи гарванът? „Уважаеми дами и господа, имате уникален по рода си, единствен шанс да се срещнете със злото. Кой ще спечели? Ще разберем след минути, а сега реклама!“

Стъмни се и угасиха лампите. Останаха само няколко крушки в коридора. Надигнах се. Целите ми крака бяха изтръпнали от няколкото часа седене и виране в перото. Надникнах през прозорчето. Чух тракане откъм прозореца. Знаех какво е това! Извърнах се, очаквайки да видя жълтото око и черните лъскави пера. Но просто валеше дъжд. Капките се стичаха по листата на ореха под прозореца и капеха тежко-тежко по перваза. Несъзнателно и за мен, отдъхнах.

— Не е при мен — чух да шепти Страхил. — Не е идвал от няколко дни.

— И при мен не е — отвърнах аз.

— Но ще дойде — обади се Лудото Марче. — Той винаги идва.

Този път гласът ѝ звучеше нормално. Като на жената, която пътува в автобуса до вас, стиснала в скута си дамска чанта. В която крие окървавен нож.

— Откъде знаеш, Марче? — попитах я.

Чу се приглушено скърцане, което наподобяваше смях.

— Той винаги идва!

— Ти виждала ли си го?

— И питаш. Той мирише на сяр! Всяка нощ го усещам. Близко до мен. Сякаш е толкова близо, че усеща дъха.

— Кога го видя за пръв път? — попитах аз.

— Кога? Един ден, докато децата бяха на училище. Той долетя и кацна на площадката на стълбите пред вратата. Аз бях седнала и чистех боб за вечеря. Чух пляскане на криле и той кацна. Близко до мен. Нямахме и метър. Помислих си: „Каква нахална гарга“. Тогава го видях и разбрах, че това не е проста гарга. Тогава изграчи. Сякаш тръбите на Йерихон ме блъснаха в ушите. Загубих съзнание. Когато се свестих — разбрах какво съм направила с децата. После ме обвиниха. Никой не искаше да чуе за него. Показах им пера, площадката бе пълна с тях. Показах им и че ми е текла кръв от ушите, явно от крясъка му. О, боже, те ме изкараха убийца. Та аз обичах тези деца. Аз... обичах... ау-у-у-у-у-у. — Лудото Марче започна да вие, но историята ми бе ясна. Гласът ѝ се извиси до фалцет и след минути довтасаха санитарите. След тях и сестрата с успокоителните. Още не се бе закопчала, циците ѝ се люлееха като презрели пъпеши.

Заспах.

Около мен имаше камъни. Стари камъни, покрити с мъх и смола. Разположени бяха в кръг около мен. Станах и видях, че е спирала. Около мен бе най-тесният кръг, а аз бях в центъра. Сякаш призован демон.

Къде се намирах? Червената земя наоколо не беше изобщо някое място на планетата ни. Бях сигурен. Чувствах се замаян. Сякаш

атмосферата бе рядка. Чух далечен шум. В следващия миг ме облъкна най-горещия вятър, който съществува. Все едно отваряте вратата на фурна, в която печете на 300 градуса. Паднах назад, почти без глътка въздух.

— Хей, ела бързо!

Огледах се. Не виждах откъде идва гласа. Очите ми смъкнаха.

— Насам!

Тогава мярнах една ръка над земята. Затичах се в посоката. Отново чух далечния шум, който предшества топлинната вълна, която ме заля. Имах чувството, че въпреки усилията, все едно плувам в смола.

— Бързо!

— Опитвам се — изсъсках без дъх аз.

Горещият вятър ме блъсна, залитнах напред и паднах в някаква дупка. Зад мен се хлопна нещо и някой изпсува. Разтърках рамото си и се обърнах. Пред мен стоеше Томи!

... Наведох се отново и повдигнах покривалото. Отдолу. Нямаше. Никой!

— Томи, *Томи-и-и-и!* — изревах с цяло гърло аз.

Жена ми влетя в стаята и се развика какво е станало, какво съм направил, къде е момчето ни. Видях счупения прозорец. Изпищя и се втурна надолу. Затичах се след нея. Когато стигнах до мястото под прозореца, тя вече бе там. Стоеше навела глава. Мълчалива. И някак... тиха. О, боже, ако знаех!

Приблжих се плахо и надникнах. На земята, по гръб, със странно извит врат, лежеше синът ни. Милият, добрият Томи. Нашето ангелче! Извих с толкова болка в гърдите, че имах чувството, че ще изплюя гнусната си черна душа. Тогава видях перото зад главата на телцето, посегнах да го взема с трепереща ръка и насълзени очи, когато жена ми каза съвсем тихо:

— Да не си посмял да го докоснеш отново!

В очите ѝ се четеше болка, скръб и жестокост. Сигурен бях, че би ме убила бавно и мъчително, защото смята, че аз съм го убил. Колкото и да се опитвах следващите дни да ѝ обясня, че съм изхвърлил изчадие, а не Томи, тя не ме чуваше. Затваряше телефона. Мразеше ме. Не я

обвинявах. Просто ми беше мъчно за Томи и за живота, който имахме тримата заедно. Бяхме щастливи. А със смъртта му си отиде всичко. Отиде си по-добрата част от мен. Остана само един луд дивак. Сам на света.

Затова, когато видях в тази дупка да седи срещу мен Томи, аз реших, че съм умрял. Прегърнах го и се разплаках като малко дете. Галих го, прегръщах го, роших косите му, отдалечавах се, за да погледна в невинните му очи, които ми липсваха с години, после пак почвах да хлипам и да го прегръщам. След време явно му омръзна, защото ме избута с ръка:

— Тате, стига, нямаме време за това.

— Как нямаме време? Томи, ние сме в безвремието. Вече само вечността е пред нас. Ще сме вечно заедно, мило мое дете.

— Тате, ние не сме мъртви — каза той. — Поне *ти* не си... Все още.

Това ме изненада.

— Томи, какви ги разправяш, миличък?

— Слушай сега, тате, слушай, защото няма време. Ще ти доведе още хора, ще видиш и чуеш доста неща, а после трябва да действаш. Само ти можеш да го спреш. Само ти. И всичко ще бъде наред.

От тъмнината излязоха две деца — момче и момиче — рижи, с лунички. Колкото и да бе голяма възрастовата граница, не можех да не видя приликата с Лудото Марче. След тях за ръце излязоха мъж и жена — без да ми казват разбрах, че са „Страхиловата“ двойка прелюбодейци, след тях се появиха още няколко мъже, жени, деца... А Томи ми каза, че всички са жертви на игрите на Грааг. Всички са мъртви, заключени на това проклето място от злия гарван. После ми дадоха една торба.

Томи каза:

— Като дойде време, я отвори и всичко ще се нареди.

— Кога ще се видим, момчето ми? Не искам да се връщам. Няма живот за мен, след като... след като... — Тук гласът ми ме предаде.

— Скоро, скоро ще се видим. Тръгвай сега.

Всички души помахаха с ръце и излязох от дупката.

Върнах се в средата на каменната спирала и зачаках. Чух шума. Вятърът ме връхлетя. Загубих съзнание.

Стаята — килия — бе все същата. Матракът все така мръсен, но аз вече бях друг. Бях видял моя Томи и помнех какво ми прошушна, докато излизах от дупката.

„Не ти ме уби, тате, Грааг ме уби.“

Това ми даваше сила. Торбата се бе превърнала в една малка кесийка, която намерих в джоба си. Чух изщракване. Вратата се отвори. Предпазливо надникнах навън. Нямаше осветление, а вече сумрак се промъкваше из ъглите и свиваше легло. Страхил също се измъкна от килията си, а след него бос крак подаде и Лудото Марче.

— Какво става, дивако? — попита ме Страхил.

— Не бойте се. Вървете след мен!

— Не усещам сярата. За първи път не усещам сярата — каза Марчето.

Тръгнахме по коридора. Стаята на доктора бе с отворена врата. Надникнах и го видях — гол, черен и полуразложен труп, който ритмично клатеше едрогърдата сестра, която сега бе просто череп с коса върху сбръчкано като пергамент тяло. Чуха ни и се извърнаха в един миг и двамата. Устите им зейнаха и змийски езици се протегнаха от тях.

Двамата се откъснаха от сладта и тръгнаха към нас със зли изражения на лицата си.

Страхил пристъпи напред. Беше извадил ножа. Бях сигурен, че това е ножът, с който е заклал прелюбодейците. Замахна и го заби в слабините на доктора, който падна с отвратителен гъргорещ звук. Лудото Марче се приближи до сестрата и обви кокалести пръсти около шията ѝ. Бях сигурен, че точно така е удушила децата, заслепена от Грааг.

В кабинета останаха два трупа. Излязохме на двора и се огледахме.

Чух шум. Надигна се вятър. Не толкова горещ като в откъснатата земя, но все пак топъл. Прикрихме очи с ръце и след миг видяхме Грааг.

— Къде отивате, твари безполезни? Къде отивате гниди на гъза на вселената? Роби мои, върнете се!

Сякаш нещо се опита да ме побутне, за да се върна обратно. Краката ми почти сами тръгнаха обратно към килията.

Страхил бе паднал, а Марче се държеше за главата и виеше. От ушите ѝ шуртеше кръв.

Бръкнах в джоба и извадих кесията. Жълтото око на Грааг ме гледаше. Отворих я. Хиляди черни пера излетяха от нея, завихриха се около птицата все по бързо и по-бързо. Самият Грааг започна да се върти с отчаяни писъци. Скоро неговите пера започнаха да се отскубват и да политат с рояка, даден ми от Томи.

Грааг се разпадна разкъсан от перата, които бе оставял при всяко едно свое убийство. Вятърът утихна. Помогнах на Страхил и Мария да станат. Тримата тръгнахме бавно по пътя, обратно към света. Три намерени души.

КЪЩАТА НА ИЗГУБЕНИТЕ ЛИЦА

Изгуби се в гората, точно когато бе решил, че е намерил верния път. То май винаги така ставаше. Когато решиш, че си излязъл от блатото и потъваш пак.

Беше тръгнал с колата до съседния град, когато спукана гума го застави да отбие встрани. На мястото, където закъса, гората бе гъста и стара, а дърветата преплитаха клони над старото, неизползвано вече шосе и дори през деня трудно пробиваше слънчев лъч. Уханието на мокра земя, зеленина и смола, гарнирани със сумрака създаваше усещане, че се движи през магическо блато.

Грешката му бе, че реши да не следва напукания асфалт, а да мине напъряко през леса. Вървя може би час и вместо да излезе на големия междуградски път, се озова на брега на река. Странното бе, че не знаеше коя е реката и накъде отива. А мислеше, че познава целия район. Зад реката се издигаха ридове, чиито върхове бяха побелели от сняг.

Стъмваше се и започваше да става хладно. Чу се бухал. Крейг загърна ризата около тялото си и реши да тръгне по брега по посока на течението. Забърза покрай реката. Искрено се надяваше, че скоро ще излезе на пътя и ще може да стопира кола. Не му се искаше да нощува в гората, за която бе чувал и страшни истории.

Вървеше леко прегърбен и сгушен в яката на ризата си, за да ограничи горския хлад, който се промъква под дрехата. Камъчета се търкаляха под кубинките му и цопваха във водата. Край реката хор от жаби сякаш го поздравяваше.

Изведнъж реката зави надясно, а пред него се оказа огромна канара, която можеше да заобиколи само отляво. Изпсува тихо и тръгна. Знаеше, че се е изгубил, както знаеше, че жълтата луна го гледа от небосвода. Заобиколи огромния скален къс и се закова на място. Пред него лежеше човек.

— Хей!

Тишина.

— Хей, човече?

Тишина. Крейг се приближи.

— Хей, приятел, какво ти е?

Бутна тялото пред себе си. Усети отпуснатостта му и още преди да го обърне знаеше, че си има работа с труп. С глух звук трупът падна по гръб и в същия миг Крейг се извърна и повърна обяда си от сандвич с шунка, полят с кутийка пепси.

Цялото лице на човека липсваше. Сякаш бе отхапано. Тук-там висеше кожа и покрити с кръв кости. Крейг избърса с ръка устата си и се насили да погледне тялото отново.

Освен липсващото лице, видя, че гърлото бе сякаш разкъсано. Дали не бяха диви животни? И ако бяха, защо нямаше повече следи от ухапвания? Тялото бе вкочанено, явно лежеше тук от доста време. Изправи се и понечи да изтупа колене, когато видя в далечината светлинка между дърветата. Зарадва се и хукна презглава натам.

След първите дървета на започналата отново гора се издигна снагата на двуетажна каменна къща. Крейг не я огледа. Стрелна се към дебелия дъбов врата и почука с направеното от ковано желязо чукче. То представляваше дяволска глава с отворена уста, от която излизаше дълъг език, който стигаше до металната плоча и така възпроизвеждаше звука. Мъжът не забеляза тези детайли. Пристъпваше от крак на крак нервно и се оглеждаше. Стори му се, че въздухът стана по-тежък за дишане. Главата му се замая. Почука нервно пак и извика:

— Хей, има ли някой? Отворете!

Изад вратата се чу шум и той отново похлопа.

— Сега, сега... — чу се глух глас.

Последва кратко тропане и дъбовата врата, оброчена с ковано желязо се отвори. През пролуката Крейг видя малката глава на дребна старица. Тя намести очилата си с дебели рамки, които се бяха смъкнали на върха на гърбавия нос и попита:

— С какво да ви помогна, млади човече?

— Изгубих се, госпожо. Дали бих могъл да проведа един телефонен разговор?

Жената се усмихна и отвори широко вратата.

— Заповядай. Аз съм госпожа Шулц. Влез. Влез.

Крейг влезе и се огледа. Попадна в огромна стая, която май заемаше целия първи етаж. В единия ѝ край бумтеше камина. Пред нея имаше ниска масичка, около която бяха разположени два фотьойла,

достойни да мебелират Овалния кабинет. От единия ъгъл започваше огромна библиотека, която стигаше до входната врата, а в другия край на стаята гостът видя голяма готварска печка, която работеше както на газ, така и на дърва, маса за хранене с шест стола, бюфет със съдове, а в дъното подобна врата, като тази, през която влезе.

— Ела, господине. Седни край огъня да се сгрееш — усмихна се дребната жена, разкривайки пожълтели зъби. — Синът ми ще се прибере скоро и ще седнем да хапнем — не спираше да бърби жената: — Той излезе на лов, но скоро ще дойде. Откакто жена му го напусна, е станал особняк, но не е лош човек, а пък да знаете, телефон нямаме. Хич не стигнахме до първа вноска дори. То и кой да ни търси, тук сме сами двамата с него, нямаме родни...

— Госпожо, госпожо — прекъсна я Крейг, — навън, на пътеката има тяло. Не искам да ви притеснявам, но трябва да отидем да видим и да проверим.

Старицата го погледна и се засуети около печката за готвене.

— Ще отидете като дойде сина ми, аз така не излизам сама. Пък и с непознати в гората... — На мъжа му се стори, че старицата сякаш стана по-предпазлива и по-затворена.

В това време вратата се отвори и през нея влезе едър мъж с ниско нахлупена кожена шапка. На рамото му висяха два заека.

— Виж, майко — изръмжа мъжа, — капаните работят.

Тогава видя непознатия. Приблужи се към него.

— Това е Крейг — каза старицата, — загубил се е. Търси телефон.

— Нямаме телефон!

— Да, и аз така разбрах — намеси се гостът. — Отвън има труп. На пътеката до канарата.

Току-що влезлият го погледна и изръмжа:

— Няма. Сега идвам от там.

— Преди минути тялото бе там.

— Сега няма нищо — ядно изстреля синът на домакинята и тръсна двата заека на масата за хранене.

— Хайде да отидем да погледнем!

— Никъде не ви пускам гладни — намеси се г-жа Шулц. — Седнете да хапнете и тогава вървете където искате.

Крейг замълча. Младият Шулц седна тежко на стол, с гръб към огъня. Никаква светлина не огряваше лицето му, а шапката хвърляше още по-тъмна сянка.

Гостът също седна, но срещу него. Старицата сложи два комата хляб и по една паница, пълна с варено месо и зеленчуци. Двамата мълчаливо започнаха да се хранят, докато госпожа Шулц говореше за чужденците, хората в гората, телефоните и събитията по света, които според Крейг, бяха отпреди поне двадесет години. Един-единствен път Шулц младши наруши мълчанието като каза:

— Имаш хубаво лице!

Крейг не намери какво да отговори на това изказване. Беше твърде педерастко. Предпочете да коментира войната във Виетнам, която бе новост за Шулц. След като се нахрани, клепачите му натезаха и той се отпусна. Главата му взе да се люшка.

— Как сте, господине? — усмихна се госпожа Шулц.

Крейг понечи да отговори, но усещаше езика си тежък, тромав и дебел. От гърлото му излезе глухо хъркане. Пред очите му притъмня.

Крейг се събуди и усети парещ болка по цялото си лице. Опита се да се надигне от леглото, но нещо го дръпна обратно. Огледа се, но в стаята бе тъмно. Вратата се отвори. Видя едрата фигура на Шулц, който носеше свещ. Домакинът се приближи и седна. Вдигна глава и приближи свещта. Този път не носеше шапка и Крейг изпищя от ужас. Срещу себе си видя собственото си лице!

ЛУННА ПРИКАЗКА

Соня излезе от блока. Няколко седмици учеше безспирно за сесия и вече ѝ опротивя малката стаичка, еднообразните буркани с манджи, които пращаха родителите ѝ от село, хилядите еднакви песни по радиото. Имаше чувството, че ги знае наизуст. Освен лекциите, които препрочиташе, научи кога се прибират комшиите на долния етаж, кога детето им приключва училище, кога какво вечерят, кога правят секс, кога бабата от апартамента до нея отива да си хвърли боклука, кога съседът отгоре ползва банята (според нея имаше проблем с простата, съдейки по постоянно ползваното казанче). При тази мисъл младото момиче се усмихна. Иначе не беше лош човекът, млад — около тридесетгодишен, с къса черна коса, винаги гладко избръснат и със светли, почти воднистосиви очи.

Ученето не ѝ се отразяваше добре в лично естество. Успя да откаже ухажора си да ѝ звъни и да я кани на срещи, успя да отбие няколко атаки на приятелките си, които искаха да излязат и да се повеселят. Но Соня устоя. Знаеше, че родителите ѝ са претърпели лишения, за да я пратят в големия град да учи. „Учи, мама, че да не работиш!“ Но не беше така. Навремето може би, но сега не. Колкото повече си учил, колкото повече знаеш, толкова по-прилежен, трудолюбив и работен трябва да си, за да издържиш на гребена на вълната. Или там, където е каймакът.

Улицата се простираше пред нея. Пуста. Раззеленените листа на кестените потрепваха от лекия пролетен ветреца, който си играеше в къдриците ѝ. Милваше я по шията и палаво пускаше пръсти по раменете ѝ. Понякога надникваше в деколтето на корсета ѝ. Соня се усещаше жива, пълна с енергия, пълна с желание за приключения, за тръпка и за... защо не. За любов.

Звукът от стъпките ѝ отекваше в стените на сградите. Беше около полунощ. Не знаеше часа. Просто излезе. Искеше да диша с пълни гърди. Искеше да живее. Отметна с ръка кичур коса и спря пред денонощния. Взе едно кенче бира. С удоволствие дръпна пръстена и пое звука от излизането на газирания въздух. Отпи. Студената течност

се плъзна по езика ѝ, нахлу в гърлото и остави ледена следа след себе си. Не беше това, което очакваше. Обичаше бира, но днес ѝ се искаше нещо друго. Нещо „по така“.

Хвърли бирата в коша и продължи по пустата улица. Видя една сянка на стената до себе си и сепнато се обърна. От другия тротоар я гледаше едно куче.

— Хей, приятелче — усмихна се момичето.

Леко махване на опашката ѝ подсказа, че я е чуло.

— Ела при мен — леко приклепна тя и тупна с ръка по бедрото си.

Кучето махна с опашка отривисто и плахо дойде при нея. Тя протегна ръка и го почеса по врата. Разсмя се, като видя как то първоначално се сви, а после се отпусна. Всъщност кучето ѝ хареса. Беше едър екземпляр, с мускулести едри лапи, широка глава и... умни очи. Спомни си, че като малка имаше на село една немска овчарка. Най-доброто куче, което бе виждала. Верен другар в игрите ѝ. Казваше се Рекс — император.

— Хей, момче. Искаш ли с мен? Ще ти казвам Рекс. — Тя се изправи и продължи по улицата. Погледна през рамо дали Рекс я следва. — Хайде да се разходим, малкия.

Момичето с кучето стигна до Борисовата градина.

— Ей, маце, къде си тръгнала? Нас ли търсиш? — чу се подвикване от двама пияни метъли, които си подаваха бутилка водка.

Соня продължи да върви.

— Ей, сливо, на теб говорим — изхърка единият и се заклатушка към нея.

— Я се махай, боклук — тихо промърмори Соня и ускори крачка.

— Ела тука ма!

Обърна се и ги видя, че са тръгнали след нея. Затича се по алеята. Мракът я обгърна. Радваше се, че обича тъмни дрехи. Така се сливаше прекрасно с тъмнината. Чуваше зад себе си запъхтяното им дишане. Кривна и приклепна зад един дебел явор.

— Де е фустата? — се чу откъм алеята.

Виждаше само сенките им.

— Изчезна. Мамка ѝ!

В това време кучето се показва на алеята и с радостен лай тръгна към дървото, зад което бе тя. „Не, не, не, Рекс! Не ме издавай!“ Той

обаче се приближи със скимтене и започна да я лиже по лицето.

— Ей я бе. Ха-ха-ха-ха! — разнесе се дебелият глас на единия пияница. — А кучето било най-добрият приятел на човека.

— Ха-ха-ха — разсмя се и другият. — На човека е най-добър приятел, но на жената — не!

И двамата избухнаха в гнусен смях. Момичето се бе изправило вече. Беше потна от страх, който се процеждаше през порите ѝ. Двамата се приближиха. Единият сложи грубо ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си:

— Ела при татко, малката. Ела да те кача на седмото небе.

Другият бе минал зад гърба ѝ и я хвана за задника.

Соня започна да вика и да се извива бясно.

— Млъкни ма, кучко! — Шамарът повече я унижи, отколкото я заболя. Но свърши работа. Тя спря да вика. Две груби ръце съдраха потника ѝ и започнаха да мачкат гърдите ѝ през сутиена.

— Махни се! Махни се от мен! — изпищя момичето.

Едно лице се приближи до нейното и усети вонлив дъх малко преди да усети езика на натрапника на шията си. Изви глава назад. През клоните на големия явор надничаха лъчите на луната. Голяма и жълта като пита кашкавал. Толкова хубава ѝ се стори. Странно, но в този миг се сети за малкия принц и неговата роза. Усети как треперещи ръце разкопчават джинсите ѝ. Тя стоеше като гипсирана и гледаше луната. Ръцете я изучаваха. Луната я гледаше. Очите ѝ се насълзиха. Чувстваше се омърсена, слаба, сама във вселената.

От унеса я изтръгна вик, изпълнен с болка. Усети, че вече не я притискат от всички страни. Откъсна поглед от небесното светило.

Видя на земята човек. Върху гърдите му бе стъпил Рекс. Слюнките му хвърчаха в лицето на мъжа.

— Махни го. Махни го от мен. — Челюстта на кучето обхвана лицето и думите заглъхнаха в адски писък на болка. Кръв блисна. Вторият отстъпи от нея плахо. Соня се извъртя към него. Дрехите ѝ висяха на парцали по тялото, учестеното дишане повдигаше гърдите ѝ, но голотата им по никакъв начин не впечатли отстъпващия човек.

— Моля те! Моля те! — изскимтя той.

Зад себе си Соня чуваше мляскане и доволно ръмжене. Другият нападател бе притихнал в обятията на безвремието. Момичето се усмихна. Червените ѝ и в същото време безкръвни устни разкриха два

издължени кучешки зъба. Хвърли се към мъжа и раздра кожата на врата му. И пи! Дълго! До насита! Не беше като бирата! Беше истинско питие.

Надигна се задоволена от безжизненото тяло. Обърна се назад и погледна към другия труп. Рекс лежеше до него и ближеше лапи. Изглеждаше доволен. Тя му се усмихна и навлече, доколкото можа, разкъсаните си дрехи. Тръгна обратно към квартирата си. Тази нощ спа, както никога досега. На следващата сутрин бе в приповдигнато настроение. Заредена с енергия, извади лекциите си, когато реши, че иска да изпие едно кафе. Просто ей така. На улицата. На крак.

Облече тънка лятна рокля, която едва докосваше тялото ѝ и излезе. Чу стъпки по стълбите и още преди да го види, знаеше, че това е съседът. Отново гладко избърснат, той ѝ се усмихна и тихо прошепна, докато се разминаваха:

— Другият месец пак те каня на вечеря!

ПОЧУКВАНЕТО

Джулия си наля вино в чашата с високо столче, седна на дивана и вдигна крака на табуретката. Затвори очи за секунда. Отпи от червената течност и щракна телевизора. Бе уморена. Последните три часа от работния ден изкара на касата. Досадният звук на маркиране сякаш още отекваше в главата ѝ. Пиук, пиук, пиук, двадесет и четири долара и шестнадесет цента. Пиук, пиук, пиук, пиук, тридесет долара, петдесет и шест цента... Главата я болеше. Предпочиташе да подрежда рафтовете и да прави инвентаризация, но началниците искаха всеки служител да е компетентен във всяка една сфера от работата.

Отпи глътка вино, пресегна се и взе хапка „ементал“ от чинията, която бе на масата. Телевизорът боботеше, но тя не го слушаше.

Преди 2 години се разведе със съпруга си. Пройдоха, впримчен в алкохолна зависимост. Нищо не ѝ остави, освен малко синини и Томи. При мисълта за Томи Джулия се усмихна мило. Доброто ѝ синче. Макар и само шестгодишен, можеше спокойно да го остави вкъщи и да излезе да си върши работата. Той щеше да гледа детски, да си рисува или играе с кубчетата. Никога не разхвърляше, никога не пипаше неща, които не са му работа. Толкова беше добър, че понякога Джулия плачеше. С какво това ангелче бе заслужило да се роди в тяхното нещастно семейство и сега да живее в лишения без баща! Надигна чашата и я изпразни на един дъх.

Томи спеше свит на кълбо. Нощна лампа с лилав абажур, на който бяха изрязани образи на духчета, хвърляше лек отблясък в стаята, колкото да разгони сенките от ъглите. А самите духчета играеха по стените. Баща му я бе купил в кратък проблясък на трезвеност. Това бе последният му спомен от него.

Понякога Томи тъжеше за баща си, но в такива случаи се насилваше да извика в спомените си кавгите между родителите си, ударът, който онази нощ просна майка му на земята и как изглеждаше тя на следващия ден. Мъчно му бе и за нея. Виждаше я, че е уморена. Разбираше, че работи много и се опитва да му даде всичко. Затова се опитваше да е добър, да не я притеснява излишно.

Томи бе добро дете и спеше свит на кълбо, докато духовете се гонеха на стената в стаята му.

Джулия се събуди. Отвори рязко очи и се вторачи в тавана. Не бе сигурна какво я събуди, но имаше нещо — кошмар ли, някакъв шум ли... Откакто мъжа до нея го нямаше, спеше леко и тревожно. Опасно бе за сама жена — винаги могат да влязат крадци, решили, че има нещо за крадене.

Уличната лампа осветяваше мъгливо половината стая, а сенките свършваха на метър от гардероба, който бе разположен точно до вратата ѝ. Оттам започваше мрак. Джулия се надигна. Лека нервност пъплеше по корените на косата ѝ и тя настръхваше. Пусна босия си крак внимателно, докато не усети хладината на паркета. Надигна се тихо, подпирайки се на ръка и без да откъсва поглед от мрака, който бе завладял мястото, където е вратата. Стъпи и се изправи, тръгна предпазливо натам. Все още не я бе напуснало чувството, че там нещо се крие. Че нещо я гледа. Усещаше иглички да пълзят по плешките ѝ, там където ги докосваше кестенявата ѝ коса.

Пук-пук!

Звукът я накара да подскочи и да се обърне рязко. На нощното шкафче светеше екранът на смартфона ѝ. Като го видя, Джулия се отпусна и тръгна да погледне кой я безпокои посред нощ. Сигурно бившият ѝ. Забрави за усещането, че я наблюдават, забрави, че нещо рязко я събуди. Взе телефона с ръка и натисна бутона за приемане на съобщението. За секунда замръзна. След това хвърли машинката на земята и се втурна към вратата. Изхвърча като фурия към стаята на сина си. Съобщението бе снимка.

Снимка на спящия Томи.

Джулия влетя в стая на детето толкова бързо, че вратата се блъсна в стената зад нея. Томи се надигна от леглото и стреснато я погледна:

— Какво става, мамо?

Джулия го прегърна, хлипайки.

— Миличък, миличък, тук си! — Жената не можеше да си поеме дъх.

— Къде да съм, мамо? — Томи изглеждаше уплашен, но само от нейното нахлуване.

— Нищо, нищо, Томи, просто ми липсваше.

Постоя малко с детето в обятията си и когато се успокои, го погали по главата и стана. Огледа стаята, като се опитваше да не го притеснява повече. Чу леко почукване.

Чук! Чук-чук!

— Май е заваляло навън, Томи — суетеше се в стаята Джулия.

— Не знам, мамо. Спях, преди да ме събудиш. — Вече бе разсънен и не изглеждаше сърдит от това среднощно нахлуване.

— Не чуваш ли как капките почукват по перваза?

— Не, мамо.

— Как не чуваш, Томи? Ето пак!

Чук-чук! Туп-туп!

— Но, мамо, това не е от перваза. Чука се по стъклото.

Джулия си даде сметка, че малкото дете е право. Наистина почукването беше сякаш по стъкло. А ако натрапникът, който е снимал детето, се крие зад прозореца? Джулия хвана бухалката на Томи и се приближи крадешком до прозореца. Ръката ѝ трепереше, когато се пресегна да дръпне пердето. Отметна го рязко с вдигната бата. Посрещна я тъмнината. Жената отпусна оръжието и отстъпи. Очите ѝ блуждаеха из непрогледния мрак отвъд стъклото.

Чук-чук!

Ето познатия звук отново. Джулия се извърна. Огледа се. Тогава видя огледалото.

Чук-чук!

Чуваше се от огледалото! Джулия се приближи точно когато Томи казваше „Не, мамо, не се приближавай!“.

Чук-чук!

Жената бе до огледалото и надникна. Но вместо образа си, видя за части от секундата една космата ръка с дълги нокти, която точно се отдръпваше от повърхността *отвъд* огледалото.

В следващия миг ръката се стрелна през стъклото и дългите нокти се впиха в гърлото на Джулия. Тя изхриптя. Кръвта плисна.

Томи крещеше:

— Не! Не! Остави мама! Ще ти давам закуската си всяка сутрин!
Не-е-е!

Ръката дръпна човешкото тяло, което премина отвъд, докато огледалото падаше разбито на парчета.

СТАЯТА ЗА СПОМЕНИ

„Ето че и този ден дойде“, мислеше си Клинт Карсън, седнал на очуканото си бюро и подпрял лакти пред себе си. Погледна към снимката на децата си вдясно, протегна ръка и я взе. Бяха я направили, сякаш преди цяла вечност, в лунапарка на Бангор. Смити бе прегърнал сестра си през врата и се смееше така, че чак луничките му грееха, а Поли, по-голямата му сестра, се правеше, че я душат и смешно бе изплезила език. Хубав ден беше.

Клинт прибра снимката в кашона до себе си. Огледа бюрото. Нямаше друга лична вещ, но сякаш цялото кътче си беше негово — тук работеше до късна нощ, тук преглеждаше случаите и доказателствата, тук разпитваше свидетелите. По дяволите, това си беше неговото бюро. Потърка леко с показалец крайчеца на лявото си око и успя да спре сантименталната сълза, която предателски се бе опитала да разбие мита за най-кораво ченге в Олд таун.

Клинт погледна през прозореца. Тридесет и седем години гледката го въодушевяваше. Виждаше се гарата, зад нея парка, а още по-нататм няколко високи сгради — общината, църквата и общежитието за емигранти. В Олд таун предпочитаха да държат чужденците близо. Тази мисъл го накара да погледне към отсрещната стена, където се мъдреше табела с надпис: „Дръж приятелите си близо, а враговете още по-близо“. Усмихна се.

Дръпна стола назад, вдигна крака на бюрото и бръкна в джоба на вехтото си сако. Извади смачкан пакет „Пал Мал“, ухапа цигара и запали. „Майната му на доктора, веднъж човек се пенсионира“, каза си Клинт и дръпна дълбоко. Погледна към фикуса — прашно растение, което противно на всякаква логика оцеляваше сред грубите служители на закона, които не намираха време за семействата си, камо ли за растението в службата.

Усмихна се. Толкова години бе успял да балансира между семейството и задълженията. Горд бе с това. Повечето му колеги бяха изгубили или едното, или другото. Партньорът му Джим Лоугън, с който работеха рамо до рамо няколко години, се бе развел. Не виждаше

дъщеря си, защото жена му замина за Сан Франциско и не след дълго се самоуби. Трудно бе да загубиш партньор. На Клинт му се случи само два пъти през дългата кариера. Джим и новобранката Саманта. Дръпна от цигарата си. Саманта и този случай не му даваха мира. Единственият неразрешен случай, по време на който изгуби човека, чиито гръб трябваше да пази, и който пазеше неговия гръб. Изпусна кълбо дим. Мислите му отлетяха назад в годините.

Всичко започна един ранен есенен ден. Такъв ден, когато се чудиш дали е есен, или лято. Слънцето грее жарко и сякаш ти казва: „Наслаждавай се, още е лято, животът е хубав“, а листата вече леко обагрени нашепват: „Есента настъпи, успокой се и се опусни. Хубава премяна ще обсипе света“.

Клинт отива на работа към девет часа. Отбива се в общата стая, където си прави кафе и разменя няколко вица с дежурните, които си отиват след нощна смяна. Настроението му е отлично. Точно като за такъв прекрасен ден.

Тъкмо сядат на бюрото си, когато вратата на стаята на капитана се отваря и черната му ръка маха към Клинт. Да, отдавна беше, но още тогава в полицейското управление нямаше и следа от расизъм. Капитанът се казва Роджър Малрой и е цветнокож. Всички го уважават, защото е умен и изключителен балансьор между полицията и общината. Под негово ръководство всички изпълняват задълженията си с удоволствие и спокойствие.

Клинт отива и го поздравява с лека усмивка. Когато влиза в кабинета, вижда жена. Облечена е цивилно. Официално и строго. Черна пола с дължина точно до под коляното и сива блуза с дълги ръкави, закопчана до ключицата на бялата ѝ шия.

— Добро утро, Клинт — казва капитанът, докато сядат на стола си зад бюрото. Махва към жената и добавя: — Запознай се със Саманта Маккой.

Клинт подава ръка. Дамата се изправя и се ръкува с него. Усмивката ѝ е протоколна. Полицаят усеща леко изпотената длан и задържа малко по-дълго от обичайното ръката ѝ. Гледа очите ѝ. Синьосиви. Хем стоманени, хем някак топли. Чак по-късно си дава сметка, че жълтите искрици в тях ги правеха да изглеждат такива.

Сядат на стола до Саманта и вече знае, че това е новата му партньорка.

— Със Саманта ще работите заедно. Искам да я научиш на всичко, което знаеш, а и заедно да научите нови неща. Казах ѝ, че се славиш със сто процента успеваемост в случаите си и реших да я пришия за теб, а не при Достър. Маккой има отлични бележки и постижения в академията и смятам, че ще ти е полезна.

— Разбира се, шефе — усмихва се Клинт.

След още няколко дежурни реплики двамата излизат от кабинета. Клинт я води и ѝ показва бюрото, което ще ползва и ѝ помага да разчисти. А после започва да ѝ разказва своя първи ден в полицията. Успява на няколко пъти да я накара да се усмихне и това стопля сърцето му.

Карсън изпусна цигарата си, защото огънчето стигна до пръстите му и го изгори. Настъпи я с тока на обувката си, докато смучеше изгореното място. Стана и излезе, без да вземе кашона с вещите си. Бързаше, за да избегне новата смяна колеги. Изведнъж му бе станало досадно да му честитят пенсионирането. Какво му беше за честитене? Приключваш активния период от живота си и се загнездваш на опашката на влака, наречен живот. В последния вагон, от който ще слезеш на следващата гара.

Сяда във форд мустанга си и завърта ключа. Бумтенето на двигателя го заглушава в първите секунди. Натиска газта и излиза от паркинга на полицейското управление. Сваля гюрука и остава вятъра да облизва лицето му с хладни пръсти. Има огромна нужда да мисли. А най-добре мисли, когато шофира. На втория ден със Саманта ѝ го каза, а тя се усмихна и каза, че не е пробвала такъв подход. След работа я покани на бира, а след това и на едно кръгче в града. Каза му, че ѝ е харесало. Клинт се усмихна...

Клинт се усмихва. С крайчеца на окото гледа къдравата ѝ руса коса как се вее. Леко е присвила очи, а страните ѝ са зачервени от скоростта, а и от студения вечерен вятър. Искане му се да се наведе към нея и да докосне страните ѝ с устни. Никога не се е чувствал така... В този момент пейджърът му изписуква. След секунда и нейният. Тя поглежда устройството и казва:

— Мол Синема сити!

— Какъв е случаят?

— Убийство.

Клинт пуска сирената и рязко обръща колата на 180 градуса. Отпуска крак на газта и светлините се превръщат в линии. След няколко минути стигат до мола и слизат от колата. Светят няколко магазина и фойето. Минават под полицейската лента „Не преминавай! Полиция!“. Униформен служител ги насочва към странично помещение. Влизат...

„Нямаше нищо“, освен много кръв. Всичко бе червено от нея. А труп нямаше. Почти пенсионирания полицай почти реално усети учудването, което преживя през този ден. Претърсиха всички магазини, целия мол, а после и целия квартал. Пуснаха снимки на изчезналото (бяха сигурни, че е убито) лице. Търсеха дядо Коледа. Човекът с червения костюм бе оставил само червени кървави петна и бе изчезнал.

Разследването продължи няколко месеца. Клинт и Саманта работеха усърдно и упорито. Това беше първият им съвместен случай и искаха да докажат, че са не просто добър екип, а страхотен. Разпитаха стотици свидетели, служители, просто минувачи, но никой не бе виждал дядо Коледа. Обявиха го за безследно изчезнал. Макар че търсеха тяло. Безжизнено и студено като кубчетата лед, които слагаха в чашите си за уиски, преди да се приберат по различни пътища ту в неговата къща, ту в нейната квартира. По време на това разследване се влюбиха и признаха чувствата си. Любеха се всяка възможна вечер тайно и страстно. Не можеха да си позволят да ги разкрият. Щяха да ги разделят. Но този случай им тежеше.

... Този път вечерят във френския ресторант и докосват тайно пръстите си. Все още се гледат в очите, докато сърцата им пърхат от чувства и емоции. Клинт я обича безумно. Мисли си понякога как ще ѝ предложи, но му се иска да се издигне в службата. Боже, колко я обича.

Поръчват си миди, когато пейджърите им ги изтръгват от романтичното настроение. Ново убийство! Плащат набързо и излизат.

Когато пристигат в частната поликлиника, усещането за *déjà vu* връхлита полицаия като товарен влак. Няма хора, светят няколко кабинета, фойето е светло, а униформен служител ги насочва към един кабинет на първия етаж. Още преди да влязат Клинт знае какво ще види. Саманта до него изпъшква. Цялата стая е в кръв, а на земята се валя някога бяла престилка. Тяло няма.

— Боже мили — въздъхва Саманта, — имаме колекционер!

Клинт кимва. Следват месеци разпити, улики и задънени улици. Забелязва, че тъмните кръгове под очите на Саманта стават по-дълбоки и се тревожи за нея. Затварят случая и сякаш тя се поболява от неуспеха. Усмивва се някак вяло, докосва го съвсем мимоходом, любят се рядко и сякаш по неволя. Все по-често му споделя, че не се чувства добре и се прибира сама в квартирата си.

Няколко нощи Клинт остава в колата зад ъгъла и наблюдава, но тя никъде не излиза. Това продължава почти половин година. Мъката му е огромна, а сърцето му кърви като прясно заклано добиче, закачено за месарска кука. Онази вечер той ѝ предлага да отидат на автокино, както не се е случвало скоро. Саманта се съгласява.

Когато отива да я вземе се изненадва. Напоследък отпусната и без грижа за външния си вид, този път тя е облякла свръхкъса черна рокля, толкова впита в тялото, че той вижда очертанията на ареолите ѝ. Косата ѝ е пусната свободно да се спуска по шията и раменете. Лек грим и очна линия, както и бледорозово червило завършват идеалния ѝ образ.

Клинт се радва. Разказва вицове и забавни случки, настроението му е приповдигнато. Малко преди прожекцията Саманта е някак нервна и му казва, че ѝ е лошо и иска да се прибира. Той ѝ предлага да я закара обратно, но тя му отказва с думите, че чистия въздух ще я освежи. Той стои прав до колата и гледа как любимият силует се отдалечава по алеята. Това е последния път, когато я вижда.

Карсън спря колата и слезе на същото място, както направи преди толкова години, за да гледа как партньорката му си отива. От него и от света. Очите му са пълни със сълзи. Днес се навършват двадесет и три години от този ден. Пак стоеше до колата и гледаше към алеята. Вятърът рошеше посребрялата му коса, но си беше все същото момче, което обичаше Саманта. Чак няколко години по-късно срещна Паола и се ожени за нея. Но никога не забрави Саманта и случая с колекционера.

Колекционера! Тази дума, която Саманта каза отдавна, изведнъж започва да мига в червено. Колекционер. Трофеи! Събира трофеи!

Клинт се сепва. Скача в колата и кара към управлението, изпотен от напрежението и от усещането, че е надушил следа. Влита в службата си и се запътва към архива. Исква от дежурния всички досиета и записи от разпити по случая с дядо Коледа, доктора и

Саманта. Да, на другия ден са намерили квартирата на Саманта празна. Холът е в кръв, а черната рокля се валя в ъгъла на стаята. Самата полицайка я няма. Станала е трофей на Колекционера.

Взема папките и сяда на оправеното си бюро. Разлиства пожълтялата хартия. И ето, намира досието на Клавдия Кроу. Даже се сеца за нея — дребна жена на около тридесетина години, която е малко нервна по време на разпита. Когато я питат защо е нервна, нещо явно я притеснява. Отговаря, че детето ѝ я чака долу в количката със служител на полицията и се притеснява за него. Приключват разпита набързо, за да не стои детето без майка си и Клинт слиза да я изпрати. Когато са долу, той се навежда над детенцето, което маха с ръчички и повтаря „Мамамама, мамамама, мамамама“. Той се усмихва и му подава пръст, който то хваща и се смее.

Клавдия бърза да избута количката и да си тръгне — детето е гладно, а нямала мляко. На Клинт не му се струва, че гладно дете ще е толкова усмихнато и весело, но замълчава.

Сега се сеца за последните думи, които чува, след като им обръща гръб. Клавдия казва: „Ще приберем това охлювче в стаята ти за спомени, скъпа, там при другите неща. Това ти е първото охлювче, което видя“.

Клинт вече държи адреса на Клаудия в ръце и тича към колата. Толкова бърза, че забравя, че е предал служебния си пистолет и е невъоръжен. Кара като луд и стига до въпросния адрес. Излиза от колата и по навик пипа десния си хълбок, където кобура би трябвало да придържа смъртоносната стомана.

Няма го. Късно е да се връща, затова крадешком се приближава. Къщата е тъмна и тиха. Какъв е шансът семейството да живее още там? Почти нулев. Натиска бравата и вратата леко се открява пред него. Пристъпва вътре и усеща аромат на лавандула. Влиза в трапезарията, когато лампата светва. Мъжът застива на място. Пред него без съмнение стои Клавдия. Макар годините да са оставили отпечатък, той я разпознава. Разпознава и ремингтъна в ръката ѝ.

Дребната женица се усмихва студено:

— Знаех си, че рано или късно ще дойдеш! Даже доста се забави!

Клинт Карсън мълчи и я гледа. Разтреперан е. Едва успява да промълви „Защо?“.

— Ела с мен — казва жената и смело му обръща гръб.

Оръжието сочи към земята и той има възможност да я нападне и обезвреди, но иска обяснения. Обяснения, които тя явно е склонна да му даде.

Клавдия отваря врата и слизат по стълбите в мазето. Помещението е голямо и явно се разпростира под цялата къща. Светлината идва от редица луминесцентни лампи, разположени на равни интервали по стената.

— Ето, детектив Карсън, това е нашата стая за спомени — и по детски разперва ръце около себе си, сякаш по-скоро да покаже новата си рокля.

Клинт се оглежда. Стените са изпълнени с рафтове, на които са наредени хиляди кутии. На едната секция пише „1 годинка“, на следващата „2 годинки“, погледът му стига до „7 годинки“.

Клавдия отива до една кутия и я вади:

— Вижте. Тук е първата книжка на Мари, която тя прочете сама. — Прибира я внимателно и вади друга. — А тук — първите обувчици.

Вади кутии и му показва първата рокличка, първото боди, първата рисунка, първото охлювче (Клинт изтръпва), първата диплома, първата мишена от годините, когато Мари се е учила да стреля с лък... бавно се приближават към края на помещението. Там Клинт вижда големи сандъци. Клавдия отваря единия и се обръща към него:

— Вижте, гледайте, не се притеснявайте.

Приближава се бавно и наднича. Спазъм на стомаха го кара да се превие на две, а домакинята се усмихва:

— Да, това е първият дядо Коледа на Мари. В следващия е първият педиатър на детето ми. — Клинт повръща, а жената продължава да изрежда: — Първият полицай, първата учителка...

Клинт е спрял да повръща, но стои приведен. След думите „първият полицай“ той скача с юмрука напред и удря в основата на носа Клавдия. Тя пада на земята, а от счупения ѝ нос тече кръв. Изпуснала е ремингтъна, но Клинт не посяга към него. Отива до кутията и я отваря. Вътре има скелет с тук-там пергаментова кожа, но не може да сбърка русата коса, която толкова често е галел и целувал. Обръща се към Клавдия и я пита:

— Но защо Саманта, защо тя да е първият полицай? Нали аз подадох на детето пръст, когато ви изпращах?

Клавдия се държи за лицето и въпреки болката се усмихва:

— Когато ме извикахте за разпит, тя дойде и разроши косичката на Мари. Тя е първият полицай, който прибрах за спомен на детето ми.

Клинт се чувства смазан и безсилен. Как би искал той да е бил първия и да лежи в тази кутия, вместо любовта на живота му. За него тя не е просто трофей в стаята за спомени, а смисъл на живота. Полицаят потърква чело, а после бръква в задния джоб на панталоните си. Да, резервните ръкавици за събиране на улики са на мястото си.

Бавно ги слага на ръцете си, кляка до проснатата Клавдия, събира палци на гръкляна й, а другите пръсти се опират в шийните прешлени. Стиска и гледа как очите й се уголемяват. Тя се бори вяло, гърчи се под него, но той не спира да натиска. Очите бавно се пълнят с кръв, а после избледняват, като утринна мъгла. Изправя се до безжизненото тяло и казва:

— Първата майка в стаята за спомени!

Излиза, затваря вратата на къщата и се качва в колата си. Прибира се вкъщи, където вади две чаши за уиски, слага по две кубчета лед, сипва няколко пръста уиски. Чуква едната чаша и преди да отпие казва:

— Почивай в мир, любов моя! За мен никога няма да си спомен!

ЩАСТИЕТО НА ЕЛ

Таксито беше на стоянката от поне двадесет минути. Тази сутрин се очертаваше като загуба на време. А слънцето вече напичаше жестоко. Стоян не знаеше как ще издържи до осем вечерта. Пиеше трето кафе, а на седалката до него се търкаляше бутилка с минерална вода. Сигурно вече бе станала на чай. Шофьорът изпусва и отвори жълтия вестник, за да убие малко време. Тъкмо дочиташе за някаква оргия в централен столичен клуб, когато вратата се отвори.

— Добър ден — надникна мъж на средна възраст. — До Подуяне. „Пет лева“, помисли си Стоян. „Ама по-добре пет, отколкото нула.“

— Качвай се — махна с ръка и остави вестника на таблото.

Мъжът хлопна предната врата и отвори задната. В колата се вмъкна малко момиченце със синя рокличка, бели чорапки и бяла кордела, която придържаше буйните къдрици на черната ѝ коса.

— Здравейте — официално поздрави детето.

След него се вмъкна и мъжа. Стоян запали и избоботи:

— Здравей. Как се казваш?

— Еландрия! — Огромните кафяви очи фиксираха необръснатия Стоян в огледалото за обратно виждане.

Ляв мигач. Червено.

— Накъде пътуваш, малка госпожице? — Почваше да му става забавна сериозността на детето.

— Отиваме при баба, за да ме гледа няколко часа, докато татко е на бизнес среща.

Двамата мъже избухнаха в смях.

— А на теб харесва ли ти при баба?

— Харесва ми. Като изключим, че ме кара да си изям всичкото ядене! — Детето се нацупи леко.

— Е, за да пораснеш голяма — намеси се баща ѝ.

Еландрия замълча и Стоян усети, че е малко сърдита на тази констатация на баща си.

— Какво е това? — попита момиченцето.

— Какво? Кое? — озърна се Стоян и тогава видя, че детския поглед е паднал на ръката му. — А-а-а, това е татуировка на четирилистна детелина.

Беше си я направил в казармата. Тогава смяташе, че е мъжко и ще накара Гери (тогавашното му гадже) да му остане вярна. Голям късмет му донесе. След 2–3 писма, получи последното от Гери. Била си намерила приятел. Той я бил водил на море, имал стабилни доходи. А бе, с две думи го пращаше на майната му.

— Болеше ли те?

— Много малко.

— А защо си я направи?

— За да имам късмет... — после погледна клиента отзад — ... с жените.

Двамата се разсмяха.

Стигнаха, платиха и слязоха от таксито. На отиване момиченцето каза: „Довиждане и приятен ден“. После хвана баща си за ръка и двамата се отдалечиха.

— Тате, всички детелини ли носят късмет?

— Не, мила Ел, само четирилистните.

Стоян даде мигач и потегли. Спря на следващата спирка, за да чака клиенти. Забрави за пътниците. Денят се проточи. Жегата стана толкова непоносима, че си взе еднолитрова бутилка с ледена бира. Обслужи още четири клиента, докато стана време да издава колата на партньора си. Беше изкарал тридесетина лева. Като махнеш бирата, цигарите и вестника... Двадесет и един-два лева. Слаба работа.

Пусна се по алея Яворов и като наближи кръстовището на Подуяне зави наляво. Забрави да даде мигач. Камионът го връхлетя и отметна таксито на релсите на трамвая. Колата се преобърна няколко пъти, а камионът се килна на една страна. Стоян бе изхвъркнал през предното стъкло и главата му висеше почти под мишницата.

Преди вечеря извикаха Еландрия да се измие. Малката се качи, припхайки по стълбата и още с влизането извика:

— Бабо! Бабо! Виж какво си намерих!

Баба Недялка извика от кухнята:

— Измий си хубаво ръцете със сапун. Какво си намери? —
додаде после.

— Четирилистна детелина.

— Ей сега ще дойда да я видя. Ще имаш късмет, детенце! —
Недялка избърса ръце в престилката си и отиде в банята, където се
чуваше, че шурти водата.

— Я дай на баба да види детелината... Е-е-е, едно време колко
намирах...

Детето се обърна и й подаде откъсната човешка ръка с татуирана
детелина.

Издание:

Автор: Валентин Попов — Вотан

Заглавие: Брод през световете

Издание: първо

Издател: МОНТ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: сборник разкази

Националност: българска

Печатница: МОНТ ООД

ISBN: 978-619-169-105-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1865>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.